

DAISY E. GROVE

**APOKALIPSZIS
ÉS BEAVATÁS**

Kulcs a Jelenések Könyvéhez

Fordította: Szabari János, 2012

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

TARTALOM

ELŐSZÓ.....	3
I. RÉSZ: AZ APOKALIPSZIS JELKÉPRENDSZERE	3
BEVEZETÉS: A KERESZTÉNY GNÓZIS	3
1. fejezet AZ EMBER TÖKÉLETESEDÉSE	6
2. fejezet EZOTERIKUS FIZIOLÓGIA	8
3. fejezet ÜZENETEK AZ EGYHÁZAKNAK	11
4. fejezet A SZÁMOK, MINT JELKÉPEK	18
5. fejezet ÁLLATI JELKÉPEK.....	21
6. fejezet A NÉGY LOVAS	26
II. RÉSZ: AZ APOKALIPSZIS DRÁMÁJA.....	28
BEVEZETÉS: A BEAVATÁS ÚTJA.....	28
ELŐSZÓ: A CÉL ELÉRÉSÉNEK LÁTOMÁSA.....	31
1. felvonás A PECSÉTEK FELTÖRÉSE.....	34
2. felvonás A HARSONÁK MEGFÚJÁSA	37
3. felvonás HÁBORÚ A MENNYEKBEN	42
4. felvonás AZ ARATÁS	43
5. felvonás A CSÉSZÉK KIÖNTÉSE.....	45
KÖZJÁTÉK: BABILON LÁTOMÁSA.....	47
6. felvonás: AZ UTOLSÓ ÍTÉLET	49
7. felvonás: A MENYEGZŐ	51
A SZERZŐRŐL	55
A FORDÍTÓ MEGJEGYZÉSE.....	55
MELLÉKLET: A JELENÉSEK KÖNYVE.....	56

ELŐSZÓ

A következő fejezeteket a Teozófiai Társulat Keresztény Misztikus Alosztályának tagjai által az elmúlt évben tartott előadássorozat jegyzeteiből állítottuk össze. Egy részük már megjelent a *Lodge Transactions*-ban, ami egy magánterjesztésű havi nyomtatott kiadvány. Ezeket az átnézett és kiegészített tanulmányokat most könyv formájában adjuk közre, abban a reményben, hogy szélesebb körben kelthetik fel az érdeklődést.

Mivel ez a kis munka csak bevezető természetű, meg sem kíséreljük, hogy versről versre haladva adjuk meg a különösen homályos értelmű szöveg magyarázatát. Az alapvető történeteket azonban az alkalmazott pszicho-fiziológiai kulcsnak megfelelően értelmezzük, amit megszerezve lehetővé válik, hogy az olvasó a részleteket teljessé tegye önmaga számára. Azt is lehetetlennek találtuk a meglévő korlátokon belül, hogy részletesen megmagyarázzuk a folyamatos asztrológiai utalásokat, amelyek végigvonulnak az egész művön. Ez egy második kulcs használatát is szükségessé tenné, amely esetleg bizonyos zavart keltene. Viszont alapanyagot jelenthet egy további részletes tanulmány számára.

Ne tekintsék az itt bemutatott gondolatokat és értelmezéseket eredetiknek. Ezek a régi és az új misztikus irodalom sok forrásából visszaköszönnek, a fő cél az volt, hogy az így megszerzett tudást összerendezzük, és az olvasottak eredményeit összefoglaljuk mások használatára, akik esetleg ugyanezt a területet tanulmányozzák.

Az író a kezdet kezdetén szeretné háláját kifejezni J. M. Pryse könyvének, a *The Apocalypse Unsealed*-nek, ez a csodálatosan intuitív és tudományos igényű munkából nagyon sokat merítettünk ezeken az oldalakon. Azoknak a tanulóknak, akik szeretnék az Apokalipszisben rejlő szimbolizmusban mélyebbre hatolni, az információk kincstáraként javasoljuk ezt a könyvet. Másrészt azoknak, akik nem járatosak az ezoterikus értelmezés módszereiben, könyvünkkel ajánljuk megpróbálni ezt a bonyolult témával megismerkedni egyszerű és annyira nem technikai módon, amennyire lehetséges.

I. RÉSZ: AZ APOKALIPSZIS JELKÉPRENDSZERE

BEVEZETÉS: A KERESZTÉNY GNÓZIS

A Bibliában a mítoszok és példabeszédek fátyla alatt megőrzött okkult tanításokat mindig felismerték azok, akik járatosak voltak az ősi misztérium-iskolák ezoterikus filozófiájában. Ezeket annak a gnózisnak vagy titkos bölcsességnek a részeként fogadták el, amit egykor csakis az ezoterikus iskolákon vagy közösségeken belül terjesztettek, amelyek segítségével korokon keresztül átadták a következő nemzedéknek. Ennek a tudásnak a töredékeit azonban a világ minden nagy szentírásában felfedezhetjük, többé vagy kevésbé elrejtve a beavatottak elöl, azok viszont, akik a szimbólumok egyetemes szent nyelvében képzetek, egyszerűen el tudják olvasni. Ezzel az értelmezési módszerrel a Biblia felfedi saját titkos tanítás „tálatását”, megerősítve a keleti iskolák ősi tanításait, újra elmondva az ember származásával és rendeltetésével kapcsolatos hatalmas belső igazságokat, lényének természetét, és megmutatja a megváltáshoz vezető utat. A szentírások e misztikus, háttérben levő jelentését értették és tanították bizonyos korai egyházatyák, mint Origenész, Alexandriai Kelemen, Szt. Augusztin, ezeket sok gnosztikus író és az ezoterikus iskolák íratlan hagyományai adták tovább. Ezt a későbbi évszázadokban olyan nagy bölcssek hasznosították, mint Boehme és Swedenborg, és a

maguk idejében Anna Kingsford és más misztikusok értelmezték újra, akik még egyszer visszahozták a keresztény gnóvizst, ezáltal átszellemesítve hitvallását és visszaállítva tanításainak igazságát és hatalmát. A Bibliában található összes könyv közül azonban az Apokalipszist a legnehezebb értelmezni, és eddig nagyon kevés próbálkozás történt e könyv megmagyarázására az Ősi Bölcsesség fényében, aminek talán az az oka, hogy a vallásos gondolkodás e rendszerének és az érintett témának bizonyos ismerete nélkül az Apokalipszis mint egész magyarázata nem lenne lehetséges. Ezért mielőtt megkísérelnénk bármilyen értelmezést ismertetni, némi rövid áttekintésre lesz szükség az ősi misztérium-iskolákban megőrzött igazságokról.

Minden dolog mögött meghúzódó alaptanítás a

SZELLEMI FEJLŐDÉS

A modern tudomány részletesen kifejtette a természetes evolúció elméletét, és a nyugati értelem – elfogadva ezt az elképzelést – megdöbbentő és gyors visszafejlődést tanúsított a teremtés folyamatával és a világ korával kapcsolatban. Meg kellett tanulnia hozzáilleszkedni az új időfelfogáshoz, ugyanis a képzelet jelentős erőfeszítése kellett az óriási időszakok elgondolásához, amelyekre a lezajlott változásokhoz, a struktúrák, a formák és a szervezetek felépítéséhez volt szükség, amiken keresztül az evolúció halad előre. Az ezoterikus tudomány a formák fejlődésének koncepciójához – amellyel a természet egész világa lassan tevékenykedik a magasabb és összetettebb típusok felé – hozzáteszi az adott formában lévő szellem párhuzamos kibontakozását. Bemutatja, hogy a természet egész birodalma nyugodtan dolgozik, hogy felemelkedjen az élet létráján, és egy fordított folyamat során a szellem leereszkedjen lelket öltése felé, amíg végül az emberi birodalomban az összeolvadás megtörténik, és az ember „élő lélekké” válik. Múltbeli állat, ami a fizikai természetét illeti, és magában hordozza az Istenség szikráját, mert lényében megkapta az isteni magját, amely a maga idejében be fog érni, és az embert istenné fogja tenni.

A benne lakozó élet vagy szellem következtében az állati tudatosság emberi tudattá fejlődik, és ennek hatására belép egy új birodalomba vagy életrendbe, amelyen egy magasabb spirálon haladva az emberi tudatnak végül isteni tudattá kell fejlődnie, aminek képességeivel és tudásával a még álmodni sem mert „Istenek vagytok” – ahogyan a szentírás mondja - állapot áll elő. Az ezoterikus tudomány pedig kijelenti, hogy az emberi fejlődés egész óriási ciklusa csak az emberben levő isteni mag kibontakozásához biztosított eszköz, amellyel a életre kelti valamennyi csodálatos rejtett lehetőségét, amik benne rejlenek. Végtelenül lassú lépésekben ez az isteni esemény végül megtörténik a növekedés és a küzdelem kiszámíthatatlan korszakain keresztül, a formák türelmes építésével és újraépítésével, mindannak a bámulatos eltárolásával és újra felhasználásával, ami érték, és mindannak a fokozatos átnemesítésével, ami akadály. Viszont egyetlen rövid arasznyi emberi életben nem lehetséges egy ilyen hatalmas feladatot elvégezni. A lélek belső életével kapcsolatos fejlődési folyamat óriási időciklusokon keresztül folytatódik, amelynek során az ember a következő törvény hatása alatt áll:

REINKARNÁCIÓ

Ez a tanítás az egymást követő földi életokról, amelyeket az Én („az én mögött álló Én”) belső tudatossága kapcsol össze, és a megváltoztathatatlan erkölcsi törvény szabályoz, az az eszköz, amelynek segítségével az emberben levő szellem eljut a tökéletességhez. Életről életre fel kell vennie a múlt fonalát, bizonyos mértékig át kell ismételnie, amit már megtanult, és mindig hozzá kell tennie valami többet. Korról korra vissza kell térnie, hogy learassa a múltbeli cselekedetek eredményét (ennek következtében a leckék megtanulása a megtapasztaláson keresztül történik), hogy kiegyenlítse szerzett adósságait, vagy hogy megkapja kiérdemelt jogos jutalmait.

Minden élet új lehetőségeket kínál neki, minden tapasztalat gazdagítja bölcsességének tárházát, miközben ezen az élethálózaton keresztül arany fonálként, amely a legfőbb rendeltetéshez fut, lépésről lépésre közelebb kerül a céljához.

BEAVATÁS ÉS AZ ÖSVÉNY

Hosszú korszakokon keresztül semmit nem tudva az Isteni Tervről és saját szerepéről a szellemi fejlődés folyamatában, a jelölt végül eljut egy olyan pontra, ahol a tudatlanság sötétjéből kiemelkedik a szellemi nap fényére. Felébred, egy új akarat keríti hatalmába, egy új vágy lobban lánggra benne, megpillantja – először homályosan, de egyre tisztábbá és lenyűgözővé válva – a Megváltás Útját, a törekvés ösvényét, amelynek segítségével az anyag világain keresztül vezető zarándoklata lerövidül, és aminek végére jutva eléri a felszabadulást. Olyan út ez, amelyen a benne levő Isten felszabadul, hogy egy magasabb, spirituális birodalomba vigye.

Ekkor a Beavatás Ösvénye megnyílik számára, ami a tanítvány és az intenzív lélekfejlődés útja, amelyen a rejtett képességei gyorsabban megelevenednek, erői gyorsabban kifejlődnek. Saját erőfeszítésein és istennek felajánlott akaratán keresztül eljut bizonyos nagy Lényekhez, az emberiség védelmezőihöz és tanítóihoz, hogy tanítást kapjon és felkészüljön. Ennek eredményeként magasabb érzékei – egyik a másik után – felébrednek, és spirituális képességei aktívvá válnak. Minden szintet, amin áthalad, egy beavatás jelez, ami a belső síkon lejátszódó megtapasztalás, amely minden lépcsőfokon új tudással és új képességekkel ruházza fel.

Az ősi vallások – felismerve ezt a fejlődési folyamatot és az emberiség különböző szükségleteit a különböző fejlettségi szinteken – egyszerű tanítást és a vallási áhítat egyszerű formáit biztosították, amelyek illettek a sokasághoz (a spirituálisan fejletlenekhez), amelyeket mind tanításban, mind gyakorlatukban úgy terveztek meg, hogy beleneveljék az emberekbe az erkölcsiséget, és lefektessék egy későbbi fejlődés legfontosabb etikai alapjait. Azok számára viszont, akik fejlettebbek voltak, fenntartották a mélyebb tudást és a tanítványság fegyelmet kívánó módszereit. Ők vettek részt a nagyobb misztériumokban, amelyek a valódi beavatásokon keresztül vezettek, és az ember tökéletessé válásában csúcsosodtak ki.

A korai keresztény időkben is megtartották ezt a felosztást, és Jézus misztériumának belső iskoláiban beavatások történtek. Csak egy világi papság hatalomra emelkedésével és a tanítások további anyagiasodásával szűntek meg a misztériumok. A gnózis csak rejtett és úgynevezett eretnek szektákban maradt fenn, miközben a hivatalos egyház csak egy exoterikus rendszer őrzője maradt. Ebben a korban a kereszténység belső igazságait, mint a egyetemes Bölcsesség Tanítás részét sok közvetítő képviseli, és a megváltás belső útját ismét hirdetik.

AZ EMBER FELÉPÍTÉSE

E tanítás előterében az ezoterikus hagyomány azon része áll, amely az ember természetére vonatkozik, aki valóban egy összetett lény, megjelenítve sok különböző és gyakran ellentétes elemet, aki nem csak egyetlen, hanem sok világ lakója, aki a létezés különböző síkjain egyidejűleg éli életét. Noha a keleti iskolák az ember felépítésének hetes felosztását képviselik, az a tanítás azonban, amely egyiptomi, görög és zsidó forrásokból érkezett a kereszténységbe (amit néha hermetikus hagyománynak neveznek), egy négyes felosztást mutatott be. Mindkét rendszerben ugyanazokat az elemeket ismerhetjük fel, de az előbbiben pontosabban van kifejtve, mint az utóbbiban. Vagyis azt mondhatjuk, hogy a hetes felosztás a négyes kiegészítése és további pontosítása.

Az ezoterikus tanítás az embert úgy mutatja be, mint egy szellemi Én-t (a megmaradó egyéniséget), amely egy sugarat vagy önmaga egy részét vetíti bele a testet öltésbe. Ezek az egymást követő, önmaga részleges megjelenései alkotják a változó személyiséget, amely a földi életciklusok során élnek. Az Én a Magasabb Én, ami a testet öltések hosszú láncolatán keresztül dolgozik a szellemi fejlődés hatalmas folyamatán, a személyiség pedig az alsóbb én, amelynek segítségével a szükséges földi tapasztalásokon keresztül megy. Ez az alsóbb én a tevékenység, érzelem és gondolkodás háromszoros életét éli, amelyek megfelelnek a fizikai, érzelmi és mentális világoknak, amelyekben egyidejűleg léteznek. Az Én ugyancsak háromszoros életet él, de egy szellemi szinten, a személyiséggel való kommunikációjának közege az elme, amely – miután rendelkezik az érzékelés magasabb és alacsonyabb módjával is – a kettő közötti kapocs. A négyes rendszer az emberi lény felépítését az alábbi módon mutatja be:

	Sík	Megismerés módjai
SZELLEM	Tiszta szellem	Spirituális érzékelés
Az alábbiak hármassága	Szellemi lélek	Intuíció
	Felső elme	Elvont gondolkodás
ELME	Alsó elme	Konkrét gondolkodás
LÉLEK	Érzelem	Érzelem
		Ösztönös vágy
TEST	Fizikai tevékenység	Testi érzékelés

Miközben az ember fizikai testben tartózkodik, ugyancsak léteznek az érzelmek és a gondolatok világaiban, a tárgyiasult világokban, bár az érzékszervek normális látókörén kívül. Amikor a belső fejlődése előre halad, pszichikus érzékelései felébrednek, és megtanulja, hogy tudatosan kapcsolatba lépjen azokkal a síkokkal, és megszerezze az irányítást felettük. Fejlődésének legmagasabb síkjain pedig megszerzi a szellemi világok rendkívüli módon kiterjedt tudatosságát.

Az Apokalipszisben az ember természetének ez a négyes felosztása jelenik meg ismétlődően különböző képcsoportok keretében, ahogyan a továbbiakban be fogjuk mutatni. Ezeket a nagy igazságokat ugyanis eszközök sokaságán keresztül adják át, és minden új jelkép-sorozatot fel kell ismerni és az egészhez viszonyítani. A tudat különböző szintjeire például gyakran „földként” (fizikai test), „tengerként” (szenvédélyes vágyak), „folyók és forrásokként” (érzelmek) történnek utalások, míg az „ég” vagy a „mennyeek” a nyelv változatlan képei a magasabb birodalmak megvilágosodott szellemi tudata. A beavatás folyamatán keresztül az ember egész természetét meg kell újítani, és egy másik létezési formába kell belépni, ezért azzal a kijelentéssel találkozunk, hogy mindezeket a dolgokat újként kell létrehozni, ezért lesz egy új mennyország és új föld, és nem lesz többé tenger. Az emberi természet természetes elemeinek ilyen átalakításával életre kel a Krisztussá vált vagy tökéletesedett ember, az, aki elérte az emberiség elé állított célt, aki befejezte az emberi fejlődés ciklusában utazását, és most istenként emelkedik fel.

1. fejezet AZ EMBER TÖKÉLETESEDÉSE

Az Apokalipszist, az ortodoxia számára nyíltan beismert talányt, számtalan módon értelmezték, amelyek közül egyik sem volt valamennyire is meggyőző erejű. Szó szerint olvasva egyáltalán nem érthető, míg sok és rendkívül furcsa feltevések születtek rejtett jelentésével kapcsolatban, amelyet jelképes beszéde közvetíteni próbál. Másrészt az a tény, hogy beleszámt a keresztény kánonba, és így változtatás nélkül őrizték meg évszázadokon keresztül, komoly jelentéssel bír azok számára, akik hisznek abban, hogy semmi nem történik véletlenül,

hanem a Nagy Tanító, aki ezt a vallást átadta a világnak, figyelemmel kíséri a haladását, és irányítja a fejlődését is. Hosszú korszakokon keresztül az okkultizmus mélyebb formáiban bizonyos útmutatásokat erőszakkal visszatartanak, mivel az emberiség összességében teljesen felkészületlen a befogadásukra. Ezalatt a vallás védelmezőire bízva ezek a nagy igazságok rejtettek maradnak, és nem is gyanítják őket a szentírások allegorikus burkolata mögött, hogy akkor fedezzék fel, amikor az eljön az ideje egy ilyen felismerésnek. Egy ilyen időszak most érkezett el, amikor – bár az emberiség nagy tömegei még nem eléggé fejlettek, hogy értékeljék, vagy helyesen megértsék az így elzárt misztérium-tanítást – már növekvő számú őszinte ember keresi az igazságot, a gondolkodásuk meghaladja az átlagot, éhesek és készek erre a további tanításra, amely új megvilágításba helyez sok korábbi forrást.

Az Ősi Bölcsesség, amelyet napjainkban sok közvetítő közeg modern fogalmakon keresztül mutat be, egy szellemi tudomány. Meghatározott tudást közöl a láthatatlan világról, mint a láthatón belüli belső munkafolyamatról. Egy teljes és kielégítő filozófiai rendszert és a létezés sok, látszólag megoldhatatlan problémájára magyarázatot kínál, továbbá megmutatja, hogy ezt a tudást hogyan igazolják a szentírásaink. Minden vallás ugyanis az Egy Igazság egyik rész-kifejeződése, és minden hit szentírásaiban és hagyományaiban ugyanazokat az útmutatásokat találhatjuk, noha rendkívül eltérő módon mutatják be azokat.

Minden vallás beszél a megváltás ösvényéről vagy útjáról, a szellemi törekvés egyenes és keskeny útjáról, amelyen a lélek üdvözülni, megváltódik, vagy felszabadul. A keleti szentírások kijelölik ezt az ösvényt a fejlődés különböző lépcsőfokaival, ahogyan azok a Nagyok kikaposták, akik elmúlt korokban győzték le, és értek a végére. Azt mondják, hét nagy beavatás jelzi azokat a fokokat, amelyen keresztül az ember felemelkedik a lehetséges legnagyobb magasságba a testet öltések ciklusán belül. Mindegyik fokon a tudat meghatározott kiterjedése történik meg, egy további látásra tesz szert, és további tudást kap, ami a fejlődésben elért pontot jellemzi. Miközben ezeket az egymást követő beavatásokat nyíltan felsorolják a keleti könyvek, a Bibliában csak az allegória fátyla alá rejtve jelennek meg. Dióhéjban fogalmazva, az egész Ószövetségre tekinthetünk úgy, mint ami az ember fokozatos fejlődésével kapcsolatos, mielőtt ráléphetne saját ösvényére, vagy a próbatanítványság ösvényét taposná, amely az előcsarnokba vezet, bár a fő elbeszéléseken belül az egyén bizonyos beavatásaira történik utalás.¹

Az Újszövetség – benne a Mester feljegyzett életével – a Szűztől való születéssel kezdődik, majd a kereszteléssel, a színeváltozással, a keresztre feszítéssel és a feltámadással folytatódik, ez az öt lépcsőfok szimbolikusan az első öt beavatást mutatja be. Az így elért szint az ezoterikus hagyomány szerint az *asekha*, a Bölcsesség Mesterének szintje.² Az evangéliumi történet ezért megáll ennél a pontnál, ahol a beavatott választhatja azt is, hogy a bolygói fejlődés területén folytatja az emberiség segítőjeként, de azt is, hogy a munkáját a Naprendszer más részein végzi tovább. Ez az a szint, amelyet az átlag emberiség várhatóan a hetedik kör végére ér el, ami szinte kiszámíthatatlanul távoli időpont, amely rendszerünk életében a záró ciklust jelzi. Az egyén számára azonban nyitva áll a lehetőség, hogy ezt az időt jelentősen lerövidítse, és előrenyomuljon tudásban és tudatosan irányított erőfeszítésben, így eljusson ugyanerre a szintre viszonylag néhány testet öltés alatt. Ahhoz azonban, hogy ezt a rendkívül felgyorsult fejlődést elérje, fárasztó és kitartó odaadás szükséges a maga elé állított cél iránt, habozás nélküli önfeláldozás és az élet szigorú rendszabályozása – fizikai, erkölcsi és mentális értelemben – az okkult útmutatásoknak megfelelően.

Mesterének vezetése mellett fokozatosan lehetővé válik, hogy tudatát egyre magasabb szintekre emelje, hogy egyre finomabb tudathordozókat vagy magasabb testeket építsen, ame-

---

¹ Például Jób története és más feljegyzett élmények, mint Jákobé (Ter, 32: 24-30) és Mózesé (Kiv. 3. és 4.). Ezek mind egy bizonyos beavatási szint leírásai. További példákat az olvasó is könnyen találhat.

² Eddig a pontig a jelölt *sekha*, „tanítvány” volt. Az *a-sekha* szó azt jelenti, hogy „már nem tanítvány”. (Lásd a beavatás szintjeinek részleteit C. Jinarajadása: *A teozófia alapelvei* könyvének 13. és 19. fejezeteiben.)

lyeket használnia kell, hogy a szellem teljesen kifejeződhessen valamennyi síkon. Ebben a tökéletesedési munkában végül leveti alsóbb testeit, megépítve magának a halhatatlan dicsőséges nap-testet, amelyben a továbbiakban lakozik. Így megszabadítja magát a szükségszerűség ciklusaitól, megszabadul az élet és a fizikai inkarnáció forgó kerekétől, és egy „oszloppá” (fenntartó erővé) válva „az Úr házában” (a szellemi világban) többé nem „megy ki” (inkarnálódik). Az ön-legyőzés és a cél megvalósításának e folyamatával „istenként szüli meg önmagát”, miután végigjárta az emberi fejlődés útját, és most elhagyhatja a beavatás spirálját a bolygói rendszeren belül, egy további, hatalmasabb szoláris beavatás ciklusába léphet.

A szoláris testben való újraszületésnek ez a folyamata az, amelyet az Apokalipszis felvázol, mert ez a könyv ezoterikus értelemben az okkult fejlődés kézikönyve. Témáját tekintve a Visszatérés Útjának utolsó szintje, amelyet fantasztikus képekkel, titokzatos utalásokkal, sok leleményes szójátékkal és számrejtvényvel mutat be. Amikor azonban a pszichológiai kulccsal értelmezzük, amely magára az emberre és a beavatásban érintett lélek-folyamatokra vonatkozik, azt találjuk, hogy teljes összhangban van a Misztérium Iskolák titkos tanításaival, amelyeket a legősibb idők óta őriznek. A gnózis, az ősi szent tudomány fogalmaival olvasva ez az ember tökéletesedésének vagy Krisztussá válásának leírása, így vezetve végig bennünket az Üdvözülés Útján.

2. fejezet EZOTERIKUS FIZIOLÓGIA

Az Ősi Bölcsesség feltár egy egyetemes rendet, amelyben az Egy Eredendő Ok folyamatosan lép be a megnyilvánulás hétszeres világába. A Világegyetem teremtésekor az Egy Teremtő önmagából kibocsát hét Kozmikus Bolygói Logoszt, amelyek közül az egyik a mi rendszerünk Nap-Logosza. A Nap-Logosz is hét Bolygói Logoszt áraszt ki, amelyeket valamennyi nagy vallás szent könyvei különböző neveken említenek, a keresztény szentírások pedig úgy hivatkoznak rájuk, mint „a hét szellem a trón előtt”. Ezek a Genézis első teremtéstörténetének Elohim-jei (a Teremtő Értelem többes száma), az isten(ek), aki azt mondja: „teremtünk embert a *mi* képünkre és hasonlatosságunkra”.³

Világegyetemünk minden részében hetesség, ezért e hét szellemi sugár mindegyikének természetéből és elkülönült erőjéből valamennyi belép minden teremtett dolog összetételébe. Egyik vagy másik elem túlsúlyban van, az így megnyilvánult élet adott minőségének megfelelően, de mind a hét elemből van jelen bizonyos mértékben. Az ezoterikus hagyományban ezek megfelelnek a hét égitestnek, amelyeket az ókorban szenteknek tekintettek, és a zsidó rendszerben az arkangyalokkal azonosították őket.

Az emberben, aki „Isten képére teremtett”, ez a kozmikus rend a Halhatatlan Szellem egy töredékeként tükröződik vissza, aki a hét emberi princípiumon keresztül nyilvánul meg. Mivel ez így van az élet oldalán, így kell lennie a forma oldalán is, a megfelelő testek vagy tudathordozók az élet megnyilvánulását szolgálják, ezért az emberi fejlődés folyamata során az Én testeket épít magának az egymást követő síkok anyagából, hogy a kibontakozó élet végül teljes és tökéletes kifejeződési módot találhasson a létezés valamennyi síkján. Ahogy ez a rend a legmagasabbtól a legalsóbbig minden síkon és a legapróbb részletekig megismétlődik, megtaláljuk ennek megfelelőit még a fizikai testben is, ahol az idegi energia hét fő központja működik az egy életerő továbbításában. Ennek tudatában megtaláljuk a kulcsot (legalább egy kulcsot) az Apokalipszis talányához. Ehhez a tanulmányhoz azonban az ősi iskolák ezoterikus fiziológiájának némi ismerete szükséges.

---

³ Gen. 1. 26.

A KÍGYÓTŰZ

Ellentétben az egész állati birodalommal, egyedül az ember áll egyenes hátgerinccel, és a gerincoszlop az, amelyen keresztül az életerő áramlik. A normális, fizikai életáramon kívül az okkultizmus megőrizte egy spirituális erő, „tűz” vagy „energia” ismeretét, amely felfüggesztett aktivitású állapotban a gerincoszlop tövében helyezkedik el. Ezt egy rendkívül magas feszültségű elektromos áramhoz hasonlíthatjuk, amit az okkultisták által ismert folyamatokon keresztül felszabadítva csodálatos hatású teremtő és megújító erők felébresztésére szolgál, amelyek most még teljesen ismeretlenek és elképzelhetetlenek az átlag emberiség számára. Egy intenzív önképző folyamat során – amely tökéletesen tiszta életet kíván, a mély önvizsgálat szokását és mindenek felett a vágyak és gondolatok szigorú irányítását okkult meditáció folyamatos gyakorlásának segítségével – lehetséges felébreszteni ezt a belső erőt. De azoknak az óriási veszélyeknek (mind fizikai, mind mentális) következtében, amelyek még a legkisebb mértékű felébredést is kísérik, ennek elérési módszerét soha nem lehet nyíltan ismertetni. Ezért a Jelenések Könyve, amely sok egyéb dolgot feltár, még csak ötletet és követendő szempontot sem ad a tanítványnak. Amit leír, az csak e munka eredménye.

Ezt a belső erőt a szanszkrit írásokban kundalini-nek nevezik, a görögben pedig speirema-nak. Ez egyike a kozmikus erőknek. Egy másik ilyen erő – alsóbb szintű megnyilvánulásában – az elektromosság, a harmadik pedig a vitalitás (prána), és vannak még mások is, amelyeket még nem fedeztünk fel. A kundalini „gyűrűt” vagy „spirált” jelent, és az Upanishad-ok szimbolikus nyelvezte úgy mondja, hogy a gerincoszlop tövében helyezkedik el feltekeredve, mint egy alvó kígyó. Amikor tevékenységre ébred az ember spirituális akaratából, felváltja a normális idegi erőket, és hihetetlenül felgyorsítva saját rezgési sebességét felemeli a tudatot a létezés magasabb síkjainak érzékelésére. Szüntelen tevékenysége ekkor a tökéletesedési folyamat közegévé válik, amelynek segítségével a jelölt fokozatosan felfedezi, uralni és használni kezdi minden erejét és képességét, és eléri a megszabadulást a testet öltések ciklusaitól. Ezzel a felélesztő munkával egy isteni lényként szüli meg önmagát, és létrehozza a halhatatlan nap-testet vagy a feltámadás testét, amelyben a továbbiakban lakozni fog. Az előttünk álló dráma ezen energizáló erő tevékenységét a testben elhelyezkedő bizonyos erőközpontok egymást követő megelevenedésével mutatja be, amelyeket most fel kell sorolnunk.

AZ ERŐKÖZPONTOK

Az emberi szervezet két idegrendszeri struktúrával rendelkezik. Az egyik a központi idegrendszer (az agy és a gerincvelő), amelyen keresztül a tudatos elme (a gondolkodás és az akarat) kifejeződik, és amely a központi idegrendszer sejtjein keresztül működik. Ez irányítja a törzs, a karok és a lábak külső izmait, ezeket hívjuk akaratlagos izmoknak, amelyek az akaratától függően működnek. A második szimpatikus vagy ganglionos idegrendszer, amely egy sorozat idegközpontból áll, amik minden irányba kinyúlnak a gerincoszloptól a fejtől kezdve a gerinc tövéig. A szimpatikus idegrendszer szabályozza a szív és a vérerek, a keringési rendszer, a szervek és a mirigyek működését, így irányítva a nem akaratlagos izmokat. A gondolatok és érzelmek erős hatással vannak rá, és készségesen válaszol a tudatalattira, ahogyan a központi idegrendszer válaszol a tudatra. A kettő között szoros együttműködés van.

Ezekre az idegközpontokra ható és azokra válaszoló energiaörvények helyezkednek el az éterikus testmásban,⁴ és összekötő kapocsként működnek a fizikai és a magasabb testek között. A hindu könyvekben ezeket *csakráknak* nevezik, ami korongot vagy kereket jelent,

---

⁴ Éterikus testmás: A fizikai test éterikus mása, amelyet a fizikai sík finomabb anyaga alkot. Néha nevezik „vitalis testnek” is, mivel ezen keresztül továbbítódnak az életáramok.

így nevüket megjelenésük után kapták, ami olyan, mint a forgó köröké vagy kerekéké. A gerincoszlop jobb- és baloldalán elhelyezkedve egy mágneses mezőt hoznak létre az erőáramlás számára. Az alapvető csatornák, amelyeken keresztül a kígyótűz halad – a *nâdi*-k (csövek) – (1) a központi gerincoszlop (*sushumna*) és (2) azok, amik ennek mindkét oldalán, balról és jobbról (*ida* és *pingala*) találhatóak, ezek alkotják a csatornákat a pozitív és a negatív áramlatok számára.

Az erőközpontok az éterikus testben láthatók, ahol behorpadásokként vagy örvényekként mutatkoznak meg. Az okkult tudomány ezekből negyvenkilencet sorol fel, de itt csak a hét alapvető központtal foglalkozunk. Az átlagos emberi lényben, akiben nem történt tudatos okkult fejlődés, a központok lassan forognak, alacsony frekvencián rezegnek, és homályos fényel világítanak. Az okkult módon fejlett egyénnél azonban, akinek testében a kígyótűz teljes aktivitásra ébredt, a színek vakítóan ragyogók, maguk a központok pedig aprócska napokként ragyognak és csillognak. Ezért írja a Biblia: „Az értelmesek [megvilágosodottak vagy tökéletesedettek] pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.”⁵

Ezért a kundalini felébresztése a jóga egyik legfőbb célja, és az okkult iskolák tanulóit és oktatóit nagy mértékben e cél irányába haladnak. A görög misztérium-szertartásokban a *thyrsus* (egy pálca a végén fenyőfa kúppal) szimbolizálta a gerincoszlopot, a fenyőfa kúp (a termékenység ősi jelképe) pedig a magasabb teremtő erőket fejezi ki, amelyek a kígyótűz energizálása során aktívvá válnak az agyban. Indiában egy bambuszpálcát használnak hét csomóval a gerincoszlop és alapvető idegdúcainak jelképeként. Hermész kaduceusának hasonló jelentése volt, a botot körbevevő, egymásba fonódó kígyók *idára* és *pingalára* utalnak.

Az Apokalipszis allegóriájában Ázsia ASSIAH, a négy kabbalista világ legalsóbbika, a megnyilvánulás birodalma, az egyházakat pedig úgy mutatja be, mint e birodalmon belül bizonyos tevékenységek csoportját. Továbbá meg kell értenünk, hogy ezek a pontosan meghatározott központok, mint a pszichikus energia kiárasztói, az érzékelés különböző szintjeire vagy fokozataira összpontosított tudat képviselői. Ezek segítségével kapcsolatot teremthetünk valamennyi síkkal, miközben továbbra is a fizikai testben tartózkodunk, mivel bennünk vannak azok a princípiumok, amelyek megfelelnek ezeknek a síkoknak. A megismerés minden ilyen módja reakciót vált ki a saját síkján, mindegyik saját közegén keresztül működik, és mindegyik saját energiaminőségét jeleníti meg.

Nem léteznek azonban merev és éles határvonalak, amelyek elválasztanák ezeket a tudati állapotokat, mert folyamatos mozgásban és kölcsönhatásban vannak. A pszichológiai folyamatok legelemibb szintű tanulmányozása is elegendő ahhoz, hogy például a gondolatok és az érzelmek szinte szétválaszthatatlanok a normális mentális tevékenység során. Maguk az érzelmek is észrevehetetlenül változnak meg egyik állapotból egy másikba. Az ösztönös érzelmek szenvedéllyé fejlődnek, amelyek beolvadnak az emocionális állapotokba, miközben a gondolatok kisebb vagy nagyobb mértékben valamennyiben jelen vannak. Ritka az olyan gondolat, még a leginkább intellektuális jellegű is, ami teljesen mentes lenne az érzelmektől, miközben intenzívebb fázisaiban időszakonként felemelkedik a magasabb intuíció szintjére. De még a megismerés e módjai is különbözők, valamennyi a saját síkjának felel meg. Ezek elkülönülnek, és határozottan feloszthatók pszichikai és mentális tevékenységekre, és mint ilyenek, szoros kapcsolatban állnak a test erőközpontjaival.

---

⁵ Dániel, 12.3 (Károli G. ford.)

Egyház Ázsiában*	Központ	Aspektus	A megújulás folyamatában ezé válik
1. Ephesus	nemzőszervek	teremtő impulzus (nemzés)	Szellemi újrateemtő erő (megújulás)
2. Smyrna	lép	ösztönös érzékelés	Szellemi tudás
3. Pergamos	napfonat	önfejűség, akaratosság	Szellemi akarat
4. Thyateira	szív	érzelem	Isteni szeretet
5. Sardis	torok	értelem	Isteni bölcsesség
6. Philadelphia	homlok	intuíció	Isteni megismerés
7. Laodicea	fejtető, az agyban	rejtett Isteni Én	Uralkodás minden képességen

* Ezt a rejtett utalást valamennyi központ helyére és feladatára a testben Pryse ismerte fel annak a bizonyos törekvésnek vagy tevékenységnek az alapján, amikről ezek a városok ismertek voltak. Az olvasó ezekről rendkívül sokatmondó információt talál a *The Apocalypse Unsealed* 37. oldalán. További hivatkozás erre a munkára a TAU rövidítés alkalmazásával történik.

Az Apokalipszisben ezek a központokat a hozzájuk kapcsolódó megismerési módokkal a hét ázsiai egyház ábrázolja.⁶ Az egyházaknak szóló üzenetek sorainak értelmezése a következő fejezet témája lesz. Itt csak a megfeleléseket rögzítjük, és azok a fenti táblázatban láthatók.

Megértve ezt a sorozatot, az egyházaknak mondott titokzatos szavak felfedik jelentésüket, mert ezekben a különböző tudati fázisokban – mindegyik a saját szféráján belül – a megújulás munkája történik meghatározott módokon. A megismerés minden módja egy kapu, amely – a tudat minden kiterjesztésével – megnyitja az érzékelés egy még szélesebb területét. Mindegyiknek megvannak a maga veszélyei, és a maguk jellegzetes problémái és nehézségei. Mindegyik helyes használata vagy „legyőzése” bizonyos eredményekhez vezet a tökéletesedés munkájában. A Magasabb Én irányítása szükséges e szintek mindegyikén, ebből ered a Szellemi Én-en keresztül kommunikált hétszeres üzenet.

3. fejezet ÜZENETEK AZ EGYHÁZAKNAK

Az előző fejezetben felvázoltuk az ázsiai egyházak és a testben levő bizonyos erőközpontok közötti megfeleléseket. Egy egyházat vagy közösséget, amely valamilyen közös munkán keresztül összekapcsolódó emberek csoportját jelzi, használ itt egy idegdúc leírására, ami maggá tömörülő sejtekből áll, és egy erőközpontként működik a hozzá kapcsolódó izomrostok számára. Az allegóriában először „egyházaknak” nevezik, később „gyertyatartókként”⁷ utalnak rájuk, és a tisztánlátók minden központot úgy látnak, hogy ténylegesen fényesen tündökölnék. Még később „pecsétnek” nevezik.⁸ A fel nem ébredt egyénben ezek a magasabb erők szó szerint lezártak, elfojtottak vagy lepecsételtek mindaddig, amíg a szellemi akarat erőfeszítésével – amit fárasztó okkult képzés segít –, szigorú fegyelemmel és folyamatos mentális és erkölcsi törekvéssel azok egytől egyig felszabadulnak, és fokozatosan teljes működésbe lépnek.

⁶ Megjegyezhetjük, hogy nincs semmilyen feljegyzés ezen egyházak egyikéről sem, hogy azok tényleges vallási közösségek lettek volna, és a történelmi kutatásoknak nem sikerült fényt deríteni erre a magyarázatra szoruló kérdésre.

⁷ Jelenések könyve, I. 12.

⁸ Ugyanott, V. 1.

Az itt következő „Üzenetek az egyházaknak”-ban azt fogjuk találni, hogy a tűzerő különféle módosulataival foglalkoznak, ahogyan az a központokon keresztül kering és a különböző minőségekkel, amelyek ennek következtében e központok specializált tevékenységein keresztül mutatkoznak meg. Az üzeneteket ezért részletesen kell tanulmányozni, és a továbbiakban abban a sorrendben vizsgáljuk meg azokat, ahogyan a Jelenések könyvében szerepelnek.

Valamennyi egy fontos kijelentéssel kezdődik: „Tudok tetteidről”, tehát minden központ sajátos természete és működése ismert a Magasabb Én számára, ebből következően vannak mindegyiktől bizonyos elvárt tevékenységek, és bizonyos veszélyekre is felhívja a figyelmet. Azért, amit már elvégzett, a tanítványt megdicséri, ahol pedig elbukott, azért megdorgálja. Ezen erők helytelen használatát büntetésnek kell követnie, míg a helyes használatáért és az ebből következő győzelemért jutalmat ígér. Az Üzenő különböző alakokban jelenik meg, minden esetben a Logosz különböző aspektusait szimbolizálva, amelyek az ember különböző tulajdonságaiban tükröződnek vissza.

1. EPHEBUS

Ahogy már láttuk, ez az egyház a szaporító szervekkel kapcsolatos központnak felel meg. A tanítványt először is megdicséri az eddig megvívott harcért. Azt mondja neki, „próbára tetted, akik apostolnak mondják magukat, noha nem azok, és hazugnak találtad őket”, ami azt jelenti, hogy felfedezte az érzéki gyönyörök valódi természetét és azok hamis követelőzéseit, amelyek képtelenek tartósan kielégíteni a Valóság keresőjét. Ebben a tisztaságért folytatott küzdelemben és az érzékiséggel való összeütközésben a tanítványról azt állítja, hogy „szenvetél a nevemért, és nem fáradtál bele”. A nikolaiták tettei, amiket a tanítvány „gyűlöl”, ezzel a funkcióval történő visszaélések, mert a nikolaiták bizonyos ál-okkult szektákat jelentenek, amelyek szexuális mágiát gyakoroltak.⁹

A vád az, hogy ehhez a központhoz kapcsolódó erő „kezdeti szeretetétől eltért”, vagyis az isteni teremtő erő lesüllyedt a fizikai nemzés szintjére, és ennek következtében befejezte tevékenységét saját szellemi síkján. Ezért arra figyelmezteti a tanítványt, hogy emlékezzen vissza saját kezdeti állapotára – „Gondold meg, honnan süllyedtél ide!” –, hogy „visszatérjen” (ami helyesen értelmezve egy megfordulást vagy irányváltást jelent), és csinálja a „korábbi cselekedeteit”. Ez azt jelenti, hogy a teremtő erőt meg kell fordítani, tevékenységének módját meg kell változtatni, áramlását az első és legmagasabb agyi központ felé kell irányítani ahhoz, hogy a megújító folyamat befejezhető legyen. A fizikai teremtő impulzust át kell lényegíteni szellemi teremtő tevékenységgé, az érzékszervi észlelésnek pedig – a megismerés alsóbb módjának – át kell adnia helyét a legmagasabb, tiszta szellemi érzékelésnek. Ennek megvalósítása során a kudarc a felsőbb teremtő erő végleges elvesztését jelentheti – „Mert elmegyek és elmozdítom helyéről gyertyatartódat, ha nem tartasz bűnbánatot.” –, míg a győztes számára fenntartott jutalom az, hogy „az élet fájáról adok enni” – a halhatatlanság, az egész életciklus gyümölcseivel vagy összegyűjtött eredményével.

2. SMYRNA

A felébredt szellemi lélek, „aki halott volt, de életre kelt”, felismerve e központ feladatát, a tanítványt ismét megdicséri az önmaga által választott lemondásért és fegyelmezett-ségért („Tudok szorongattatásodról, arról, hogy szegény vagy”), amelynek eredményeként belülről „valójában mégis gazdag”. E központ régiója – az alhas – az ösztönös vágyak igazi székhelye. Az érzetek vagy a fizikai síkon jelentkező ingerek által kiváltott reakciók ébrednek

⁹ Lásd: *The Apocalypse Unsealed*, 96. oldal.

fel a test e részében, és tudatosítják a fizikai létezését. Ezért az e központban aktív erők neme-sítése az, ami a magasabb szintű tudatosságot végül is felébreszti, és tudatosítja a valódi spiri-tuális létezését. Az alsóbb természet ösztönös érzelmeit át kell lényegíteni és be kell olvasztani a magasabb szellemi intuíciójába.

Az érzékek illúziójára vagy a valóság hamis érzékelésére itt úgy utal, mint „akik zsi-dónak vallják magukat, noha nem azok, hanem a sátán zsinagógája”, kabbalista nyelven ugyanis a zsidó, az egyik isteni kiválasztott nép a megvilágosodott, szellemi érzékelés egyik típusát jelenti. Így a Bibliában azt találjuk, hogy „az üdvösség a zsidók közül támadt”.¹⁰ „Is-tenkáromlásuk” a Valóság megcsúfolása azzal, hogy azonosítják valótlanul, és az igazság elferdítése annak hamis értelmezésével. Csak a szellemi tiszteletteljes elismerése az, amin keresztül megvilágosodáshoz jut, amely beenged a „választott” fokozatba. Egy másik értel-mezésben ezek a színlelt vagy ál zsidók az exoterikus vallások eltorzított tanításai, amelyek az isteni igazság kinyilatkoztatásának állítanak be. Mivel szemben állnak a magasabb értelem-mel, ezek nem a Logosz munkái, hanem a Sátáné, a fény és a haladás ellenségével.

A tanítványt figyelmezteti, hogy további megpróbáltatásokon kell keresztül mennie, a megjósolt „tíz napos” gyötrelmem pedig a beavatás egy teljes ciklusát jelzi. Ahogyan a közpon-tok energizálása egy reflexszerű tevékenységet kelt az egész emberi természetben, úgy ez a rész azt jelzi, hogy ezen a szinten az elmét fogják összezavarni az alsóbb síkok illúziói, és saját korlátai építik fel a „fogságba vetés” időszakát. A jutalom az élet koszorúja (győzelem és uralkodás), az ígéret pedig a törekvőnek az, hogy munkájának semmilyen része nem fog fele-désbe merülni, „a második halálba”. A kabbalista rendszerben *kether*, a korona jelenti a leg-felsőbb Bölcsességet.¹¹

3. PERGAMOS

Az Üzenetadó most a Harcos aspektusából beszél, „aki a kétélű hegyes kardot tartja”, ami a szellemileg irányított akarat kényszerítő ereje. Az itt vizsgált központ főképpen a szim-patikus idegrendszerrel és a vágytermészettel kapcsolatos, mivel a napfonat „a Sátán trónja”. Ez azt jelzi, hogy az akaratosság szemben áll az isteni akarral, a korlátozó és szétválasztó elem állandóan lázad a szellemi egyesítő törekvés ellen.

Itt a egy érdekes szimbolikával találkozhatunk. Ki volt Antipas, a hűséges vértanú, akit „megöltek ott, ahol a Sátán lakik”? A tudósoknak nem sikerült semmilyen feljegyzést találni ilyen nevű mártírról vagy kielégítően levezetni görögből a szót. Pryse bemutatja, hogy egy anagrammatikus rejtvényként dekódolható, és akkor a MANTIS szót kapjuk, ami „másod-ik látást” jelent.¹² Erre a tulajdonságra Platón úgy hivatkozik, hogy a májban helyezkedik el, ott a felső elme használja orákulumaként vagy tanújaként az alsóbb természet számára. Ha erről van szó, akkor Antipas vértanú bizonyos fizikai érzékeket jelenthet, amelyek lealaco-nyodtak általa, hogy visszaéltek velük. A tanítványnak azt javasolja, hogy – akár még a ha-mis pszichizmus veszélyén keresztül is – tartsa fenn a Valóság helyes érzékelését, és így őriz-ze meg valódi, szellemi lényére történő ráébredését.

A Balaam tanítására történő hivatkozás egy figyelmeztetés a pszichikus erők törvény-telen használatára, mert „áldozati húst enni” azt annyit jelent, mint bármely olyan képesség alantas felhasználása felé fordulni, amit arra terveztek, hogy csak isteni célokat szolgálja-nak.¹³ Hasonló módon a paráználkodás bűne itt és máshol a Bibliában a spirituális erők be-

---

¹⁰ János, IV. 22.

¹¹ A korona gyakori jelkép a misztériumokban. A mithrászi beavatás ok egyik lépcsőfokán a neofitának (ezen a szinten közlegénynek nevezik) egy kard hegyére tűzött koronát mutattak. Arra tanították, hogy ezt utasít-sa vissza „Mithrász az én koronám” kijelentéssel.

¹² TAU, 101. oldal.

¹³ Vessd össze: 2 Péter, II. 15. és következők.

szennyezését jelenti egy érzéki elemmel való összekapcsolódáson keresztül. A nikolaiták tanításának, amire ugyancsak itt hivatkozik, hasonló értelme van.

A jutalom annak, aki a szellemi akarat gyakorlásával győzedelmeskedik ebben a küzdelemben, a „rejtett manna” – a gnózis, vagy titkos bölcsesség – amivel erőhöz és hatalomhoz jut. Ezt a szellemi táplálékot sok vallásban szertartásos lakoma szimbolizálja. A mithrászi misztériumokban Mizd-ként vagy szent ostyaként jelent meg, az eleuziszi misztériumokban a jelöltet Ceres kosarából etették meg, a korai keresztény időkben a keresztelésre pályázó (amit egy beavatási lépcsőfoknak tekintettek) böjtölés után tejből és mézből készült ételt kapott. A legendák megőrizték Tuathad a Danaan mágikus edényének hagyományát, amelyből csodálatos módon erőadó ételt lehetett szedni, a Grál-serleg pedig egy későbbi hagyomány, amely természetfeletti erőt adott.

További ajándék a fehér kő (a stabilizált tudat a felsőbb síkokon). Ezt a fogalmat Pryse „szavazókavicsként”¹⁴ értelmezi, így tekintve azt szimbolizálja, hogy a tanítvány megkap egyfajta szellemi állampolgárságot, az egyéniséget – mivel így nevezik és honosítják – feljogosítják e pozíció kiváltságaival és képességeivel. Az „köre írt új és titkos név” a megváltott, átnemesített természetű én-ben levő tudás. Az „új név” itt (ahogyan a Bibliában mindenhol) a tudat kiterjedését jelenti, amely megtapasztal egy magasabb rezgési sebességet.¹⁵

Egy fehér kő, amelybe misztikus karaktereket véstek, sok misztériumban volt megszokott dolog, a betűk jelentését kizárólag a beavatottnak árulták el. Egy hasonló jelkép él tovább napjaink egyik szabadkőműves fokozatában. A régibb vallásokban az ilyen vésett köveket vagy cseréptáblákat temettek el a halottal, hogy ellássák azzal a titkos jelszóval, ami belépést engedélyez neki a magasabb világokba. Tehát a hatalom az a jutalom, amit elnyer azzal, hogy az alsóbb akarat behódol és összeolvad a felsőbb képességekkel és a szellemileg ellenőrzött és irányított felsőbb akarat rendkívüli mértékben megnövekedett aktivitásával.

4. THYATEIRA

Az Üzenetküldő úgy jelenik meg, mint „akinek szeme, mint a lobogó tűz és lába, mint a sárgaréz” (olvadt fém). Zeusz, a mindenlátó és Merkúr, a hírnök testesül itt meg, jelezve a belső látást vagy intuíciót és a gyorsaságot a szolgálatban, ami a szeretet-elem jellemzője, amelynek központja a szív régiójában található. Ha a máj – Platón besorolásának megfelelően – az alsó pszichizmus székhelye és a felső elme képviselője az alsóbb természetben belül, akkor az ember felismerheti a szívben az emberi szeretet székhelyét és az Isteni Szeretet képviselőjét az alsóbb természetben. Ezért e központ energizálásán keresztül az erények és a magasabb érzelmek jutnak kifejezésre. „Szereteted, hited, szolgálataid és állhatatosságod” azok a tulajdonságok, amiért a tanítványt itt megdicséri, mindezek pedig a szeretet jellegzetességei.

Az a vád fogalmazódik meg, hogy egy rosszul irányított erő miatt maga a Szeretet lealacsonyítása történik meg. Az emberi szinten a szellemi és alapvetően tiszta válik beszenyenezetté és áruba bocsátottá alacsonyabb rendű célok érdekében önző vágyakon, érzelmeken és gondolatokon keresztül. Jezabelt, egy ószövetségi, a rosszal azonosított boszorkánynőt tekintik az alsóbb, elkülönült én példájának, aki állandóan lázad és összeesküvést sző a felsőbb ellen. Az, hogy ennek a szajhának a gyermekei halállal fognak lakolni, azt jelenti, hogy az alsóbb vágyak gyümölcse nem játszhatnak szerepet az átnemesített életben, tevékenységével nem érhető el tartós eredmény, mert össze vannak kötve a múlandósággal és a pusztulással. Ha a lélek ilyen megbízhatatlansággal vagy pszichikus bálványimádással kötelezi el magát a Legmagasabbtól eltérő bármi más szolgálatára és imadására, eredményül a mérhetetlenül lelassított szellemi fejlődés „nagy gyötrelmét” kell kapnia.

---

¹⁴ Lásd: TAU.

¹⁵ Lásd: *Mystery Teaching of the Bible*, 36. és további oldalak, vesd össze: Jelenések, 3:12, 19:1.

A győztesnek szóló ígéret az, hogy „nem rakok rátok más terhet”, mert nincs ennél nagyobb feladat, amit még kiadni lehetne. Amint az én megsemmisült, a Szeretet kezd diadalmasan uralkodni. „A győztesnek hatalmat adok a népek fölött.” Arra buzdít, hogy szilárdan tartsa magát az eszméhez, a megkapott igazsághoz („amitek van, ahhoz ragaszkodjatok”), a jutalom pedig annak, aki megtartja a Felsőbb Én szavát (parancsát) a teljes uralkodás lesz saját képességein és adottságain. Irányítani fogja saját erőit, miután ellenőrzésre tett szert az alsó természet fölött, megkapja az uralkodás hatalmát, ahogyan „ezt a hatalmat [Én, a Logosz] Atyámtól kaptam”.

Végül a Hajnalcsillag jutalma vár rá, ami a felkelő Isteni Szeretet jelenti, amely megvilágítja az utat a teljes megvilágosodáshoz. Ez a Misztériumok üstököse. A keresztény hagyományban a Betlehemi Csillagként jelenik meg újra, amely a Király, a felhatalmazott szellemi uralkodó érkezését jelzi. A jelölt számára ez az üzenet jelzi az elvégzendő munkát az érzelmi tulajdonságok átlényegítése során, amelynek során ezek az Isteni Szeretet megtisztult elemeivé válhatnak.

5. SARDIS

Az Üzenetküldő most úgy jelenik meg, mint az egységbe foglaló, „akié az Isten hét lelke és a hét csillag”. Ez az a spirituális elem, amely összegyűjt, és összhangba hoz az emberben levő minden aktív erőt. A most vizsgált központról kijelenti, hogy bár élőnek mondják, valójában halott. Ez a torokközpont vagy gégefő, összekapcsolódva a mentális princípiummal. Itt szükséges különbséget tenni a konkrét gondolat (alsóbb elme) és az elvont gondolat (felsőbb elme) között. Miközben az alsóbb elme a saját szintjén lehet aktív vagy „élő”, munkája soha nem több a valódi értelmi tevékenység homályos elképzelésnél. Amíg az alsóbb és a felsőbb össze van kötve, hogy a felsőbb az alsóbbon keresztül jusson szerephez, addig ezt a központot spirituális oldalról halottnak tekinthetjük.

Arra figyelmeztet, hogy a tanítvány legyen éber, tehát legyen elővigyázatos, felébredt a magasabb szinten, és hogy serkentse a felsőbb elme azon képességeit, amelyeket már megismert, és így azok nem válnak teljesen elcsökevényesedetté. („Erősítsd meg a többiekét, akik halálukon vannak.”)

Az egységbe foglaló mentális képesség tökéletes kibontása még nem történt meg, és a tanítvány sem tapasztalta meg teljességében erőit, ezért a figyelmeztető beszéd folytatódik: „Tetteidet nem találom Istenem előtt teljeseeknek”. Továbbá arra buzdítja a tanítványt, emlékezzen erre az üzenetre, kapaszkodjon bele, és „térjen meg”, vagyis változtassa meg, vagy fordítsa meg gondolatai irányát és finomítsa meg azok minőségét, folyamatosan helyesbítse azokat a benyomásokat, amelyek az alsóbb elmét érik a felsőtől megszerzett tudás segítségével.

A gégefő-központ a legmagasabb azok közül, amelyek szorosan a szimpatikus rendszerhez tartoznak, és közvetlenül kapcsolódnak a nemi szervekhez, ahogyan ezt a férfi hang megváltozása is mutatja a pubertás során, vagy éppen a kasztráltak gyerekes hangja is ezt jelzi. A normál emberiség esetében a szexuális erő kettéoszlik, egy része biztosítja a szaporodáshoz szükséges energiát, míg a maradékot megőrizzük az agy táplálására és felépítésére. Így ezt a fizikai síkon teremtő módon használjuk fel, mind befelé, mind kifelé. Amikor azonban az akarat megtapasztalásán keresztül ez az erő felfelé fordul, osztatlan energiaárama az agyi központokba irányul, és a magasabb síkokon teremtő közeggé válik. A torokközpont energizálásával a kígyótűz segítségével ez az aktivitás rendkívüli mértékben megnő.

Ettől kezdve a beszéd minősége (okkult értelemben) megváltozik. Ahogyan a gyermekkorból a férfikorba való változás során a hangrezgések megváltoznak a hangmagasság átalakulásával – egy mélyebb hangfekvés használata kezdődik el, egy új oktáv nyílik meg –, úgy e szellemi éréskor erőteljesebb mentális rezgések keletkeznek, és a gondolatok minősége

megváltozik. Ezen azt értjük, hogy a tanítvány ekkor elkezd határozott szándékkal kivetíteni a gondolatait. Megtanul „a tekintély felhatalmazásával” beszélni, vagyis a Valóság tényleges ismeretében. Eldönti, hogy a hang hatalmas befolyását kizárólag szellemi célokra használja.

Ennek következtében azt az utasítást kapja, hogy legyen „éber” – hogy vigyázzon a szavaira. Megfontoltan kell beszélnie, alaposan súlyoznia kell, mit mondjon ki, és mit hallgasson el, harcolnia kell azért, hogy gondolatait pontosan és tisztán adja át. Meg kell tanulnia ebben a fegyelmezett beszédben, hogy kimondatlanul hagyjon mindent, ami ártalmas lehet, és különösen vigyázzon a nyelvére az okkultizmus titkaival kapcsolatban. A diszkréció a tanítvány jelszava, és ha kudarcot vall a tudás helyes átadásában vagy visszatartásában, az igazság helyes felfedésében vagy elkendőzésében – amikre szükség lehet – megfontolt beszédén keresztül, akkor az eredmény gyors büntetés lesz, ami valamilyen váratlan pillanatban fog érkezni, „mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában leplek meg”.

Vannak olyan mentális folyamatok, amelyek teljesen meghaladják a gondolkodás mindennapi módjait. Az absztrakt gondolatok birodalmában, amelyek nem keverednek a vágyakkal, a tanítvány kiemelkedik az elkülönültség illuzorikus érzetéből. Itt a gondolatai tiszták, nem itatják át a vágyelemek, itt tudja összegezni és összhangba hozni mindazt, amit az alsóbb elme elkülönülteként figyelt meg. A mentális sík e magasabb szintjein fogja elérni az Egyesülést („ezek fehér ruhában fognak járni velem”).

A fehér, mint a nem megtört fény, utalás a Valóság tiszta kontemplációjának állapotára, amelybe minden mentális tevékenység bele kerül a misztikus transzban, a meditáció magasabb állapotában. Az ígéret azoknak, akik ide eljutnak, hogy „fehér ruhába öltöztetik”, tehát mivel végképp megtisztult, az Istenség magába vonja vagy oldja, ezáltal öltözik a Fénybe.¹⁶

A testet öltések ciklusain keresztül a tanítvány testről testre költözött, mindegyik egy különböző személyiség burka vagy lakóhelye volt. Mint az időben állandóan változó megjelenés, soha nem érhetette el az állandóságot, a neve számtalanszor „kitörlődött”. Most tökéletesedett emberként felszabadul a változás és a szükségszerűség ciklusai alól. Elnyeri az Én tudatosságának „új nevét”, és isteni lényként ismeri meg magát, „megvallom majd Atyám és angyalai előtt”. Így megteszi az átlépést a személyiségből a Szellemi Én-be, és eléri a szellemileg megvilágosodott elme síkján a tudatosságot, ahol a tudás bölcsességgé válik.

6. PHILADELPHIA

Az Üzenetküldő most az Istenség aspektusában jelenik meg, amit az Igazságként fogunk fel. A Szent és az Igaz itt rokon értelmű fogalmak, míg a „Dávid kulcsa” a lélek igazság felé való törekvését jelenti, amely megnyitja a kaput a kinyilatkoztatáshoz.¹⁷ A kabbalista hagyomány szerint az ADAM szó, mint az emberiség összefoglaló neve, Ábrahámot, Dávidot és a Messiást helyettesíti, és ezzel jelzi az emberi fejlődés három szintjét. Ábrahám a lélek első Istenhez fordulását jelképezi, a felébredt vágyat az igazság után, Dávid a további fejlődést jelenti, a váltakozó megvilágosodást, amit a bűn és a bűnbánat váltakozása jellemez, míg a Messiás a teljes megvilágosodást és a végső tökéletesedést jelenti.¹⁸

¹⁶ A fehér mindig az Élet vagy az Örökkévalóság jelképe, mint az a szín, ami az Egy Élet különböző minőségeit jelzi, amelyek az idő és a jelenségek birodalmában megmutatkoznak.

Az Élet, ami olyan, mint a sokszínű üveg,

Beszínezi az Örökkévalóság fehér ragyogását.

Az Örökkévaló visszaszerzése ezért a „fehér ruha” felöltése. Vessük össze egy bacchusi beavatás kórusának következő töredékével Euripidész: *A krétaiak* című drámájából: „Fehér ruhába öltözve sietve elindulok a halandó ember származásától, és soha többé nem érem el a halál edényét” (a testet öltést). Idézve Mead: *Appollonius*, 13. oldal.

¹⁷ A héber betű, amely a mi D-nknek felel meg, és amivel ez a név (Dávid) kezdődik és végződik, a Daleth, „egy ajtót” jelent. (Ézsaiás, 22:22)

¹⁸ Lásd W. L. Wilmshurst: *Contemplations*, 94. és következő oldalak.

Úgy is mondhatjuk, hogy Ábrahám a Misztériumokba belépést kereső jelöltet jelképezi, Dávid az elfogadott neofítát, akit azonban még vizsgálnak és oktatnak, a Messiás pedig a teljesen beavatott vagy Tökéletesedett. Ebben az értelemben tehát a „Dávid kulcsa” egy ajtó megnyitása, ami az igazság további felismeréséhez vezet.

Az itt vizsgált központ az agyalapi mirigy, ami a buddhinak felel meg, a szellemi léleknek és a felső szeretet-természetnek, aminek felébresztése elhozza a belső látást. Ahogyan a szemek a fizikai látás szervei, úgy ez a központ, amely a szemek között helyezkedik el, a szellemi látás szerve. Közvetlen kapcsolatban áll a szívközponttal, ami még világosabbá teszi a „Dávid kulcsa” kifejezést, mert Dávid „szeretettet” jelent, és a bibliai elbeszélésben mindig a szeretet-elemmel és az érzelmi minőségekkel kapcsolják össze. A szeretet – intuitív módon felismerve – a szellemi érzékelés felé vezet, és így mindig is szorosan összekapcsolódik a bölcsességgel.

A tanítványt most azért dicséri meg, hogy hűséges volt magasabb intuíciójához, legbelsőbb meggyőződéséhez (az Igéhez). A „színlelt zsidók” itt ismét a valóság az alsóbb elme által szállított hamis, megtévesztő elképzeléseire utalnak, amelyeket most a felsőbb tudatnak ki kell javítania. A mentális érzékelést – ami mindig tökéletlen és korlátozott – ezen a szinten fel kell váltania egy magasabb képesség közvetlen megismerésével.

A megcsillogtatott ígéret az, hogy ez a képesség, amint felébred, meg fog erősödni és fenn fog maradni, és hogy győzedelmesen fog kikerülni a megpróbáltatásból, amelyen az egész természetnek át kell mennie („...a megpróbáltatás órájától, amely az egész világot éri”). A győztes jutalma a végső megszabadulás a testet öltések ciklusától. Egy „oszloppá” válik – fenntartó erővé a szellemi birodalomban –, és nem kell többé testet öltésbe „kimennie”. Új Jeruzsálem mennyei városa a dicsőségtet, amelyet megígérnek a benne lakozójának, míg az „új név” az Isten-tudat, amelybe be fog lépni.

7. LAODICEA

Az Üzenetküldő végül a Belső Istenségként, AMEN-ként, az örök ÉN VAGYOK-ként, saját isteni származásának hiteles és valódi tanújaként fedi fel magát. Az Üzenetküldő, aki egyszerre a tanító és a beavató is, itt az ember legmagasabb princípiumát képviseli („Isten teremtésének kezdete”), tehát azt, ami először kiáradt magként az Isteni Teremtőből, és ami fokozatosan vonta maga köré a külső természet birodalmainak egymást követő burkait. Ezen a szinten azt rója fel, hogy a tanítvány tevékenysége „se hideg, se meleg”. Az e központhoz tartozó uralkodás törvényes helyét elbitorolta az alsóbb természet, amely nem képes sem teljes szenvedélymentességre, sem önzetlen, odaadó önfeláldozásra, pedig kizárólag ez teszi lehetővé a felszabadulást. Ez az alsóbb összetevő az, amit véglegesen el kell vetni („kivetlek a számból”).

Az alsóbb elme henceg a tudásával, és nem ismeri fel annak silányságát. Ennek korlátait meg kell haladni, mielőtt ennek a legmagasabb központnak az energizálása megtörténhetne. Vakságát meg kell világosítani, tudatlanságát el kell oszlatni. Ez az az arany (bölcsesség), amit az Üzenetküldő megvásárolni javasol, a fehér ruha (tisztaság és szellemi megvilágosodottság) pedig, aminek felöltését tanácsolja.

Ez a hetedik központ – a tobozmirigy – a „harmadik szem”, vagy a látnok legmagasabb szellemi érzékelésének képessége. Így a további buzdítás, hogy „végy tőlem... kenetet, hogy megkend szemedet és láss”, tehát így töltsé bele a megújító erőt, és e központ életre kelésével elnyerheti a teljes látnokságot.

A tanítványnak, aki ezt eléri, alá kell vetnie magát a kiigazításnak és a szenvedésnek, mert csak ezeken keresztül fejlődhet. Miután kitartóan eljutott ehhez az ajtóhoz, és kinyitotta azt (uralma alá hajtotta ezt a központot), meg fogja tapasztalni az összekapcsolódás boldogsá-

gát, a megszentelt étel megosztását, ami az elképzelhető legszorosabb kötelék szimbóluma, és az elért legmagasabb egység állapotát.

A győztes jutalma valamennyi képesség feletti teljes uralkodás. Miután az emberben levő szellem meghódította az anyagot minden síkon, „együtt ül az Atyával a trónon”, hogy tudatosan és állandóan uralkodjon az egész természet fölött. Ez tehát a Felsőbb Én hétszeres üzenete a testen belül szellemi energia központjai számára.

4. fejezet A SZÁMOK, MINT JELKÉPEK

Ahhoz, hogy eljussunk az Apokalipszis bármilyen következetes értelmezéséhez, először is némi figyelmet kell fordítanunk a számokra, amelyek végig kiemelkedő szerepet játszanak. Ahogyan máshol találkozunk ennek magyarázatával, a számokat használták az egész Bibliában arra, hogy bizonyos belső üzeneteket hordozzanak.¹⁹ A számok összekapcsolása meghatározott gondolatokkal egy szimbolikus hivatkozási rendszer része, az ősi egyetemes szent nyelv, amelynek ismeretével a mítoszok és legendák belső jelentése feltárul azok előtt, akik járatosak szerkezetének művészetében. Ugyanez vonatkozik összességében az Apokalipszis ezoterikus olvasására, vannak azonban ebben a könyvben további rejtélyes számok is, amelyekhez egyedi magyarázat szükséges.

Semmi sem jellemzőbb végig az Apokalipszis allegóriájában, mint a hetes szám viszatérése. Újra és újra megismétlődik a csillagoknál, a lámpásoknál, a pecsételnél, a mennydörgéseknél, és így tovább. Hét szellem van a trón előtt, a sárkány a hét szarvval, hét üveget öntenek ki, hét harsonaszó hangzik fel. Az általános gondolat egy befejezett ciklus vagy teljesített munka. Ahogyan a Genézis hét kozmikus „napja” alatt a teremtés munkája befejeződik, úgy ez a szellemi *újra* teremtő munka is ugyanebben a hetes rendben zajlik le. Az e számra történő állandó hivatkozásban ezért valamilyen munka gondolata jelenik meg, amit el kell végezni, valamilyen teljes ciklust végig kell járni.

Az ember hétszeres lény, és természetének tökéletesítéséhez a kifejeződésének minden szintjét meg kell nyitnia a szellem beáradásához. Így a leírásokban azt találjuk, hogy amikor a tanítvány áthalad a hetedik ösvényen is, az egész természetet megremeg a boldog áhítattól, mert „egy Mester felemelkedett”.²⁰ Majd később: „Ha már átmentél a hetedikbe [szintre], óh boldog lény, akkor nem látod többé a szent Hármat [a Felső Hármasságot, az Én megnyilvánulását]... Egyetlen csillaggá lett, tűzzé, amely ég, de nem perzsel, azon tűzzé, amely a láng *upádhi-ja*”.²¹

Így az Apokalipszis jelképrendszerében a győztes az, aki feltöri a hét pecsétet, meghallja a hét mennydörgést, legyőzi a hétszarvú sárkányt, és aki végül maga válik a belső tűzzé, fényé vagy nappá²² (a tiszta fehér fény, amely visszafogadta magába a hét sugarat vagy színt, amelyekből áll).

A következő szembetűnő jelenség ugyanezen szám megfelezve, a „három és fél”, amely nagyon gyakran megjelenik, különböző módokon. Így a meggyilkoltak holttesteik három és fél napig maradnak a városban.²³ A szent várost a pogányok negyvenkét hónapig fogják tiporni (három és fél évig).²⁴ A két tanú 1260 napig (42 hónap vagy 3,5 év) fog bűnbánatot hirdetni.²⁵ Az asszony hasonló időszakra menekül a pusztába,²⁶ ahol „egy évig, két évig és fél

¹⁹ Lásd: *Mystery Teaching of the Bible*, V. fejezet.

²⁰ A Csend hangja. Az Apokalipszis hét városa vagy egyháza a hét kapunak felel meg,

²¹ Ugyanott.

²² Jelenések könyve. XXI. 23.

²³ Ugyanott, XI. 11.

²⁴ Ugyanott, XI. 2.

²⁵ Ugyanott, XI. 3.

²⁶ Ugyanott, XII. 6.

évig táplálják”²⁷ ($1+2+\frac{1}{2}=3\frac{1}{2}$). Ezt összehasonlíthatjuk a jövővel, hogy Izrael megpróbáltatásainak „egy évig, két évig és fél évig” kell folytatódniuk,²⁸ és a hagyománnyal ami szerint Jézus 3,5 évig maradt Egyiptomban elrejtve.²⁹ E kijelentések mindegyike egy jól bizonyított tényre utal misztikus kifejezéssel, minden fejlődési ciklus első felére, ami zavaros és nehéz időszak.

Azt mondják, a beavatás folyamata hét fokozaton, testet öltési perióduson keresztül folytatódik (ezek nem szükségszerűen egymást követik), ezért a három és fél az elvégzendő munka első felét képviseli. A kezdet az minden próbálkozásban, ami a legnagyobb erőfeszítést és kitartást igényli. Megtanuljuk, hogy az összes fejlődési folyamatban minden teremtési periódus első fele a megvalósítandó terv körvonalainak megteremtésére fordítódik, a második fele annak stabilizálására és finomítására. Így a szellemi fejlődés e ciklusában is az első felét főleg a régi keletű ellenséges erőkkel folytatott küzdelem és a kívánatos tulajdonságok nagy vonalakban történő kiépítése foglalja le. Ezt követően a tanítvány megszabadul az alsó természet kísértéseinek nagyobb részétől, amikhez korábban annyira ragaszkodott, és sokkal gyorsabban tud haladni a további szintekkel. Ennek a három és fél évnek az első időszakában a szellem még nem aktív, ezért úgy beszélnek róla, mint száműzöttről, rejtőzködőről vagy halottról. Így ez az időszak a legnagyobb próbatétel és megpróbáltatás a neofita számára.

A tizenkettes szám szimbolizmusa ismerősebb. Ez gyakran úgy jelenik meg, mint a 12 törzs, kő, városkapu, és az állatövi körre utal, ami az emberben levő feladatokat és képességeket jelenti, amelyeket ezek a jegyek kormányoznak. Ezek jelképezik az összes módot, ahogyan a szellem kifejeződésre talál az emberiségben, ugyanakkor megközelítési útvonalak, amelyeket bejárva az ember eljut az Istenséghez. Ezért van 12 „kapu” a Szent Városon.³⁰ Izrael 12 törzsének ugyanez a jelentése, mint ahogyan annak is, hogy Jézusnak is 12 tanítványa volt. A fejlődési ciklusok rendeltetése az, hogy az emberben rejtetten benne levő valamennyi képesség és erő feltáruljon, és eljusson a tökéletesedéséig, és mindegyik megmutassa saját szépségét és jellegzetes értékét. Ezt jelzi a 12 kő is, amelyek a város falait alkotják, és a 12 féle gyümölcs is az Életfán.

Az Apokalipszisben előforduló bizonyos számrejtvényeket a gematriaként ismert módszerrel lehet megfejteni, ami olyan rendszer, amelyet gyakran használtak az ősi írásokban. Ez egy olyan folyamat, amelyben minden betűt átalakítunk a neki megfelelő számmá és viszont.³¹ A gematria olyan művészet volt, amit látnokok tanítottak és gyakoroltak abból a célból, hogy belső tanításokat adjanak át elbeszélések segítségével, és megfejthetjük a Biblia sok részét, amelyeket ebben a rendszerben fogalmaztak meg.

Például az Ádám (ADM) név eredménye a 144-es szám ($A = 1, D = 4, M = 40$). Ezért ez „az ember mértéke” vagy az emberiség száma. Az első Ádám, „a földből való, a porból lett” (a név vörös földet jelent) a testet öltésbe belevetült és a vágyak által mozgatott lélek. Bár hosszú korszakokon keresztül nincs tudatában valódi természetének és eredetének, mégis magában hordozza az istenség magját. Emberi fejlődésének hosszú ciklusa befejeződött, legmagasabb képességei feltárultak, elérte a teljes szellemi tudatosságot és képességeket, és istenként emelkedik ki. Ez a „második ember [Ádám], az Úr a Mennyekből”³², aki belülről újult meg vagy született meg. Ezt a tökéletesedett lényt szimbolizálja a Szent Város, amit a kocka

---

²⁷ Ugyanott, XII. 14.

²⁸ Dániel, XII. 7.

²⁹ Van a születés (teremtés) száma, a Krisztus-születés pedig a szellemi felébredés a szívben. Ezt felismerve, a tanítványnak át kell mennie egy 3,5 éves, kísértésekkel és próbákkal teli időszakon, amelyet a Bibliában Egyiptom szimbolizál, a rabság helyszíne.

³⁰ Az ezoterikus filozófiában 12 nyílás található a testen. Az Upanishad-ok úgy hivatkoznak az emberi testre, mint az Isten sok kapujú városára.

³¹ Mind a héberben, mind a görögben minden betű egyben egy szám is, ahogyan minden más ősi nyelvben is. A jelenlegi számrendszerünk arab eredetű, és viszonylag modern.

³² I. Korint. XV. 47.

tökéletes arányai jelenítenek meg, a mérete pedig 144 könyök (1 könyök kb. 45 cm – a ford. megj.), amiről kijelenti: „emberi mérték szerint, ami egyenlő az angyal mértékével is”.³³

Azonban egy másik jelenés is kapcsolódik a Szent Város e leírásához, ugyanis amikor alkalmazzuk az okkult összeadásként ismert műveletet, ami a számjegyek összegét jelenti – $1+4+4 = 9$ – a kilences számot kapjuk, ami a beavatás jelképe. Továbbá mivel a 12 négyzete is, az ember teljes jellemzőit és képességeit szimbolizálja, amikor ezek szellemiesednek vagy magasabb hatványra emelkednek.

Ha egy még nehezebben megfejthető, ilyen típusú példát akarunk kibogozni, vehetjük a világ-aratást leíró nagyon különös bekezdést, amelyben az szerepel, hogy „A kádat a városon kívül kitaposták, és ezerhatszáz stádiumnyira annyi vér folyt ki belőle, hogy a lovaknak a zablájukig ért”³⁴. (1 stádium = 201,17 m – a ford. megj.) Ha ezt az 1600-as számot átváltjuk a megfelelő görög betűkre, akkor a *soma heliakon* (a naptest) kifejezést kapjuk.³⁵ Ez a szoláris test kialakulására utal, ami körbeveszi, és rendkívüli mértékben túlterjed az emberi testen (a városon kívül). Ahogyan a szőlő levét kisajtolják a borhoz, ugyanígy vonódik ki az ember lelki tapasztalatainak lényege, amelyet a számtalan testet öltés során betakarítunk vagy leartunk, aminek eredményeként történik meg a halhatatlan test megépítése, amelyben ettől kezdve lakni fogunk. Ezt a dicsőségtestet a beavatás utolsó szintjén öltjük fel.

Végül vizsgáljuk meg a 666-ot, a Fenevad misztikus számát, amely szinte végtelen számú találgatáshoz vezetett, és időről időre hihetetlenül fantasztikus feltételezéseket keltett. Gemátriai átírással ez a szám bemutatható úgy, mint amely megfelel a *Hé Phrén* görög kifejezésnek, aminek a jelentése az alsó elme.³⁶ Így ez a vággyal (*kâma* – *manasz*) összekevert gondolati élet, az asztro-mentális birodalom, vagy az érzelem-gondolkodás régiója, az illúzió és a tévedés világa, itt az igazság a sötétségben rejtőzik, az embert pedig hamis látszatok zavarják össze, itt a gondolatait a benne levő tisztátalan elemek alacsonyítják le. Az alsó elme tényleg „a valóság gyilkosa”, és a jó és rossz erői közötti állandó összeütközés oka. A titokzatos 666-os számot így olvasva látható, hogy a Fenevad nem más, mint magában az emberben levő alsó mentális elem, amivel harcolni kell és le kell győzni, mielőtt a felszabadulás elérhetővé válna.³⁷

---

³³ Jelenések könyve. XXI. 17.

³⁴ Ugyanott, XIV. 20.

³⁵ TAU, 30. oldal.

³⁶ TAU, 25. oldal.

³⁷ A 666 szám csak egy a különösen leleményes sorozat tagjai közül, aminek teljes bemutatását az olvasó megtalálja Pryse diagramján (TAU, 26-27. oldalak). A ford. megj.: A hivatkozott diagramot a fejezet végére beillesztettem, mert annyira sokatmondónak tartom.

	Ὁ Νικῶν 1,000 (The Conqueror)	<table border="0"> <tr><td>1. The Conqueror (<i>ho nikōn</i>)</td><td>2. Intuitively Wise (<i>epistēmōn</i>)</td><td>3. The Higher Mind (<i>Iēsous</i>)</td></tr> <tr><td>δ . . . . . 70</td><td>ξ . . . . . 5</td><td>Ι . . . . . 10</td></tr> <tr><td>ν . . . . . 50</td><td>π . . . . . 80</td><td>η . . . . . 8</td></tr> <tr><td>ι . . . . . 10</td><td>ι . . . . . 10</td><td>σ . . . . . 200</td></tr> <tr><td>κ . . . . . 20</td><td>στ . . . . . 6</td><td>ο . . . . . 70</td></tr> <tr><td>ω . . . . . 800</td><td>η . . . . . 8</td><td>υ . . . . . 400</td></tr> <tr><td>ν . . . . . 50</td><td>μ . . . . . 40</td><td>ς . . . . . 200</td></tr> <tr><td></td><td>ω . . . . . 800</td><td></td></tr> <tr><td></td><td>ν . . . . . 50</td><td></td></tr> <tr><td></td><td></td><td>999</td></tr> </table>	1. The Conqueror (<i>ho nikōn</i>)	2. Intuitively Wise (<i>epistēmōn</i>)	3. The Higher Mind (<i>Iēsous</i>)	δ 70	ξ 5	Ι 10	ν 50	π 80	η 8	ι 10	ι 10	σ 200	κ 20	στ 6	ο 70	ω 800	η 8	υ 400	ν 50	μ 40	ς 200		ω 800			ν 50				999		
	1. The Conqueror (<i>ho nikōn</i>)	2. Intuitively Wise (<i>epistēmōn</i>)	3. The Higher Mind (<i>Iēsous</i>)																															
	δ 70	ξ 5	Ι 10																															
	ν 50	π 80	η 8																															
	ι 10	ι 10	σ 200																															
	κ 20	στ 6	ο 70																															
	ω 800	η 8	υ 400																															
ν 50	μ 40	ς 200																																
	ω 800																																	
	ν 50																																	
		999																																
Ἐπιστήμων 999 (Intuitively Wise)	<table border="0"> <tr><td>4. The Cross (<i>stauros</i>)</td><td>5. The Lower Mind (<i>hē phrēn</i>)</td><td>6. Desire (<i>epithumia</i>)</td></tr> <tr><td>στ . . . . . 6</td><td>ῆ . . . . . 8</td><td>ξ . . . . . 5</td></tr> <tr><td>α . . . . . 1</td><td>φ . . . . . 500</td><td>π . . . . . 80</td></tr> <tr><td>υ . . . . . 400</td><td>ρ . . . . . 100</td><td>ι . . . . . 10</td></tr> <tr><td>ρ . . . . . 100</td><td>η . . . . . 8</td><td>θ . . . . . 9</td></tr> <tr><td>ο . . . . . 70</td><td>ν . . . . . 50</td><td>υ . . . . . 400</td></tr> <tr><td>ς . . . . . 200</td><td></td><td>μ . . . . . 40</td></tr> <tr><td></td><td></td><td>ι . . . . . 10</td></tr> <tr><td></td><td></td><td>α . . . . . 1</td></tr> <tr><td></td><td></td><td>555</td></tr> </table>	4. The Cross (<i>stauros</i>)	5. The Lower Mind (<i>hē phrēn</i>)	6. Desire (<i>epithumia</i>)	στ 6	ῆ 8	ξ 5	α 1	φ 500	π 80	υ 400	ρ 100	ι 10	ρ 100	η 8	θ 9	ο 70	ν 50	υ 400	ς 200		μ 40			ι 10			α 1			555			
4. The Cross (<i>stauros</i>)	5. The Lower Mind (<i>hē phrēn</i>)	6. Desire (<i>epithumia</i>)																																
στ 6	ῆ 8	ξ 5																																
α 1	φ 500	π 80																																
υ 400	ρ 100	ι 10																																
ρ 100	η 8	θ 9																																
ο 70	ν 50	υ 400																																
ς 200		μ 40																																
		ι 10																																
		α 1																																
		555																																
Ἰησοῦς 888 (The Higher Mind)	<table border="0"> <tr><td>7. The Serpent-coil (<i>speirēma</i>)</td><td>8. Incontinence (<i>akrasia</i>)</td><td>(8.) Licentiousness (<i>akolasia</i>)</td></tr> <tr><td>σ . . . . . 200</td><td>ἄ . . . . . 1</td><td>ἄ . . . . . 1</td></tr> <tr><td>π . . . . . 80</td><td>κ . . . . . 20</td><td>κ . . . . . 20</td></tr> <tr><td>ε . . . . . 5</td><td>ρ . . . . . 100</td><td>ο . . . . . 70</td></tr> <tr><td>ι . . . . . 10</td><td>υ . . . . . 1</td><td>λ . . . . . 30</td></tr> <tr><td>ρ . . . . . 100</td><td>σ . . . . . 200</td><td>α . . . . . 1</td></tr> <tr><td>η . . . . . 8</td><td>ι . . . . . 10</td><td>σ . . . . . 200</td></tr> <tr><td>μ . . . . . 40</td><td>υ . . . . . 1</td><td>ι . . . . . 10</td></tr> <tr><td>α . . . . . 1</td><td></td><td>α . . . . . 1</td></tr> <tr><td></td><td></td><td>333</td></tr> <tr><td></td><td></td><td>333</td></tr> </table>	7. The Serpent-coil (<i>speirēma</i>)	8. Incontinence (<i>akrasia</i>)	(8.) Licentiousness (<i>akolasia</i>)	σ 200	ἄ 1	ἄ 1	π 80	κ 20	κ 20	ε 5	ρ 100	ο 70	ι 10	υ 1	λ 30	ρ 100	σ 200	α 1	η 8	ι 10	σ 200	μ 40	υ 1	ι 10	α 1		α 1			333			333
7. The Serpent-coil (<i>speirēma</i>)	8. Incontinence (<i>akrasia</i>)	(8.) Licentiousness (<i>akolasia</i>)																																
σ 200	ἄ 1	ἄ 1																																
π 80	κ 20	κ 20																																
ε 5	ρ 100	ο 70																																
ι 10	υ 1	λ 30																																
ρ 100	σ 200	α 1																																
η 8	ι 10	σ 200																																
μ 40	υ 1	ι 10																																
α 1		α 1																																
		333																																
		333																																
Σταυρός 777 (The Cross)																																		
Ἡ Φρήν 666 (The Lower Mind)																																		
Ἐπιθυμία 555 (Desire)																																		
Σπείρημα 444 (The Serpent-coil)																																		
Ἀκρασία 333 (Sensuality)																																		

5. fejezet ÁLLATI JELKÉPEK

Összefűzve az Apokalipszis bonyolult számrejtvényeivel és részét képezve egy rendkívül színes szimbolikus rendszernek, fantasztikus állatok sorozatával találkozunk, amelyek mindegyike különleges szerepet játszik a drámában. Ezek számszerűen négyen vannak, és az elbeszélés úgy tette őket ismertté, mint (1) az álbárány, (2) a sárkány, (3) a fenevad és (4) a Bárány. Ezek az emberről, mint négyszeres lényről alkotott ismerős elképzelést jelenítik meg, aki testből, lélekből, elméből és szellemből áll, vagy talán helyesebben fejezi ki, ha az érzékek, érzelmek és gondolatok alsó hármasságáról (fizikai érzelmi és mentális) beszélünk minden szinten a válaszokkal ezekre a különböző érzékelési módokra, míg a negyedik a szellemi hármasságot képviseli, amely a felső elmén keresztül működik. Ezért az első három állat az alsó én-nek vagy a személyiség tudatának felel meg, a negyedik pedig a Felső Én-nek, a belső isteni uralkodónak.

Az a rész, amelyben a Bárány szerepel, teljesen egyértelmű. Ő „töri fel a pecsétet”, felfedve azt, ami eddig a háttérben, rejtve maradt, felszabadítva azokat a belső erőket, amik eddig el voltak fojtva. Ő győzedelmeskedik minden ellensége fölött, ő a szellemi vőlegény, aki egyesíti a megtisztult lelket önmagával a misztikus házasságban, ő válik az ember megváltott természetének középpontjává, ő kerül „a trón közepére” uralkodóként és lakóként a Szent Városban, a dicsőséges naptestben, amelyben a tökéletes ember lakozik. A többi állati szimbólumot azonban kevésbé könnyű értelmezni, és csak akkor érthetők meg, amikor rendelkezünk az ember összetett belső felépítésének tudásával.

Azonban ha úgy vesszük, hogy az ember hármassal alsó természetére utalnak, akkor az allegóriát teljesen következetesnek találjuk. Ezeket a megfeleléseket az alábbiak szerint adhatjuk meg:

(1) Az *álbárány*, akit „hamis prófétának” vagy „hamis látnoknak” neveznek, mivel hasonlít egy báránynak, de a beszéde egy sárkányé. Ez a teremtmény szimbolizálja a megtévesztő érzéki tudatot, amelyben a szellemi valóságok tükröződnek vagy visszajára fordulnak. A jelenségek világának illuzórikus természetén keresztül az igazság összezavarodik a hamissággal és a valóssal összetévesztett valótlanlannal. Az anyag és az elkülönültség hamis érzékének bűbájának és igézetének – aminek hullámai körbeveszik – eredményeként az ember becsapottá és vakká válik, egy hamis próféta hatalma alá kerül.³⁸ Egy jól ismert hasonlattal élve, ha egy tóban tükröződő hegy tükörképét megnézzük, akkor a hegycsúcson a kép alján, a hegy lába pedig a kép tetején látszik. Ha az ember megnézi a tükörben saját tükörképét, a bal oldal jobb oldalnak látszik, a jobb balnak, minden megfordul, vagy félrevezetően jelenik meg. Az alsó tudat tulajdonképpen csak egy kép-tudat, valótlanlanságot mutat, nem úgy láttatja a dolgokat, ahogyan vannak, hanem ahogyan azokat megjeleníti máyâ vagy az illúzió megtévesztő fátyla. Ebben az értelemben ez a legfőbb csaló és „a hazugságok atyja”. Így a színlelt bárány az illuzórikus tudás, a vakság és a tudatlanság, míg az igazi Bárány az Isteni Bölcsesség.

A szarv az erő egyik egyetemes jelképe, ezért a hamis bárány szarvai azt az erőt jelzik, amit saját birodalmában kifejt. Az állatok szarva jelenti az erejüket és védelmüket, a csorda vezetője mindig egy szarvakkal rendelkező hím. Ezért a kos szarvai az ember értelmi princípiumával vannak kapcsolatban, ami az uralkodási tulajdonságát vagy vezetési képességét jelképezi.³⁹ Bibliai nyelven a szarv felemelése, a szarv magasztalása, a szarv levágása mindig a képességek megerősödésére, az azokkal való visszaélésre és azok meggyengülésére utal. Az *álbárány* beszéde összehasonlítva a sárkányéval, színlelt tudás, mert a sárkány a kígyóhoz hasonlóan a bölcsesség ismerős jelképe.

A Bárány és az *álbárány* az egész allegória során az Isteni Szeretetet és az érzéki szeretetet helyettesíti, az egyik a másik eltorzított hasonmása. Ezeket a görög legenda Eroszként és Cupidoként különbözteti meg, két rokon, mégis ellentétes elem, amelyek a teremtő tevékenység legmagasabb és legalacsonyabb szintjein működnek, mivel az erők alkotóként és újjáalkotóként hatnak. Ez az *álbárány* „még tüzet is bocsátott le az égből”⁴⁰, ami utalás a szexuális tevékenységre, amelyben az isteni teremtő energiát lehozzuk vagy beletereljük az alsó, fizikai sík csatornáiba. Az Apokalipszis egy másik részében ezek az elemek ismét megjelennek a négy ló közül kettőként, a fehérként és a deresként, máshol a két asszonyként, a menyasszonyként és a szajhaként, még máshol a két városként, Babilonként és az Új Jeruzsálemként.

Értelmezve ezeket a változatos ábrázolási módokat a vallás tükrében, az *álbárány* az antropomorfizmust, az anyagiassá vált tanítást és a felszínes imádatot jelenti. Az időleges hatalom és a kérkedő tekintély iránti erős vágyat, az exoterikus hitek valótlanlanságát, a pusztasájjal való istentisztelet álszentségét és képmutatását helyettesíti. A tűz lehozatala a menyenyekből a pszichizmus durva formáira vonatkozik, amelyek ezen a szinten használatosak, és a mágia bizonyos közönséges típusaihoz (mint például a szex-mágia visszatartó gyakorlatai) fejlesztenek ki, és önző célok érdekében alkalmazzák. Minden varázslatnak hamis vallásnak

³⁸ A valódi próféta az igazság feltárója, nem csupán eljövendő események megmondója, bár időnként ez is lehet a prófétai feladat része. A szó héberül *nabi*, görögül *prophetes*, mindkettő jelentése: „Isten szájának egy darabja”. Az igazi próféta ezért akin keresztül az isteni akarat és szándék ismertté válik, és az igazság kinyilvánul.

³⁹ A növekvő holdsarló vagy a kos szarva – ami az értelmi képességet jelenti – volt a beavatott glóriájának vagy emblémájának korai formája. Ez látható az ősi művészeti alkotásokon, mivel Mózeset és Áront általában ezekkel a „szarvakkal” festették meg. A dicsfény egy későbbi fejlesztés volt, és azt a ragyogó fényt vagy vakító aurát jelképezi, ami körülveszi a szentet vagy a tökéletesedett lényt.

⁴⁰ Jelenések könyve, XIII. 13.

és az igazság torzult látomásának tökéletes ellentéte a teozófia, az Isteni Bölcsesség, a Bárány.

(2) A *Vörös Sárkány*, amit „az ördög és Sátánnak”⁴¹ hívnak. Ez a teremtmény helyettesíti az alsóbb érzelmek birodalmát, a szenvedély-természetet, ami állandó kísértést és veszélyt jelent a fejlődő lélek számára. Azért „vörös”, mert a szenvedéllyel kapcsolatos, azért „Sátán”, mert a tisztátalan vágyak megkísértője és létrehozója. A hét koronás feje az ellenállás nélkül uralkodó ösztönös vágyak, a tíz szarva azok fennálló hatalma, míg a vízáradat, amit kilövell a szájából⁴², az élet szenvedélyes tengerére utal, amelyen a léleknek meg kell tanulnia hajóját kormányoznia veszedelmes útján. Így ez az az elem, amely állandóan megpróbálja eltorlaszolni a szellem felfelé törekvését, mert háborúzik „...az asszony ellen, és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait”⁴³.

(3) A *Fenevad* egy összetett teremtmény, amely több állat jellemzőivel rendelkezik, és a 666-os számmal írják körül, aminek az értelmezését az előző fejezetben ismertettük. Úgy jelenik meg, mint aki „a tengerből” jön elő, így jelezve kapcsolatát a vágyérettel, és úgy írják le, mint (a) egy leopárd formájú szörnyet. Ez az állat – az ősi mese szerint – az oroszlán és a párduc kereszteződése volt. (A szó a *leo* – oroszlán – és a párduc összetételéből ered.) Itt ez egy elkorcsosodott elemet jelez, amely bizonyos nemes tulajdonságokat teremt újjá lealacsonyított formában. Az oroszlán általában az elme felsőbb képességeinek a szimbóluma, ezért ez a kép e képességek lealacsonyodására utal azáltal, hogy kapcsolatba kerül az alsóbb elemekkel. (b) A lábai egy medvéé (tunyaság, nehézkesség), (c) a szája egy oroszláné (ragadozás) és (d) az ereje egy sárkányé (rombolási hajlam és méreg). A hét feje a legfőbb vágyak, a tíz szarv, tetejükön koronával a gonosz uralkodó erők, amelyek a múltban leigázták ezt a természetet és uralmuk alá hajtották. E fejek közül egy látszólag elpusztult, de újra életre kel, ez a *tanhá*, az élet utáni vágy a létezés jelenségi síkján, amely állandóan újra elő szokott jönni akkor is, amikor a tanítvány már azt hiszi, hogy megsemmisítette. Ezért mondja A Csened hangja: „Öld ki a vágyat; de vigyázz, ha megölted, halálából fel ne támadjon.”

Ez a „száj”, mint az asztro-mentális természet kifejezése, meggyalázza a szellemi elemet („Káromlásra nyitotta száját az Isten ellen”), bemocskolja a testet, amely az Istenség lakhelye („káromolta a hajlékát”), és harcba száll az elme felsőbb erőivel („és az ég lakóit”).⁴⁴ Az, hogy ez az összecsapás negyven és két hónapig fog folytatódni, arra a szimbolikus időszakra utal, amit már magyaráztunk, a három és fél évre, a hét év vagy beavatási ciklusok első felére, amely során ez az alsó elme „háborút visel a szentek ellen” (a megfisztult elemek ellen), és az egész élet folyamán erőit harcba küldi („Hatalma kiterjedt minden törzsre, népre, nyelvre és nemzetre”).

Az emberiség azon részei, akik még nem érték el, hogy legyőzzék alsóbb természetüket, és amik még nem ébredtek fel a szellemi valóságokra, azok, aki „a földön lakoznak”, és akik nevét „nem írták be az élet könyvébe”, ők azok, akik „a fenevadat imádják”. Ők az alsóbb elme uralma alatt állnak, elvakítja őket annak illúziója, uralkodik rajtuk ereje és irányítja őket annak vágyai. Mégis, ez az elnyomó erő önmagát fogja megkötözni és erőtlenné tenni, végül meg fog semmisülni és a szemétdombra kerül, mert olvashatjuk róla, hogy „aki más fogságba hurcol, fogságba kerül. Aki karddal öl, annak kard által kell elhullnia”⁴⁵.

Az álbárány hatásköre, hogy a „fenevad” figyelmét felhívja azzal, hogy magasztalja annak hatalmát, kifejezze és visszatükrözze annak vágyait, így hajtsa az embert még inkább hatalma alá. A hamis tanító „életre kelti a fenevad képét”, amivel azt mondja, hogy amit az elme elképzelt a vágyak alsóbb szintjén, az álbárány a testi tevékenység birodalmában előidézi

⁴¹ Ugyanott, XII. 3.

⁴² Jelenések könyve, XII. 15.

⁴³ Ugyanott, XII. 17.

⁴⁴ Ugyanott, XIII. 6.

⁴⁵ Ugyanott, V. 10.

azt. A kielégített vágy csak további vágyakat kelt, a rossz elképzelés rossz elkötelezettséget eredményez, ami tovább serkenti az ilyen típusú gondolatokat. Így folyamatos összjáték van az elme és a test között, és a legszorosabb kapcsolat a gondolat és a cselekedet között.

Továbbá a testi természet az, ami kifejezi és felfedi a belső asztro-mentális életet, mert a belső végül a külső életben fejezi ki magát és ezért jellemez minden tevékenységet az anyagi birodalomban. Így az allegóriában azt mondják, hogy az álbárány okozza azt, hogy a „fenevad jele” megjelenik a homlokon és a karon (hogy látható legyen eltökéltségében és cselekedetében), továbbá ez határoz meg minden „adást és vételt”, ami azt jelenti, hogy ez gyakorol befolyást minden üzérkedésre ezekben a birodalmakban.⁴⁶

Ennek következtében a „fenevad” vagy vágy-elme erős szövetségeseivel, a szenvedélyes vörös sárkányával és az érzékiség és anyagiság hamis prófétájával az összetett elementális én az emberben, a háromszoros alsó személyiség, leghalálosabb ellensége az igyekezet ösvényén és állandó ellenlábasa. Ez az összeütközés, amely kitart az emberi fejlődés teljes ciklusán keresztül, csak akkor ér véget, amikor teljes természetének tökéletessé válásával a Bárány (a belül lakozó Szellemi Én) legyőzi az alsóbb természetet, és uralkodik mindenk fölött, mint az Isten az Emberben.

Hátravan még, hogy megvizsgáljuk a trón körül levő négy állatot. E képek nagyon felületes vizsgálata is úgy mutat rá ezekre a furcsa lényekre, mint a kozmoszban és az emberben levő négyszeresség különböző szimbólumaira, amelyek nagyon gyakran megjelennek a Bibliában. Ezek a teremtmények a következők: (1) egy borjú, (2) egy oroszlán, (3) egy ember vagy angyal és (4) egy sas. Ezek megfelelnek a Taurus (bika), a Leo (oroszlán), az Aquarius (vízöntő) és az Aquila (sas, amely a skorpió, a kígyó helyettesítője) asztrológiai jegyeknek, amelyeket elhelyezve az állatövi kör legfőbb pontjaira elhelyezve kialakítják a jól ismert égi keresztet, amit néha a Nap négy karjának neveznek.⁴⁷ Ezek egyrészt a föld, a víz, a tűz és a levegő természetes elemeknek felelnek meg, másrészt az ember négyszeres felépítésének, a testnek, a léleknek, az elmének és a szellemnek. A bibliai jelképrendszerben továbbá ezek Izrael törzsei közül négygel állnak kapcsolatban.⁴⁸

Hasonló jelentésük van azoknak az összetett teremtményeknek, amiket Ezékiel látomásában leír, amelynek a pofája egy ököré, egyik oldaluk egy sas, a másik pedig egy ember és egy oroszlán – így együtt létrehozva a négy arc kerekét.⁴⁹ Más változatokat erre a kép megjelenítésre az asszíriai eredetű szárnyas oroszlánok és bikák őriztek meg, valamint a szárnyas szfinx, amelynek a teste egy bikáé, a karmai egy oroszláné, az arca egy emberé, a szárnyai pedig egy sasé.

Külön-külön megvizsgálva a következőket mondhatjuk:

A *Borjú* (Bika) a föld elemnek, a fizikai világnak és az ember testi természetének felel meg. Felmagasztalva ez Mammon hamis imádása, amit az aranyborjú szimbolizál, amelyet a lázadó zsidók állítottak fel. Uralkodva és megfegyelmezve a szellem erős és szolgálatkész eszköze. Ahogyan az ökör felszántja a földet a vetéshez és aratáshoz előkészülve, úgy az embernek a fizikai síkon kell dolgoznia, hogy betakarítsa testet öltése gyümölcsét. Továbbá a bika a termékenység és a teremtő erő szimbóluma, és ekként tisztelték Indiában, Egyiptomban, Asszíróban és Görögországban. Az Ószövetség mitológiájában a Bikát Józseffel hozták kapcsolatban, akiről azt mondják:

---

⁴⁶ Jelenések könyve, XIII. 15 – 17.

⁴⁷ Ezek már nem ténylegesen a legfőbb jegyek, mivel a napéjegyenlőségek precessziója miatt egy jegynyt visszafelé léptek. A mellékelt diagramon ezek a legkülsőbb körön láthatók, jelezve az állatövi kereszt külső széléit, de meg kell értenünk, hogy a megnyilvánulás alapvető módjaiként benne vannak annak minden fázisában. Ezek a középpontból sugároznak kifelé, mint az Egy Forrásból származó energia különböző irányú áramlatai.

⁴⁸ Ami az evangélisták szimbólumát illeti, lásd a *Mystery Teaching of the Bible*, 70. és további oldalak.

⁴⁹ Ezékiel, I. 1 – 15.

„József fiatal gyümölcsfa a forrás mellett,
 ágai felnyúlnak a falak fölé.”⁵⁰

A leszármazottai, Ephraim törzse számára ő válik követendő példának. Az itt bemutatott négy teremtmény közül azonban a borjú a külső érzéki természet és a testi működés szimbóluma.

Az *Oroszlán* a tűznek felel meg, annak az elemnek, amely egyszerre pusztító és finomító. Az ember természetében az elmét szimbolizálja, az alsóbb szinteken pusztító és irányíthatatlan, míg felemelve, megtisztítva és irányítva ez a napfényes felső értelem és a szellemi tulajdonságok hordozója, fenséges, nemes, erős. Júda törzsének irányadója, az „oroszlánkölyök”, ami vezetővé és győztesé válik, amint az elme felsőbb képességei végül eljutnak odáig, hogy uralkodjanak az alsóbb természetén.⁵¹

Az *Ember* (Vízöntő) a víz elemnek, ezért az érzelmi természetnek és a pszichikus birodalomnak felel meg. Alsóbb szinten ez a szenvedélyes vágy-élet, magasabb szinten megtisztult szeretetté és intuitív bölcsességgé válik. A „víz” érzelmi életként a szenvedélyek és vágyak viharos és veszedelmes tengere, a Szellemi Lélek (*buddhi*) életként a „tükörsima tenger” (béke és tisztaság), amelyet a létezés magasabb világaiban érünk el. Ez a jel a rubin típusa, ami „ingadozó, mint a víz”, mivel az érzelmi élet jellemzői a változékonyság, a nyugtalanság és a bizonytalanság mindaddig, amíg a Szellem át nem lényegíti, és át nem veszi irányítását.

Spirituális tulajdonságok	Bárány		Fehér ló	Sas
Érzelmeik – gondolatok	Vadállat		Fekete ló	Oroszlán
	Sárkány		Vörös ló	Ember (angyal)
Érzéki élet	Ál-bárány		Deres ló	Borjú

Emberi és isteni összetevők

A Sas, a Skorpió állatövön kívüli helyettesítője a levegő elemnek és az emberben levő szellemnek felel meg. Amíg a kígyó a földön tekereg, addig a sas a nap felé szárnyal, éles látása és repülési tudása a lélek szellemi látásának és törekvésének a szimbóluma. Dan mintaképe.

E négy teremtmény mindegyikének hat szárnya van, ami vele együtt a hétszeres kiterjedést vagy energiáirányt szimbolizálja, és valamennyi sík hét alsíkjára vagy a minden elemekben megtalálható hét rezgési energiára utal. A „tele szemek” a minden szinten felébredt érzé-

⁵⁰ Teremtés, XLIX. 22. Ez azt jelenti, hogy a következő verssorokban (23 – 26.), amelyekben a győztes íjászként jelenik meg, azonosítják a Nyilassal, az íjással, aki győzelmet arat a fehér lovon, mert a teremtő tevékenység a szellemi újrateremtés képességének magasabb szintjét érte el.

⁵¹ A mithrászi beavatások egyik szintjén a neofitát „az oroszlánnak” nevezték.

kelést jelzik. Így ezek a lények a „trónus körül” az ember szimbólumának vehető, mivel annak természetéből épülnek fel, lénye minden részének rejtett lehetőségei, amelyek különböző kifejezési módokat találnak és friss erőket fednek fel a tudat minden következő szintjén.

6. fejezet A NÉGY LOVAS

A képzelet egy másik élénk példáját a lovasok mutatják, akik a pecsétek feltörésekor jelennek meg. A könyv felbontása az eddig bebörtönzött vagy elnyomott erők felszabadítását jelzik, különböző minőségek erőit, amiket ezek az alakok szimbolizálnak, akiket ha megvizsgálunk, azt találjuk, hogy megegyeznek a már ismertetett sok állati jelképpel.

A ló azt az energiát jelképezi, amely a lovas számára elérhetővé vált, olyan energiát, amit azonban a lovasnak irányítása alá kell vonnia, különben nem oda viszi, ahová menni akar. Az olvasónak azonnal Platón értekezésének iker lovai jelennek meg, ahogyan korunk egyik költőjének jól ismert sorai is:

Tekintsd a szellemet az utasnak!
Vedd a testet a kocsinak, az akaratot pedig a kocsisnak!
Kezeld az elmét a gyepelőként, az érzékeket pedig a paripákként.
Az érzékelt dolgokat pedig az útnak, amelyen taposnak.
Így a lélek az úr, aki birtokolja a szellemet,
Testet, akaratot, elmét, érzékeket – mindent.

A gyors és erős, értelmes és engedelmes ló, amikor uralják és irányítják, az ember hűséges szolgálója, ebből következik, hogy a legősibb idők óta az elme szimbólumaként használták, amely a szellem hordozóeszközeként cselekszik. A hinduk ló-áldozata (*asva-medha*) az Isteni Élet egyik megnyilvánulásban történő megjelenését szimbolizálja, vagy az elmekivetülését kozmikus tevékenységbe.

A Brahmanákban ezt olvashatjuk: „Ahogyan a ló, amely az istenekhez visz... valójában az elme, úgy főleg az elme az, amely az bölcs embert az istenekhez szállítja”. Máshol: „Az ember nem ismeri helyesen az Utat a mennyei világba, de a ló pontosan tudja azt.” Megint máshol: „Bárki is fog téged [*agni*] fehér ló alakjában keresni, meg fog találni téged”.

A buddhista legendában ezt találjuk: „Egyszer, amikor te [Buddha] egy fehér ló voltál, és megsajnálta az embert szenvedéséért, akkor átrepültél a mennyeken a gonosz démonok világába, hogy megvédd az emberiség boldogságát”.⁵²

A győztes hadvezér mindig lovon vonul be. Siegfried egy lovat kap Brünnhildától (a felébredt Magasabb Én-jétől), a görög mítoszban pedig a hős Bellorophon-nak Athéne a szárnyas Pegazust adományozza. Illést tüzes lovak viszik fel a mennyekbe. A Nap négylovas kocsija egyaránt tartozik Surya-hoz és Phoebus-hoz, ezek a naplovak a megnyilvánulás síkjain aktív kozmikus energiát szimbolizálják.

Amikor az emberre vonatkozó szimbólumról beszélünk, a lovas a Magasabb Én-ként látható, amely a kauzális testbe öltözött (a kocsi), és amely az erőit négy különböző szinten irányítja az érzékiség-érzékelés, az érzelem, az értelem és a felső intuíció közegein keresztül, vagy egy másik osztályozás szerint a fizikai, érzelmi, alsó mentális és felső mentális tudaton keresztül. Mivel az elmének megvan a maga alsóbb és felsőbb aspektusa, ezért különböző lovak jelezhetik és mutathatják be a különböző energiaminőségeket, legyenek azok jók vagy rosszak, jótékonyak vagy pusztítók.

Például Zoroaszter életéről azt olvassuk, hogy amikor csecsemő volt, a boszorkányok megpróbálták lovakkal eltáposztatni, de a ménest vezető ló megállt a gyermek felett, és meg-

---

⁵² A fehér ló a kínai buddhizmusban tisztelet tárgya, a hagyomány szerint a buddhizmust először egy fehér ló juttatta el arra a földre, amely a szent könyveket vitte magával. A Kínában található legrégebbi kolostort „A Fehér Ló Templomának” nevezik. (Johnson: *Buddhist China*)

mentette az életét. Ez azt jelenti, hogy bár a szellemi természetet az alsóbb elme fenyegette, a felsőbb elme (a vezető ló) megvédte a fejlődő életet. Ézsaiás próféta ezt írta: „Hiszen az egyiptomiak emberek és nem az Isten, és lovaik hús és nem lélek.”⁵³ Ezért az izraeliták Egyiptomból történő menekülése a lélek megszabadulását jelképezi az érzéki természet rab-sága alól. Az üldöző lovasok belefutottak a tengerbe, ami az alsóbb minőségek megsemmisülését jelzi, amelyeknek ha megengednénk, hogy továbbra is uralkodjanak, elpusztítanának bennünket.

Az Apokalipszis lovasai tehát különböző erők, amelyek a neofita saját természetében lakoznak, amelyeket a Szellem (a Bárány) energizáló képessége serkent erőteljesebb működésre, aki „feltöri a pecsétet”, vagy felébreszti a központokat, és így szabadítja fel az energiákat minden szinten.

Elsőként a fehér ló jelenik meg, ez a zoroasztriánus legenda „vezető lova”, a Felsőbb Én szimbóluma. Mivel azonban a legfelsőbb a legalsóban tükröződik vissza, a szellemi teremtő erő pedig a fizikai nemzésben, így a fehér lovas a legalsóbb erőközponttal kapcsolatosan jelenik meg. Ez az érzékek által uralt régió az, ahol a győztes hadjáratnak el kell kezdődnie, ezért a fehér lovas először itt jelenik meg, kifejezve és kibontakoztatva a harcost útja során. Ebben az első színre lépésében Sagittarius-szal, a nyilassal azonosítjuk. Íja a legyőzendő elemre mutatva a megsemmisítést jelzi, koronája pedig már előre megjósolt felsőbbségét, mert ő, aki most kezdi meg munkáját, végül majd minden legyőzőjeként fog megjelenni.

Következőnek a vörös lovas jelenik meg. A vörös (szenvedély) az érzelmi élet alsóbb szintjeit jelzi, és azt a küzdelmet, amelyet ezen a síkon meg kell vívni. Ezt jelzi továbbá a lovas kardja is, Marsnak, a háború istenének a jelképe. Ahogyan Mars uralkodik a Skorpión, úgy ez a lovas a szolár plexussal kapcsolódik össze, így azonos a vörös sárkánnyal, és a víz elemnek felel meg.

Az ezen a szinten felszabaduló erők rossz hajlamot és kifelé forduló vágyakat eredményeznek, és a neofitának magának kell ezekkel szembe néznie és kipusztítani azokat. A tisztátalan vágyak tovább nem szunnyadhatnak benne, és a nem is gyanított gonosz sem leleskedhet benne elrejtőzve mélyen a tudatalattiban, hogy valamilyen váratlan időpontban hirtelen felbukkanjon, és erőt vegyen rajta. Ezen a szinten minden legyőzetlen elemmel, minden kijavítatlan hajlammal és a kísértés jövőbeli támadásának lehetőségével szembe kell néznie, és egyszer s mindenkorra le kell győzni. Ezért „megbontja a békét a földön”, mert a konfliktust a jelenlegi testet öltés során kell megharcolni és lezárni.

A fekete lovas következik. Ő szimbolizálja az alsóbb elmét, és ő felel meg a Fenevadnak. Kétkarú mérlege azonossá teszi Librával, a Mérleggel, az egyensúllyal, ami a szív régiójával áll kapcsolatban. Éhínség kíséri útját. „Egy mérő búza egy dénár, három mérő árpa egy dénár”, azt sugallja, hogy az általa kínált megélhetés csak sovány és drágán vásárolható meg. Ez utalás az alsóbb elme nincstelenségére és sivárságára, amikor azt nem világítja meg a szellem fénye. A parancs pedig, hogy „De az olajat és a bort ne bántsod!” (csak ritkán részesülj benne) jelzi annak szűkösségét a szeretetben (az olaj) és a szellemi bölcsességben (bor).⁵⁴ Ezeket szenvedésen és erőfeszítésen – a testet öltés fokozatos gyümölcsein – keresztül nyeri el, ebből ered az állandó hivatkozás a Szentírásban az olajsajtólóra és a szőlőprésre, amelyek kivonják a testet öltő személyiségek földi tapasztalataiból a Szeretet-Bölcsesség szellemi esszenciáját.

Utolsóként a deres ló jelenik meg. Ez talán egy szándékos félrevezetés, mert bár valójában utolsónak lép a színre, de ez a lovas az ember természetének legalsó rétegét jelképezi, és emiatt a négy közül az elsőként kellene megjelennie. Iker lovasai a Halál és az alvilág (a

---

⁵³ Ézsaiás, XXXI. 3.

⁵⁴ Az újszövetségi példabeszédben a jó samaritánus, aki olajat és bort önt ki, a felsőbb elme, aki kiszabadítja a lelket a tudatlanság boldogtalanságából. (Lásd: *Mystery Teaching of the Bible*, 59. oldal.)

fizikai és pszichikai síkok pusztító elemei, és megvan a képességük, hogy tönkretegyék a külső vagy érzéki természetet, amely az emberi lény „egy negyede” (csak egyik osztálya).

Az itt befolyásolt központ a torok, amely Virgo-val (a Szűzzel) kapcsolatos, és mivel ez a jegy uralja az anyaméhet, ezért a deres ló lovasa a nemzés birodalmára vonatkozik. A gégefő (a beszéd képessége) a mentális síkon a teremtő princípiummal áll kapcsolatban, így ebben találjuk meg a kettősségre történő szimbolikus utalást.

A dráma vége felé, amikor a tökéletesedés munkája a befejezéséhez közeledik, a fehér lovas újra megjelenik, felszerelkezve a végső összecsapáshoz, amelyből győztesen emelkedik ki, egyként a Bárányal, a győzedelmessel.⁵⁵ Ő ekkor a Szellemi Én-t képviseli, aki miután győzedelmeskedett az összes alsó elem felett, uralkodik mindenk fölött. Ettől kezdve egy spirituális napként, lényének központjaként és uralkodójaként jelenik meg, mert a szemei olyanok, „mint egy tűznyelv”, és „a fején sok korona van”. Kardja a szellemi erő kardja, szőlőprésének taposása pedig a szellemi újratemtő erő alkalmazása. A fehér öltözékű sereg, amely követi, a megtisztult gondolatai és képességei, amelyek fegyelmezettek és rendezettek, míg új neve – „Isten Szava” – a Logosz, az Emberben levő Isten valódi tükröződéseként nyilatkoztatja ki.

II. RÉSZ: AZ APOKALIPSZIS DRÁMÁJA

Az alkalmazott jelképrendszer következő általános magyarázatának figyelembe vételével a tanulmányozónak most azt javasoljuk, olvassa el újra a Jelenések könyvét a további megjegyzésekkel, és kövesse nyomon a beavatás misztérium-drámáját annak lapjain, amelyet hét fő eseményen vagy történeten keresztül mutat be. A hivatkozások végig a Biblia hivatalos változatára mutatnak.

BEVEZETÉS: A BEAVATÁS ÚTJA

Az *apokalipszis* szó „felfedést, feltárást” jelent, egy nyilvánosságra hozott látomást arról, ami eddig rejtve volt. A görög misztériumokban azokat, akik még nem voltak teljesen beavatva, *mystai*-nak, vagy lefátyolozottaknak nevezték. Nem kaptak bebocsájtást a belső misztériumokba, hanem csak szimbolikus látomásokat engedtek nekik. A beavatás a valódi misztériumok felfedését jelentette nekik, ami után *epopteia*-nak, vagy látóknak nevezték őket, „azoknak, akiknek látomásuk vagy különleges látásuk van”. Számukra rendelkezésre állt annak a valóságnak a kinyilatkoztatása, amelyet eddig csak szimbólumok formájában érzékelhettek.

János, a hittudós tehát a látnok vagy jós, aki miután átélte ezt a felfedést, megtapasztalja ezt a látomást, és megosztja a spirituális valóságokkal kapcsolatos, így szerzett tudást.

A belső látással szemlélve, miközben egy misztikus transz állapotában volt, amely során a tudat a magasabb síkokon aktív, ezt a tudást a későbbiekben misztikus nyelven adja tovább. Ez a nyelv csak azok számára érthető, akik, akiket megtanítottak a szimbológia szent művészetére, mások számára viszont teljesen érthetetlen, annyira fantasztikus az alkalmazott képletes nyelv, olyan ötletesek és rejtélyesek a kitalált félrevezetések és annyira komplikált a szerkesztés. Mégis, a jelképrendszer végig következetes, és a könyv témája önmagában is annyira rendszerbe foglalt és teljes, hogy amint rendelkezünk az alapvető kulccsal, az egész mű következetes és rendezett értelmezése lehetővé válik.

---

⁵⁵ Jelenések könyve, XIX. 11-16.

Az elemzés legegyszerűbb módszere az, hogy az egész művet egy drámának tekintjük, ami hét fő részre vagy felvonásra osztható, amelyeket szimbolikus képek tarkítanak, valamint egy hétszer megismétlődő kórus. Egy előszó és más leíró és magyarázó közjátékok teszik teljessé az egészet. Az ilyen módon leírt cselekményben maga a neofita a hős, aki a győzedelmes Bárányként vagy a lovasként az egyik munkáról a másikra halad, és sikeresen teljesíti az előtte álló feladatokat, egyik ellenségét a másik után semmisíti meg, egyre dicsőségesebb győzelmeket aratva, míg végül minden meghódítójaként emelkedik fel.

A többi szereplő, aki megjelenik a színen – mint olyan gyakran a misztikus elbeszélésekben –, csupán saját természetének különböző aspektusai. A vele szembe forduló ellenségek saját alsó természetének kielégítetlen elemei. Állati hajlamok, amelyek a korszakokkal korábbi múltban fejlődtek ki, és amelyek továbbra is léteznek az emberiségben sürgető vágyakként, az individualizmus én-akarataként, amik alapvetőek az emberi fejlődés korábbi szintjein a bátorságnak és az erőnek, az önbizalom független erőfeszítésének kifejlődéséhez, de ádáz ellenség a szellemi fejlődésben a későbbi szinteken. A vágyak számtalan aspektusukban és valamennyi szinten, a tisztátalan gondolatok és a tökéletlen tulajdonságok – ezek azok az ellenségek, amelyek megtámadják az embert, azok a veszélyek, amelyek leselkednek rá. Szereplők még az isteni lények és angyalok, akik beszélnek hozzá, a látomások, amiket felébredő érzékelésével kap meg, a tudás, amiket önmaga szerez meg a magasabb síkokon, míg a záró jelenetek a végső tökéletesedését és megdicsőülését írják le.

Miközben az cím azt jelzi, hogy János az, aki végigmegy a beavatás tapasztalásain, a szavak, amikkel a könyv kezdődik (*Jelenések*, I. 1.), nyilvánvalóvá teszik, hogy Jézus beavatását kell rajta értenünk. Valójában ez a kettő az alsó és a felső princípiumokat képviselik ugyanabban az egyénben. Ebben az első versben megjelenik egy hármasság:

1. Egy Isten, aki a kinyilatkoztatást adja,
2. Jézus Krisztus, aki kapja azt, és
3. Szolgálója, János, akivel később ezt közlik.

Itt az Isten a hierophant vagy az Egy Beavató, Jézus a Felkent (emlékszünk, hogy a Krisztus – a Buddhához hasonlóan – egy rang, nem pedig név) pedig a felsőbb elme. János az alsóbb elme (a felsőbb szolgálója), amelynek a magasabb síkokon megnyíló megvilágosulás átadódik.

Az 5. vers tovább magyaráz. Itt Jézus Krisztus, aki a magasabb intuícióval (*buddhi-manasszal*) összekapcsolódott elmét jelképezi, a „hiteles tanú”, vagyis azt a tulajdonságot, amely a dolgok ismeretét olyanná teszi, amilyenek azok ténylegesen, nem pedig ahogyan félrevezető módon megjelennek, amikor az alsóbb elme aktív. Ez az, ami felnyitja a belső látást és a szellemi megértést. Ez a „halott elsősülöttje” is, mert ez az első az ember spirituális képességei közül, amelyik felébred a testet öltés halálából, alvásából vagy öntudatlanságából, mivel a korai fázisokban a test a sírbolt vagy a szellem sírkamrája. Amikor felébred, és teljesen aktívvá válik, akkor a „föld királyainak hercege” (az irányító hatalom az ember életében). A 7. vers folytatja ebből a halálból vagy keresztrefeszítettségéből (az anyagban levő szellem keresztrefeszítéséből) történő feltámadás képletes beszédét. Annak kijelentése, hogy „minden szem látni fogja őt”, azt jelzi, hogy az új tudatosság minden tudásközpontban érezteti hatását. „Akik átdöfték Őt”, azok a múlt bűnei, amellyel az Isteni Életet megsebeztek és bebörtönöztük, míg a „földi rokonság”, amely jajveszékel, a vezeklő és büntudatos gondolatok, amik nyomorgatják az elmét annak szellemi ébredésekor.

Így megérthetjük ezekből a bevezető versekből, hogy a tanítvány, aki most tudatosan hozzákapcsolódik a felsőbb elméjéhez, képes átvenni bizonyos útbaigazítást és felvilágosítást, és rögzíteni a fizikai agyban azokat a tapasztalásokat, amelyeket a belső síkokon átélt. Patmos itt a befelé fordult tudat állapotát jelképezi, amelyben ez az átvitel lehetségessé válik, egy sziget, amely az én izolálására vagy teljes elkülönítésére mutat mire ehhez a magas szintű

befelé nézéshez szükség van, mert az „Úr napján a Szellemben” lenni – egy okkult kifejezés, amely a misztikus elrévedés mélységes szintjének elérését jelenti.

Így előkészülve egy hang hallatszik, „mint egy harsonaé”, amely a tudatosság felébredését jelzi a felső mentális síkokon. Ahogyan a fizikai világ a forma birodalma, az érzelmi pedig a színé, úgy a mentális világ a hang birodalma, amely minőségben, hangszínből és hangerőben változik, ahogy egyre magasabb alsíkokat érünk el. A harsona egy ősi misztérium-fogalom arra a Belső Hangra, amely a létezés legmagasabb birodalmaiból árad ki, ami itt a Beavatótól érkező, ellentmondást nem tűrő parancs közlésének leírására szolgál. Ő a Logosz képviselője, és így hétszeres aspektusban jelenik meg (ahogyan majd a következő leírásban látni fogjuk), amely a jelenlétét e belső harsonaszóval nyilvánítja ki, úgy beszélve önmagáról, mint „az Alfa és az Omega”.

Ezek az első és az utolsó magánhangzók a görög abc-ben, amelyek a köztük levő ötlet összesen hetet jelentenek, és ezek az Istenség hét teremtő kiadásának felelnek meg. Okkult értelemben a magánhangzók (amelyek önmagukban teljes, tiszta hangok) az életet vagy a szellemet jelentik, míg a mássalhangzók a formát képviselik, amit ez az élet lelkesít meg, ezért ezt a bekezdést úgy is olvashatjuk, hogy „Én vagyok minden élet kezdete és vége”, vagy „Én vagyok az Egy Élet mindenben”. Ez az Élet az Örök Jelen, ezért az, „ami van, és ami volt, és ami eljövendő”.

Az első utasítás, amit a neofita kap, azzal a sürgős munkával kapcsolatos, amivel szemben találja magát, nevezetesen az okkult központok vagy csakrák felébresztésével. Ezen a ponton ezért ezeket a hét ázsiai egyházként sorolja fel, mindegyiknek egy üzenet szól – ahogyan már elmagyaráztuk – utalva arra a megfelelésre, ami az egyes egyházak és az emberi testben levő adott központok között van.⁵⁶ Így ezoterikusan értelmezve, az egyházaknak szóló üzenetek leírások a csakrákról, azok feladatairól és sajátos tulajdonságairól, a kígyótűz specializált tevékenységével és módosulatával, ahogyan az megkülönböződik valamennyi szinten. Mielőtt ezt a tanítást azonban átadná, megérkezik az első szimbolikus látomás.

„Erre megfordultam, hogy megnézzem, mely hang szól hozzám” – a neofita a Logosz látomásában részesül, annak hétszeres erőivel, ahogyan az univerzumban megnyilvánulnak. Az emberben ezek lényének hét princípiumaként tükröződnek, ezért a neofitát arra tanítja, hogy saját természetének felépítését a Logosz képmásának vagy visszatükröződésének lássa.

A bemutatott alak a hét szent bolygónak vagy „Isten hét szellemének” összetett képe, amelyet a zsidó hagyományban az arkangyalokkal azonosítanak. A hét gyertyatartó között levő Ember Fia, aki a hét csillagot tartja a kezében, a Naplogosz, amelyet a Bolygói Logoszok vesznek körül, mivel a gyertyatartók a bolygók teste, a csillagok pedig a Minden Fény Forrásából rajtuk keresztül kiáradó fény. Ebben a képben minden részletnek megvan a maga jelentősége, bár valószínűleg azért, hogy az allegóriát még jobban elfedje, a szokásos sorrendet nem őrzi meg. Az értelmezést az alábbiak szerint adhatjuk meg:

1. *Arca pedig olyan volt, mint a teljes erejében ragyogó nap.*

A nap a Naplogosz szimbóluma, a hét forrása és központja. Az angyali seregekben a nap Michaelnek felel meg, akit néha az Arc Angyalának vagy a Jelenlét Angyalának is neveznek.

2. *Hangja, mint a nagy vizek zúgása.*

A hold – összekapcsolva a vízzel – mindig a lélekkel és a beavatás misztériumaival áll kapcsolatban. Artemisnek és Isisnek felel meg, az angyalok között pedig ő Gábiel, a hírhozó.

3. *Lába, mint a kohóban izzó sárgaréz.*

Az olvadt fém (a szüntelen mozgás állapotát) egyaránt használják Merkúr gyors járású lábára és a nevét viselő fémre (higanyra) való hivatkozásban. A Merkúr bolygó Rafael-

---

⁵⁶ Lásd: III. fejezet.

nek felel meg, aki a görög Hermészhez hasonlóan hagyományosan az égi kísérő, az emberiség gyógyítója és tanítója.

4. *Aranyöv övezte mellét.*

Utalás Vénusz övére. Ez a bolygó Anaelnek („Isten édes dalának”), a zene, a szépség és a szerelem angyalának felel meg.

5. *Szájából kétélű hegyes kard tört elő.*

Mars, a háború istene, aki viszálykodást és büntetést hoz. A tőle szerzett tudást és anyagot végül legyőzi a szellem. Ez a kard a szájából tör elő, tehát kapcsolatban van a gondolkodással és a beszéddel, ezért a belső élet küzdelmét és szenvedését jelenti. Ez a harcisten Zaccharielnek („Isten hőségének”) felel meg.

6. *Szeme, mint a lobogó tűz.*

Az ítélet mindent látó szeme, amely Jupiterhez és Uriel angyalhoz („Isten tüzéhez”) kapcsolódik.

7. *Feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú.*

Szaturusz, akit állandóan egy öreg emberként ábrázolnak, a népszerű képzettársításban az Idő Atyja, Kronosznak (az Időnek) felel meg, valamint Orifiel angyalnak („Isten órájának”).

Így ennek a mennyei lénynek a látomása az Istenség hét aspektusát festi meg, úgymint az akaratot, a bölcsességet, a szépséget, az igazságosságot, az ítéletet és az erőt. Ezek az emberi lény hét princípiumában tükröződnek vissza, mint a hét sugár vagy olyan egyedi tevékenységek, amelyeken keresztül a spirituális élet kifejeződést talál a külső síkokon.

Az ezt követő tanítás az emberben levő isteni szellemre vonatkozik, amely „halott” volt testet öltések hosszú ciklusain keresztül, és amely most a szellemi felébredésen keresztül élővé válik. E valódi szellemi lényének megismerésével az ember megszerzi magának a kulcsokat, amelyek kiszabadítják „a pokolból és a halálból” (a fizikai és pszichikai létezésből). Így felszabadulva, képes kimondani a Hatalom Szavát, a misztikus AUM-ot (Áment).

ELŐSZÓ: A CÉL ELÉRÉSÉNEK LÁTOMÁSA

A Misztériumok szent drámájában a cselekményt magyarázó vagy szimbolikus képi és kórusos közjátékok tarkították, amelyeket arra terveztek, hogy a nézőknek további tájékoztatást adjanak, és hogy elmélyítsék a megjelenített témával kapcsolatos benyomásaikat.⁵⁷ Az Apokalipszis látónoka is egy hasonló eszközzel élt, amellyel elválasztotta okkult drámája felvonásait szimbolikus látomásokkal és imádkozó kórusokkal. Az első közülük az első felvonás előjátékként jelenik meg.⁵⁸

Az „Üzenetek az egyházaknak” véget ért, a neofita mély, misztikus transzba került, ami lehetővé teszi, hogy saját belső természetének legmagasabb misztériumán kontempláljon. „Egyszer csak kapu nyílt az égen”, vagyis kapcsolat jött létre a tudat legfelsőbb birodalmaival, amelyekben életének teljes skálája valamennyi síkon láthatóvá válik. A „Lélekben” önmagát pillantja meg egy napszerű központként, amelyet az elemek vesznek körül, amelyek lényét építik fel, és saját szintjüknek megfelelően koncentrikus körökben helyezkednek el körülötte. Az itt feljegyzett káprázatos látomás, ami szeme elé tárul, a cél elérésének vége, a végső beteljesülés, aminek következtében a Szellem egész természetének uralkodóává válik. Körbevéve a megszemélyesített princípiumok, jellegzetességek és megtestesült tu-

⁵⁷ Ennek egy érdekes maradványa az Oberammergau szenvedélyjáték, amelyben minden cselekményt megelőző egy szimbolikus jelenet, amelyet egy kórus magyarázata kísér a látott esemény belső jelentésével kapcsolatban.

⁵⁸ Jelenések könyve, IV.

lajdonságok és képességek által, a trónra emelkedett Felső Ént (amit a Bárány szimbolizál), a tudat központját, a megvilágosodás forrását lényének kisebb elemei dicsőítik és méltányolják a Belső Uralkodó Istenségként.

Miközben a körben elhelyezkedő alakokat úgy írja le, hogy azok a „trón körül” állnak meghatározatlan sorrendben, az alkalmazott jelképrendszerben járatos olvasó könnyen felismeri a kiválasztott alakok által jelzett viszonylagos pozíciókat. A Bárány az ember legmagasabb princípiumát jelképezi, az Átmát, a Tiszta Szellemet, a Bennlakozó Istent, ezért ő „a trón közepén” helyezkedik el. Bár gondosan el van zárva az ember lényének legbelsőbb zugában, ez az a princípium, amelynek végül az egész természetet uralnia kell, és minden képességet ennek szolgálatába kell állítani, minden vágyat az alá kell rendelni. A dicsőítő kórusművet (az első a hét kórus-közjáték közül) a trónt körülvevő lények éneklik, ez kifejezi a felébredt felismerést és az ember alacsonyabb képességeinek együttműködését a benne levő Szellemmel. Valószínű, hogy a köveket, amikre „jáspisként” és „szardínia kőként” hivatkozik, és a trónon ülő Egyetlent jellemzik, manapság karneolnak és opálnak nevezik. Az utóbbi (olyan kő, amelyet a görögök nagyon tiszteltek), bár a szivárvány minden színében játszik, attól függően, hogy milyen fény esik rá, általában túlnyomóan kék, ebben az esetben pedig az égboltra utal, mint a mennyek és az emberben levő szellemi elem szimbólumára. (Ez a kép Ezékiel látomásának zafir trónjára emlékeztet.) Az opál szikrázó tüze a Nap fényét képviseli, amely átsüt a tér éterén, és ennek megfelelően a Bennlakozó Szellem fényét, amely bevilágítja az egyén életét a külső síkokon. Van ennek egy pszichológiai értelmezése is, mint a tobozmirigy aurájának leírása, amely állandó rezgésben van válaszul az érzékelésekre, és a szivárvány minden színárnyalatát felveszi, és így világítja meg az agyban levő központot.⁵⁹ A karneol egy sárga vagy lángrózsínű kőzet, amely az aurában levő tüzes napsugarakra utal, ez szintén megjelenik Ezékiel látomásában is, ott ámbraszínűnek van leírva.⁶⁰ Ezért az emberi lény legmagasabb és legbelsőbb princípiumát – a benne levő Tiszta Szellem sugarát – itt a trónon levő Bárány jeleníti meg.

Sorrendben a következő a keleti iskolák osztályozása szerint a *buddhi*, a Szellemi Lélek az emberben, és ez a magasabb intuíciójának és megtisztult érzelmeinek hordozója (a bölcsesség-szeretet, mint a szellemi akarátának a megtestesülése). Ezt helyesen ábrázolják az üvegtengerként, amit „kristályként csillogónak” ír le, tehát teljesen mozdulatlanoként, a tökéletes nyugalom állapotában levőként. A tenger a maga természetes mozgásával és nyugtalanságával egy állandó bibliai jelkép az alsóbb síkok érzelmi életére, ahol a lelket állandóan az ellentmondásos vágyak tépkedik, amelyek örökké nyugtalanok, viharvertek és veszélyesek.

A zarándok lélek utazását a földről a mennybe sok hit vallásos tanításai egy átkelésként mutatják be az élet tengerén keresztül, ami örvénylő és viharos, ki van téve a vihar hirtelen szellőzéseinek és dühös hullámainak.⁶¹ Ugyanígy az alsóbb természet szenvedélyei és fékezetlen vágyai veszélybe sodorják a lélek fejlődését.

Amikor azonban az érzelmi természet megtisztul, lecsendesül, és irányítás alá kerül, amikor felemelkedik a szellem tiszta birodalmába, akkor a „tenger” lenyugszik és letisztul, olyanná válik, mint egy tükör, ami visszatükrözi a szellemi napból érkező fényt, és magát is átvilágítja ez a fény. Az ígéret az, hogy „nem lesz több tenger” (felkavart és stresszel teli érzelmi élet), a trón körüli „kristálytenger” az élet teljes megnemesedését és a magasabb síkon az állandó tudatosságot jelzi.

Az így bemutatott két legmagasabb szellemi princípium, amiket egy belső sugárzásként (tűzként) és egy visszatükröző közegként (vízként) jeleníti meg, a napi és holdi erők, a férfi és a női elemek úgy a kozmoszban, mint az emberben, az Istenség Akarat és Bölcsesség

---

⁵⁹ *Titkos Tanítás, Instrukciók.* (Az agyi központok körüli fényes éterre az Apokalipszis gyakran „éggként” utal.)

⁶⁰ *Ezékiel, I. 27.*

⁶¹ Lásd: *Mystery Teachings of the Bible*, 108. és következő oldalak.

aspektusai, amelyek a lélekben nyilvánulnak meg. A sorban a magasabb elme (*manasz*) következik, amelynek a hordozója a kauzális test. Itt ez a szivárvány képében jelenik meg, ez utalás a felvillanó tűzre és a magasan fejlett kauzális testet jellemző gyorsan változó színekre.⁶² A smaragdként leírt kő valószínűleg az akvamarin vagy a kék berill, ahol a kék szín az áhítatra és a törekvésre utal, amely uralkodó az aurában.

Idáig tehát az emberben levő felső hármasság, a tiszta szellem, a szellemi lélek és a felső elme (átma – buddhi – manasz), az Én vagy Felső Én háromszoros öltözékének bemutatása történt meg. „A trónból zengő, mennydörgő villámok csapkodtak” – az e fennkölt szinten átadott megvilágosodást, kiadott parancsot jelenti, amit a misztikus transz állapotában kap meg. Még egy másik szimbólum, a „hét lobogó fáklya” a szellem kiáradását jeleníti meg a jelenségi létezés síkjaira (egy hétszeres univerzumra), amely eljuttatja a fejlődő egyéniséget a bolygói rend területére. Egy további kiáradással eléri az idő és a nemzés fizikai birodalmát, amelyet a fejükön koronát hordó huszonnégyszögű vén szimbolizál. Ezek az állatöv tizenkét jegyét jelentik, megduplázva azokat (mindegyik kettős aspektusában), az arany koronák e csillagok által kibocsátott fényt jelképezik.

Ez a legkülső kör a testet öltések birodalmát jelenti, amelyben a lélek az emberi tapasztalás hosszú ciklusait töltötte, valamint azokat az erőket, amelyek felett mostanra megszerzte a hatalmat, mindezek a kifelé irányuló tevékenységek most már a központi Szellemi Akarat kifejezői és összhangban állnak azzal. A véneknek koszorú van a kezében, zenéjük pedig dicsőítő kórusként zeng, ez ismét csak az emberben levő különböző elemek harmonikus együttműködését jelenti az isteni céllal.

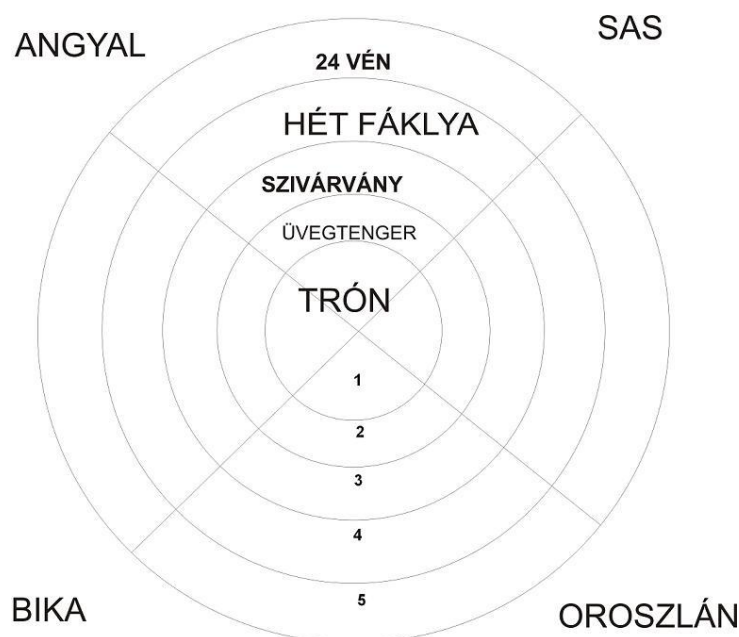
Végül a négy élőlény – ahogyan már kifejtettük⁶³ – az állatövi keresztet jeleníti meg az ember négyszeres életének szimbólumaként, ahogyan azokat minden szinten tökéletessé kell tenni, és tudatosan a Legmagasabb irányítása alá kell vonni. A trón körül összegyűlt lények kórusának éneke az Én akkordjának teljes visszaverődése, amelyet a lélek bocsát ki saját tökéletesedett hangján.

Ebben a látomásban vagy misztikus meditációban szimbolikusan így jelenik meg egy teljes kép az emberről, ahogyan neki emberi ciklusa befejezésekor látszódnia kell, miután teljesítette a beavatás tökéletesedési folyamatát.

---

⁶² Tekintse meg C. W. Leadbeater: *Látható és láthatatlan ember* könyvében az arhat kauzális testét.

⁶³ Lásd: 5. fejezet.

A TÖKÉLETESEDETT EMBER LÁTOMÁSA

1. Tiszta szellem (Âtma)
  2. Szellemi lélek (Buddhi)
  3. Felső elme (Manasz)
  4. A megnyilvánulás hét síkja
  5. Fizikai birodalom (állatöv)
- } Felső Hármasság

A négy teremtmény a külső vonalnál az állatövi kereszt szélső pontjait jelzik.

1. felvonás A PECSÉTEK FELTÖRÉSE

Hét kapun át kell kiküzdened utadat...

Minden kapunak arany kulcsa van, amely megnyitja szárnyát.

A Csend hangja

Röviden összefoglalva a bevezetést ehhez a felvonáshoz: Az Apokalipszis drámáját, ami a tökéletesedő ember és a halhatatlan naptestben való újraszületésének drámája egy hosszú előszó vezet be, amelynek során az főbb szerepeket játszó személyek bemutatásra kerülnek, röviden vázolja az elkövetkező eseményeket, és ismerteti a dráma jelentését és értelmét. Ez a magyarázó rész túlnyúlik az első négy fejezeten, és magába foglalja az ázsiai egyházaknak szóló rejtélyes üzeneteket. Maga a dráma ez után kezdődik az első felvonással, *A pecsétek feltörésével*. Az itt alkalmazott jelkép egy könyv, amelybe *belülről* írtak, és a *hátluján* le van pecsételve, amik felnyitására senki sem méltó a Bárány kivételével.

Tágabb értelemben ez az Élet Könyve, maga az Univerzum, amelyben a létezés titkai el vannak rejtve, mivel az írás belülről van. A valóságot úgy kell keresni, hogy a dolgok felszíne mögé kell hatolni, mivel a szellemi reagálás emberi képessége szintén a normális tudatosság mögött húzódik, amit csak úgy lehet felébreszteni, ha abba a területbe hatolunk be, „ahol az igazság a maga teljességében létezik”. A könyv „hátlujára” való utalásnak is megvan a maga jelentősége. Az alsóbb tudat korlátozottságának időszakában csak a valóság visszáját látjuk. Jakob Boehme az életet egy faliszőnyeg szövéséhez hasonlítja, amelyen egy csodálatos kép lassan ölt alakot. Az ember csak a hátsó oldalát látja, úgymond fejjel lefelé nézi. Ha ki

tudná terjeszteni úgy a tudatát, hogy a másik oldalt is lássa, a nagy terv nagyszerűsége is feltá-
rulna, de jelenlegi szintjén azt képtelen lenne felfogni. Így Mózes szenvedett attól, hogy csak
a hozzá beszélő Istenség „hátlját” látta, mert az írásban ez szerepel: „Nem láthatod az én
arcomat”.⁶⁴ A teljes kinyilatkoztatás dicsfénye elviselhetetlen lenne.⁶⁵

Még egyszer: ez a könyv az ember saját természete, amelyet meg kell tanulnia megis-
merni azzal, hogy lemerül önmagába, és tanulmányozza lényének belsejét. A fiziológiai kul-
csot használva, ez látható az emberi testen, mivel a gerincoszlop („a hátlja”) egy spirituális
erő csatornája, ami jelenleg „le van pecsételve” vagy el van fojtva. A pecsétek feltörése az erő
fokozatos felszabadítására utal a központok egymás utáni energizálásának útján.

Az Osiris istentiszteletben a hódolat gyakori szimbóluma és tárgya volt a Tet-oszlop
vagy fatörzs, amit „Osiris hátgerincének” neveztek. Ez a szent oszlop jelképezte az univer-
zumban működő fenntartó erőt, a Tet jelentése pedig „szilárdság, stabilitás, tartósítás”. Az
ember elméjében a Tet-oszlop az akarat, az emberi testben a gerincoszlop, ami tartja a testet,
és ami a megújulási folyamatban a kígyótűz csatornájává vagy szállítójává válik. Így a követ-
kező szakasz a *Holtak könyvéből* hasonló módon a neofitában ezen erő felébresztésére utal:
„Kelj fel, óh, Osiris! Megvan neked a hátgerinced, óh, Nyugodt Szívű... Megvannak a te
nyakadnak és hátadnak a rögzítései [pecsétjei], óh, Nyugodt Szívű”.⁶⁶

A „Nyugodt Szívű” az Isteni Szeretet, amely az Én-en belül rejtőzik, várja azt a tű-
zenergiát, amely majd teljes működését beindítja. Így ez az apokalipszisi „könyv”, amely „há-
tulról” le van pecsételve, maga az ember, a Bárány pedig, aki egyedül fel tudja törni a pecsé-
teket, az ember Felső Én-je, aki immár tudatosan irányítja a szellemi kiterjedés munkáját a
beavatás folyamatában.

A következő jelenetben a Bárányt úgy köszöntik, mint „az oroszlán Júda törzséből” és
„Dávid sarja”. Oroszlánként (Leo) a Napot képviseli, ami az ember legmagasabb princípíu-
mának jelképe. Dávid sarjaként pedig az Isteni szeretetet, minden létező forrását jelenti, mivel
Dávid „szeretettet” jelent, a bibliai Dávid pedig az emberben levő szeretet elem alapformája.
Ahogyan a prófécia szerint a Messiás Dávid vérvonalában jelenik meg, és Dávid városában
születik meg, úgy az emberben levő Krisztus-erő a benne levő isteni szeretet feltárlásának
eredményeként bukkan elő.

A Bárányt itt úgy írja le, hogy olyannak jelenik meg, „mintha leölték volna”, ismét
egy hivatkozás a magasabb tulajdonságra, amely most alszik, öntudatlan vagy „halott”, amíg
egy belső felébresztés meg nem történik. A hét szarv és a hét szem a szellemi képességek és
érzékek, amelyek most már aktívak. Átvéve a „könyvet” (megszerezve az irányítást a szerve-
zet fölött, amit most energizálni kell), a Bárányt dicsőíteni kezdik az összegyűlt lények, akik –
mint már elmagyaráztuk – a neofita saját természetének különböző aspektusait és jellemzőit
képviselek, a „tízezerszer tízezer” az imádat és a törekvés kimeríthetetlen áradatát jelenti, ami
benne létrejön. A kórus – másodszer közbeiktatva – az erények vagy a „hét szellemmel” kap-
csolatos tulajdonságok helyeslését jelzi.

A továbbiakban következő pecsétek feltörése a központok energetizálását írják le. Ez a
felébresztés a Bárány, a Magasabb Én tevékenységén keresztül történik, a feltörési folyamat
pedig bizonyos fontos sorrendben zajlik le. A sorrend, amelyben a központok felébresztése
történik, a következő:

1. A *második* központ (lép), ahol Ida és Pingala (a központi oszlop bal és jobb olda-
lán) pozitív és a negatív oldaláramai felébrednek. Ezeknek teljesen működésbe kell
állniuk, a központok rajtuk keresztül kapcsolódnak össze a szimpatikus idegrend-
szerrel, mielőtt a Kundalini elkezd keringeni a központi oszlopok át.
2. A *harmadik* központ (solar plexus).

⁶⁴ Kivonulás, XXXIII. 18-23.

⁶⁵ Vessük össze azzal a mozzanattal, amikor Krishna kinyilatkoztatja magát a *Bhagavad Gítában*.

⁶⁶ *Holtak könyve*, 155. fejezet.

3. A *negyedik* központ (szív).
4. Az *ötödik* központ (torok).
5. A *hatodik* központ (homlok).
6. Az *első* központ (nemi szervek), ahol a Kundalini áramlása megkezdődik a központi oszlopon keresztül.
7. A *hetedik* központ (az agyban).

Miután felismerjük ezt sorrendet, a folyamat szimbolikus leírása világossá válik. Amikor a Bárány feltöri „az egyik pecsétet” (hogy melyiket, az nincs megnevezve az elbeszélésben), megjelenik a fehér lovas (Sagittarius, a nyilas), aki a hét központ közül a másodiknak felel meg. A vörös lovas a harmadiknak, a fekete lovas a negyediknek, a szürke lovas pedig az ötödiknek, mivel a sorrend pontosan ragaszkodik a fentiekhez. Továbbá a lovasokat előre kihirdetik a „lelkes állatok” (a négy élőlény), amelyeknek ők a megfelelői, oldalról oldalra ezek a szimbólumkészletek szerepelnek az allegória további érthetővé tétele érdekében.

A négy lovas megjelenésének értelmét már elmagyaráztuk⁶⁷, így most átléphetünk az ötödik pecsét feltörésére. Azok, amiket úgy ír le, hogy „az oltár alatt, leölve” fekszenek, az agyi központok, amelyek eddig tehetetlenül és alvó állapotban voltak. Róluk kijelentik, hogy „várniuk” (a felfüggesztett tevékenység állapotában maradniuk) kell, amíg a „testvéreiket” (a testben található központokat) fel nem ébresztik, de ezen a szinten „fehér ruhát” kapnak, jelezve ezzel, hogy a fény már elkezd lüktetni az agyi központok aurájában.

Az erő megnyilvánulásának legközvetlenebb bizonyítéka a hatodik pecsét feltörésekor jelenik meg, ekkor történik meg ugyanis, hogy a kígyótűz (amit megelőztek *ida* és *pingala* oldaláramai) elkezd felfelé folyni a központi gerincoszlopon keresztül az agyba. Ezt a „nagy földrengésként” írja le, mert ezen a szinten a neofita megtapasztalhatja a legerőszakosabb megrázkódtatást és rémületet, elhomályosítva a normális érzékelés minden fényét és megbénítva minden gondolatot és cselekvést az alsóbb síkokon. Ez az a pillanat, amelyről ezt olvashatjuk: „A fejlődés hatodik fokán... valamennyi érzéket, mint egyéni képességet ezen a síkon meg kell „ölni” (bénítani), hogy átmenjenek és beléolvadjanak a hetedik, a legszellemibb érzékbe.”⁶⁸

Mielőtt a hetedik pecsét feltörése megtörténne, egy mellékjelenetet láthatunk, ami a törzsek megpecsételését mutatja be. Az Ószövetségben Izrael és tizenkét fia a Napnak és a állatövi jegyeknek felel meg. Ez nyilvánvaló a Genézis 49. fejezetéből, ahol a pátriárka, maga köré hívva fiait, megnevezi őket, mindegyiknek megkülönböztető megjelölést adva. Hasonló módon hívja Jézus a tanítványait, és kiosztja nekik a munkájukat. Ez egy olyan hagyomány, amit megőriztek a nazarénus gnosztikusok, hogy Izrael minden törzséből egy-egy tanítványt választott magának, és így rajtuk keresztül az Evangéliumok mindenki számára kihirdethetők lesznek. Exoterikus értelemben a különböző típusokat és vérmérsékleteket képviselik, ezotérikusan pedig a tizenkét tulajdonságra vagy minőségre utalnak, amelyek együttesen lehetővé teszik a Szellem teljes és tökéletes megnyilvánulását. Ezek ismételten megjelennek a Jelenések könyvében, mint a város tizenkét kapuja, amelynek közepén a Bárány ül a trónon (az ember legmagasabb princípiuma). Így ezek mind a szellemi tudatossághoz vezető sokféle utat, mind azokat a módokat szimbolizálják, amelyeken a szellemi élet kifejezésre talál az emberben.

Azt, hogy ezeket a tulajdonságokat a legteljesebb mértékükben ki kell fejleszteni, a Genézis eredeti tizenkettes számáról a Jelenések 144.000-ére való növekedés jelzi. Itt a tizenkettő a négyzeten van, ami szimbolikusán mindig a tudat egy magasabb síkra való emelését jelenti, a hozzáadott nullák pedig pusztán a kibontakozás egy olyan előrehaladott állapotát jelzik, amelynek eredményeként a képességek rendkívüli mértékben kiterjednek.

⁶⁷ Lásd a 6. fejezetet.

⁶⁸ A *Csend hangja*.

Az eredeti tizenkettőből egyetlen egy törzs maradt ki – Dán. Az előrejelzés így szólt: „Dán kígyó lesz az úton”.⁶⁹ Ez a kígyó a Skorpió, a szexuális funkció szimbóluma, a teremtő erő, amely a legalsóbb síkon működik energikusan. A tökéletesedési munka folyamán ezt az elemet teljesen át kell alakítani, ezért Dán részét József fiainak egyike kapja meg. Hasonló módon Jézus tizenkét tanítványa közül azt, aki elárulta Mesterét, kidobták, és helyét egy másik foglalta el. Ez az oka egy további állatövi jegy, a Sas (a törekvés és a szellemi erő jelképe) megjelenésének a Skorpió helyén.

A hetedik fejezet nyitóképe négy angyal látomását írja le. Ezek a karmikus erők, amelyek képviselői igazságot osztanak, jutalmaznak vagy büntetnek az elmúlt cselekedeteket, és működtetik az ok-okozat törvényét. A „föld négy sarkának” védelmezőiként felügyelik az emberi élet teljes területét, ahogyan az a jelenségek síkjain megnyilvánul. Itt úgy jelennek meg, hogy visszatartják a pusztító elemeket a fizikai és asztrális princípiumoktól (a földtől és a tengertől), ugyanakkor megőrzik a mentális tevékenység eredményeit (a fákat) addig, amíg a „megpecsételés” vagy a beavatás teljessé nem válik.

Ekkor keletről – a fény helyéről – felemelkedik az ötödik és parancsoló angyal, aki az isteni elfogadás és jóváhagyás isteni pecsétjét ráteszi a jelöltre. A megjelölés egy körrel (gyűrűvel) a homlokukon egy misztikus jelben vagy jelölésben való részesevést jelent, ami a beavatás egyik jele. Utalhat a Beavató által használt Hatalom Pálcájára is, amely most az agyi központokra irányul. Azt, hogy az egész természet ennek következtében megszenteltté válik és egy magasabb rezgési szintre emelkedik, a 144.000 ezt követő megjelölése jelzi.

Ezek a megtisztult és felszabadult elemek, a belőlük származó gondolatokkal és érzésekkel, egy hatalmas sokaságot alkotnak, amelyek most összegyülekeznek, és az imádkozás és hálaadás ujjongó kórusában törnek elő. Három koncentrikus kört alkotnak a trón körül, a négy élőlény (legkívül), a vének és az angyalok. Itt – ahogyan egy korábbi látomásban is⁷⁰ – bemutatásra kerül a belül levő Szellemi Én, kifelé, a megnyilvánulás három síkja felé forduló tulajdonságaival és képességeivel. A fehér ruházatok és a palmaágak a megszerzett tisztaság és az elért győzelem szimbólumai.

Ez a kórus-közjáték – hasonlóan egy klasszikus kantátához – több részre oszlik. Úgy írható le, mint az I. rész (10. vers) az összegyűlt sokaság imakórusa, a II. rész (12. vers) a legbelső kör lényének (a trón előtt levő lények) részkórusa és a III. rész (13-17. versek) kérdések és válaszok formájú magyarázó rész, amit egy antifónás⁷¹ kórus énekel.

Ez a közjáték befejeződik, a hetedik és egyben utolsó pecsét is fel van törve, ami után „csönd lett az égben”, mert ez a központ a tobozmirigy, ahol az érzékek egybeolvadnak, és ahová minden idegi erő összpontosul. Ettől kezdve itt található az egyensúly, és itt tapasztaljuk meg azt a misztikus csendet, ami a külső tudatossági központú élet zűrzavarát követi. Ezért írják ezt az utolsó részt: „A hetedik minden hangot elnyel. A hangok elhalnak, és nem hallhatók többé”.⁷²

2. felvonás A HARSONÁK MEGFÚJÁSA

Mielőtt lábad a hágcsó magasabb fokára lépne, a rejtelmes hangok hágcsójára, belső Istened hangját hétféleképpen kell hallanod.

A Csend hangja

Miután a meditáció magas állapotát – amit a „csend a mennyben” jelez – elérte annak következtében, hogy felébredtek a test központjai, a dráma cselekménye az agyban található,

⁶⁹ Gen. XLIV. 17.

⁷⁰ *Jelenések Könyve*, IV. Lásd: Bevezetés.

⁷¹ A zsoltárokat bevezető és befejező, kétszólamú énekhez kettéosztott kórus. – a ford.

⁷² *A Csend hangja*.

az előbbieknél megfelelő hét központ energizálásával folytatódik. Ezek a magasabb központok, amelyek a központi idegrendszerhez tartoznak, közvetlenül összefüggenek azokkal, amelyek a szimpatikus idegrendszerhez kapcsolódnak, és ezeket a Kundalini ébreszti fel ugyanabban a sorrendben. Az agyi központok e felébresztése jelenik meg az egymás követő harsonák megfújásának allegóriájában.

A harsona, a legerőteljesebb fúvós hangszer, a legősibb időktől kezdve megjelenik a vallási szertartásokban. A Bibliában is gyakran említik rituális szertartásokkal kapcsolatban. Mózes elrendelte, hogy hangos harsonákat nemcsak katonai jelzőkként és riasztókként kell használni, hanem bizonyos vallási szertartások meghatározott részeként is. A harsonák ünnepélyes megfújása volt a megkülönböztető rituális jellemző, hogy a jóbel-évben tartott ünnepségről, a megszabadulás évéről és az egyetemes örvendezésről van szó. Egy figyelmeztetés volt, hogy egy új korszakba lépnek be. Később a szellemi felszabadulásra való felhívást jelképezte: „mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban”⁷³, a „halottak” azok, akik a sötétségben, rabságban vagy a tudatlanság sírjában vannak, a szellemi értelemben még nem felébredtek. Ugyancsak határozott jelentése volt a misztérium iskolák nyelvében is. Hogy egy modern magyarázót idézzünk:

A „harsona” és az „utolsó trombitászó” technikai fogalmak a beavatottak körében a csiga vagy a trombita alakú spirálokra vagy örvényekre, amelyek a finom anyagban fordulnak elő nyomás hatására, és amely azok számára hallható, akikben a változás lejátszódik. Az „utolsó harsonaszó hangjára” való hivatkozás egy fiziológiai tapasztalásra utal, amikor az öreg ember utolsó finom fizikai rostjai úgy mond elpattannak és az idegrendszer újra elektromossá válik... a beavatott esetében azonban régi világi tudatának lezáródását jelenti, és annak felváltását egy sokkal élénkebb és hevesebb minőséggel.⁷⁴

Az itt következő jelenetben a neofita törekvésére (tömjénfelhők) egy válasz érkezik, lenn, a fizikai eszközben (a „földön”). Ezt egy belső megrázkódtatásként (földrengés) éli meg, amikor a kundalini elkezd keringeni az agyi központokban. Az első harsonaszónál a fák harmada elég, a második harsonaszónál a tenger harmada vérré válik, és a benne levő teremtmények elpusztulnak. A képletes beszéd végig így folytatódik. Ennek jelentése az, hogy kicsi lépésként az egymást követő síkok alsóbb szintjei átalakulnak, és a tudat azokból visszahúzódik, így nem marad „élet” (gondolat vagy tevékenység) bennük. A harmadik harsonaszóra a Öröm csillaga belezuhan a tengerbe és mindent keserűvé változtat. Ez azt jelzi, hogy minden, ami egykor élvezet volt, fájdalommá változik, amint a szellemi természet kibontakozik, és jelzi azt a szenvedést is, amelyet az érzelmi természetnek el kell viselnie ez alatt a büntetés alatt.

A negyedik harsonaszó elhozza a sötétséget (a szorongás és az egyedüllét érzését, ahogyan az ismerős támaszok elmaradnak). Az ötödik harsonaszó elhozza a gonosz vágyak és gondolatok (sáskák) újbóli életre kelését a tudatalattiból (feneketlen kút), hogy kipróbálják és megtisztítsák a szenvedély-termeztet. az „öt hónap” a nyár hónapjai, amikor szenvedély-termeztet a legaktívabb. A ló alakú skorpiók királya és uralkodója (a szenvedély-energiák) a Fenevad egy másik képe (az alsó elme, amit beszennyeznek a tisztátalan vágyak).

A tetőpont – mint korábban is – a hatodik harsonaszókor történik, amit az arany oltárról jövő hang megszólalása követ. Ez a Felsőbb Én, amely a szent helyéről szólal meg, elrendelve az idáig „lelancolt” vagy a gerincoszlopba (Eufrátesz folyó) bebörtönzött képességek felszabadítását. A „húszezerszer tízezer” fős seregük a szellem korlátlan képességeit jelképezi, míg az oroszlán fejű lovak, amiket tűz és füst kísér, a most már rendelkezésre álló szoláris energiát jelzik.

⁷³ 1Kor. XV. 52.

⁷⁴ W. L. Wilmshurst: *The Masonic Initiation*.

A jelenlétet ez után a Beavató nyilatkoztatja ki, aki „kibontott kis könyvtekereszt” tart a kezében, ez a most átadandó gnózis vagy titkos bölcsesség. Jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a földre helyezi, vagyis eléri, hogy a neofita fizikai és asztrális tudata elsüllyedjen a felfüggesztett létben azért, hogy ez a tanítás átvihető legyen a magasabb síkokra. A hét mennydörgésben vagy titokzatos visszaverődésben a „szózat” vagy a hatalom szavai (különböző fontosságú okkult titkok) hangzanak el, amiket azonnal követ a titoktartás parancsa. A neofita utasítást kap, hogy ezeket a szavakat soha ne írja le, hanem zárja le azokat a szívében belül. Ezen a szinten „nincs többé idő”, mert ettől kezdve az Örökkévaló tudatában fog élni, és elhangzik az ígélet, hogy megvilágosulása akkor fog beteljesedni, amikor a hetedik angyal is megfújja a harsonát, tehát amikor a hetedik központ is teljesen felébred.

Ekkor azt az utasítást kapja, hogy egye meg a kis könyvet,⁷⁵ (hogy befogadja és magába építse a megkapott titkos bölcsességet). A tanítás, amely keserű az alsó természet számára, mert az én teljes megtagadását és a test és az elme szigorú megfegyelmzését kívánja, mindazonáltal a törekvő lélek számára üdvözölt és édes. A beavatás e fázisán áthaladt, és a neofita felemelkedik a prófétai szintre, és azt a parancsot kapja, hogy tanúskodjon a Szellemről az emberek között.

Mielőtt a hetedik harsona is megszólal, egy magyarázó rész kerül beszúrára, amely bizonyos, még legyőzendő erőkre és a jelöltre még váró bizonyos megpróbáltatásokra utal. Ezt a részt a templom felmérése nyitja meg, és itt el kell térnünk a témától, hogy megmagyarázzuk e célzás jelentését.

A bibliai templom magának az embernek a jelképe. A korábbi sátortemplom terve alapján alakították ki, amit magát is isteni útmutatás szerint építettek „a dolgok elrendezésének megfelelően, ahogyan a hegyen látták” (vagyis a magasabb síkokról kinyilatkoztatott spirituális igazságok minden részében jelképes volt). Míg a sátortemplom (egy hordozható sátor) az emberben felébredt szellemi tudat korábbi és ingadozó szintjét képviseli, a templom ennek a tudatnak a stabilizálódott és viszonylag állandó szintje. Ez a lélek fejlődésében egy újabb szintet jelent. Izrael vándorol a „pusztában”, és viszi magával a sátortemplomot egyik helyről a másikra, ami a lelket jelképezi, amely habozik és tétovázik, szellemi fejlődését késlelteti a bizonytalanság, az állandóan változó vágyai ide-oda rángatják, így még melléfog és összezavarodik, mivel még nem vette véglegesen birtokba szellemi örökségét, bár abba az irányba már útba igazította egy istenileg elrendelt büntetés.

Egy későbbi szinten, amikor a további szellemi kibontakozás Ígélet Földjét eléri, belép a stabilitás és a biztonság szakaszába. A királyság megalapítása Dávid és Salamon (a szeretet és a bölcsesség) alatt azt jelzi, hogy a lélek felismer egy Belső Isteni Uralkodót és az egész természet egyesített erőfeszítését e legfelsőbb befolyás alatt. Ezen a szinten történik, hogy a „templom” megépül, ami az egyén tudatában az isteni vezetés és védelem állandó érzékelésének létrehozását jelenti. Egy még későbbi szinten, amikor eléri a végső tökéletességet, magát a templomot is le kell bontani, a lélek és a szellem misztikus házasságával teljesen ráébred az Isteni Lélekben Rejlőre, és eléri az egy-séget, a beteljesülést, amit a Szent Város jelképez.

Különböző részeiben a templom az ember négyszeres természetét jeleníti meg. Az összetevők a következők:

1. Az előcsarnok vagy a pogányok csarnoka, egy szabadon bejárható terület, ahol bizonyos előkészületeket végeztek az istentisztelethez. Ez a testnek, a kifelé forduló érzéki tudatnak és a látható világnak felel meg.
2. A belső csarnok, amelyben adományokat fogadtak, égetéses áldozatok törtétek, megtisztulási rítusokat végeztek. Ez az alsó pszichikus és mentális birodalmaknak felel meg.

---

⁷⁵ Vö. Ezékiel III. 1-3. bekezdéssel, amelyben a prófétát arra utasítják, hogy egye meg az Úr szavait tartalmazó könyvtekeresztet.

3. A szentek szentje, amely a felső elmének felel meg (*buddhi-manasz*). Erre a szent helyre egyedül a főpap (és ő is csak egyszer egy évben, az engesztelés napján) léphetett be. A szentek szentje a felsőbb elmét, az Én-t, vagy az emberben levő szellemi Én székhelyét jelenti, a főpap feladatát emelkedett tudatállapotban látja el, amelyen keresztül közvetlen kapcsolat létesül a külső és a belső világ között. Ennek következtében ettől kezdve az átjárhatatlant híd köti össze, a magasabb összeköttetésben kerül az alacsonyabbal, és létrejön egy kommunikációs csatorna. Ez csak az egy-ség „napján” (fényében) vagy a lélek szellemmel való tudati egyesülésében lehetséges.

4. A frigyláda, ami az ember legmagasabb princípiumának, az *âtmâ*-nak, a Tiszta Szellemnek felel meg.⁷⁶

Így a Templom az ember lényének teljes terjedelmét – szellemi, értelmi, erkölcsi és fizikai – szimbolizálja a tudat minden szintjén. A négy közül a legkülsőbbet, amelyet „kiszolgáltatnak a pogányoknak” (az uralkodás és anyagiség értelmében) teljesen meg kell haladni a tökéletesedés folyamatában, nem kell elismerni, számításba venni vagy „felmérni”, mert ez nem tartozik az ember szellemi természetéhez. Itt kijelentik, hogy ez az érzéki uralkodás „a szent várost negyvenkét hónapig tiporja”. Ugyanezt az időtartamot jelzi a következő verssor is, mert az 1260 nap osztva 30-cal, pontosan 42-t ad. Ez az időtartam (amely más részekben három és fél évként szerepel) – ahogyan korábban elmagyaráztuk – a beavatás ciklusának első felére utal, amelyet úgy mutat be, hogy hét szintre vagy testet öltésre terjed ki.⁷⁷

Az érzéki természet uralmával szembeni konfliktus ezen időszaka során megjelenik a „két tanú”, akik bűnbánatot fognak hirdetni „szőrzsákba öltözve”. Ez a két tanú, akiről máshol a két olíva faként és a két gyertyatartóként beszélnek) *ida*-ra és *pingala*-ra utal, a két iker csatornára, amelyeken keresztül a kígyótűz áramlása készülődik.⁷⁸ Az, hogy szőrzsákba (vászonzsákba) öltöznek, az erő hátráltatott haladásáról ad elképzelést. Ahogyan a zsákban futó ember akadályozva, gátolva van, és így csak nagy nehézségek árán tud előre haladni, ugyanígy van ezzel a szellemi erővel, amely akadályozott, gátolt, korlátolt a beavatási időszak első felében. Az 5. vers kijelenti, hogy ha az ezeken a csatornákon keresztül továbbított erő helytelenül kerül felhasználásra, akkor az romboló módon fog működni. Ugyanis – ahogyan a 6. vers mutatja – a kígyóerőnek, amikor az a tisztátalan természetben ébred fel, hatalma van arra, hogy „annyi csapással sújtsa a földet, amennyivel csak akarja” (sok sérülést okoz a fizikai testben), „a vizet vérré változtassa” (túlsúlyba kerüljön a szenvedély az érzelmi természetben), és „bezárja az eget, hogy küldetése idején ne essen az eső” (és így megakadályozza, hogy az igazság beszívárogjon a felső elméből).

Időről időre tanúságtétel érkezik ebből a rejtett forrásból, de ezt állandóan követi az, hogy az alsó elem visszaveszi az irányítást. „A vadállat feljön a mélységből” (az alsó elméből), ez az, ami azt eredményezi, hogy a felsőbb tudat le van zárva, a felsőbb erők visszahúzódnak és tovább alszanak, és halottnak látszanak. Egy inaktív erő e csatornáit tehát azok a „holttestek”, amelyek a nagyváros utcáin (a gerincoszlop) hevernek.

Ennek jelentését világossá teszi a 8. vers második fele a titokzatos utalásával az Egyiptomban történt keresztre feszítéssel, mert szellemi szempontból az emberi test Szodoma és Egyiptom (züllöttség és rabság) az „Úr” (a Szellem) számára, amelyet keresztre feszítenek a testet öltésben.

---

⁷⁶ A Templom felosztása továbbá megfelel a négy kabbalista szónak – Atziluth, Briah, Yetzirah, Assiah – ezek kozmikus és pszichológiai jelentésében egyaránt. (Lásd Waite előszavát Lopukin: *Some Characteristics of the Interior Church.*)

⁷⁷ Ugyanott, 12. és további oldalak.

⁷⁸ E két csatorna és a rajtuk keresztül keringő áramlás részletesebb leírása a Zakariás 4-ben található meg. Ez az egész fejezet annak a pszichofizikai mechanizmusnak a leírása, amelynek segítségével ezek az okkult erők működnek.

Ez a szellem első keresztre feszítése, azzal, hogy leszáll az anyagba, a test válik a keresztvé. A második keresztre feszítés a beavatás keresztjén és a Kálvárián (a *kranion*, koponya szóból) történik, mert azok az erők, amelyeknek a beavatás magasabb szintjein meg kell születniük, közvetlenül az agyi központokban működnek. A magasabb képességek felismerve ezeket a rejtett vagy elnyomott erőket, megőrzik azokat a teljes elsovadástól, nem tűrik el, hogy teljesen befedettek vagy eltemetettek váljanak, de a többi elem – „a föld lakói” – örvendeznek, amikor a lelkiismeret kínzó hangja elcsendesül, és fokozzák érzéki tevékenységüket a gondolatok és vágyak összjátékán keresztül egymást erősítve („ajándékokat” küldve egymásnak).

E ciklus első fele után azonban, mivel a három és fél napos szembeszegülés véget ér, és ezek a csatornák megtelnek a kígyótűzzel („Istentől az élet lehelete”), a magasabb tudat teljesebb mértékben és a visszatérő misztikus elragadtatásban nyilvánul meg. Erre utal a felemelkedés a mennyekbe egy felhőn a jelölt ezt követő győzelmével természete alsóbb elemeiben (11-12. verssorok).

A hetedik harsona megszólalásakor – amit az imádkozó kórus kísér (15-18. verssorok) – látomás keletkezik a szövetség ládájáról, a szentek szentjéről. Ennek megértéséhez ismét meg kell vizsgálnunk a templom szimbolizmusát.

A szentek szentjében elhelyezett frigyládát lepellel fedték el a szemek előtt, amely a szentély előtt lógott. Mivel a Megváltó keresztre feszítésekor a Kálvárián (ami a beavatás egyik magas szintjét jelenti) ezt a leplet széthasították tetőtől talpig, ami minden elkülönültségi érzés lerombolását jelentette a tudaton belül, az egyedi élet összeolvadását az egyetemessel, az emberi életét az istenivel, és most, a beavatási folyamat e pontján a templom „megnyílik” (a leplet félrehúzzák), a neofitának megengedik, hogy megpillanthassa saját lényé legbelsőbb és legszentebb összetevőit, és így egynek lássa magát egy Nagyobb ÉN-nel. Amire engedélyt kap ezen a szinten, hogy kontempláljon róla, nem kevesebb, mint egy Isteni Terv legszentebb misztériuma, amely benne valósult meg, amelynek segítségével az Istenember – aki ő maga – életre kel.

A szellemi erők, amelyek most egyesülnek ebben a teremtő munkában, számára azokban a szimbólumokban jelennek meg, amelyeket a frigyláda tartalmazott. Azok a szent tárgyakat, amiket különleges titkossággal őriztek, és soha nem táruultak a beavatatlanok szeme elé, a szentírások úgy nevezik, mint a mannás edény és Áron vesszeje, amely kisarjadt,⁷⁹ a népszerű hit szerint ezeket megőrizték, hogy állandóan emlékeztessék a zsidókat az isteni táplálásra és az isteni vezetésre fajuk korai történelme során. Azt is tudták azonban mindig az ezoterikus iskolákban, hogy ezek a durva emblémák csupán a hasonlóan tiszteletben tartott, ősi formájú dolgok képviselői, amelyeknek sokkal mélyebb jelentésük van. *Egyenesként* és *körként* a megnyilvánult Istenség iker aspektusait szimbolizálják, az energiát és szubsztanciát, az Atya-Anyá elemet, ami benne van minden életben, amely az emberiségben polaritásként vagy a nemeként tükröződik vissza.

Egy magasabb szinten ezek a szellem és a lélek elemei, amelyek a megújulás folyamatában összekapcsolódnak. A frigyláda így *az anyaméh az agyban*, ahol kétnemű szervei tevékenységével egy szellemi fogantatás történik, és a szűzen születés vagy „fentről születés” megvalósul. Ez a jelenet ezért egy Istenember életre kelését mutatja be, aki „az asszony gyermeke” (a most már megvilágosodott lélek), és aki a dráma következő jelenetében megjelenik.

Ez tehát a misztikus révület e szintjén a látomás. „Mennydörgések és villámlások” kísérik (szoláris erők, amelyek belső hangokként és szellemi megvilágosodásként nyilvánulnak meg), míg a „földrengés és a vihar” a mostantól létrejött aura rendkívüli mértékben felgyorsult rezgésére utal.

---

⁷⁹ Kivon. XVI. 33. Num. XVII. 1-11. Zsid. IX. 4.

3. felvonás HÁBORÚ A MENNYEKBEN

A harmadik felvonás az égben zajló csatát mutatja be, amely a tisztátalan gondolatok és a szentségtelen vágyak kiűzését szimbolizálja az elméből. A fejlődés irányába tett erőfeszítés belső életének állandó sorrendje a következő: bármilyen mértékű szellemi ébredést követően egy tisztulási vagy megpróbáltatási időszak következik, a tudás és további képességek átadása után a tanítvány próbája jön, szembenézve az új nehézségekkel és kísértésekkel. Mert a beavatás útján elért minden szint után következnie kell a gonosz erői által gerjesztett összütközés, belső harc és megújuló ellenszegülés időszakának.⁸⁰

Az evangéliumi történetben a gyermek Krisztus születését a Heródes általi üldöztetés és az Egyiptomba történő menekülés követi, ami az új szellemi erő próbáját szimbolizálja a külső világban, miközben lehetővé válik, hogy „rejtett” maradjon, tehát titokban dolgozzon belülről. Hasonló módon a „gyermek” (az isteni tudatosság) ezen apokaliptikus megszületését az üldöző megjelenése követi a vörös sárkány alakjában, ami azzal fenyegeti, hogy felfalja vagy megsemmisíti azt. Ez a kép jelzi az alsó vágytermészet serkentését, amely felkavarodik ellenszegülésként az erőteljesebb rezgésre, amelyre a jelölt most kezd ráhangolódni, és amelyet érezni kezd lényének minden részében. A „pusztába” történő menekülés csupán egy másik utalás a megpróbáltatás és vizsgálat időszakára, amelyen keresztül az új tudatnak növekednie és megélnie kell, miközben a lélek belülről kap táplálékot egy misztikus, három és fél éves időszakban.

A lélek megbízhatósági próbájának e nehéz időszakában az új szellemi tudatosságot – a gyermekét – „elragadták Istenhez és az ő trónjához”, vagyis megvédik az agy azon legfelsőbb központjaiban, amelyek a belül lakozó szellem székhelyei. Eközben a sárkány „farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát, és a földre szórta”, tehát e belső megvilágosodás egy része elsötétítik vagy elrejtik az ellenséges elemek ebben az időszakban.

Az előző felvonás a naptest kialakulásával fejeződik be, amely szimbolikus látomásban tárul fel, amelyben ennek a misztikus létrehozásnak a helyszíne a szent frigyháza képében jelenik meg. A lélek, miután a szellem erején keresztül megtermékenyült, és lényének legszentebb zugából világra hozta az Isteni Gyermeket, most egy asszonyként jelenik meg, akinek „öltözet a Nap” (belevonva szellemi forrásába és „dicsfénybe”, vagy a sugárzó napaurába burkolódzva). Az, hogy a hold a lába alatt van, a lélek győzelmét jelenti az idő és a nemzés fölött, az, hogy a fején tizenkét csillagból (az állatövből) álló korona van, mindazon képességek szépségének és erejének a kisugárzására utal, amelyekkel felruházták. Így ez egy sugarakat kibocsátó test dicsfénye.

A mennyekben bekövetkező háború az az elmében zajló háború, amelynek során a felsőbb elemek kegyetlen küzdelmet folytatnak az alsóbbakkal, és a gondolatok birodalma megtisztul. Michael a földi világ nagy védelmezője. Ő az, aki eltiporja vagy elfojtja a gonoszt, ezért úgy jelenik meg, hogy a kígyón áll. Erejében a Nappal azonosítva a szoláris erő azon aspektusát képviseli, amely belép a sötétségbe, és diadalmaskodik fölötte. Ezért ünnepnapja szeptember 29-én van, az év azon időpontjában, amikor a Nap leszáll a tél homályába és sötétségébe, hogy legyőzze a halál és a pusztulás elemeit, és így visszaállítsa a fényt és az életet a világban.

A földi világ uralkodójaként Michael ugyanezt a feladatot látja el az elme birodalmában is. Övé az erő, amely az átlag emberiség körében az elme cenzoraként működik, az örökéber pszichikai védelmező, amely a pusztító vagy ártalmas gondolatokat a tudatosság alatti szinten tartja, bebörtönözve azokat a tudatalatti mélységeibe vagy a mentális alvilágba. Egy későbbi szinten azonban, amikor minden mélyben húzódó gonosznak ki kell törnie és szembe kell azzal szállni, Michael harcosként, egy megtisztító erőként jelenik meg teljes erejében,

⁸⁰ Lásd: *Mystery Teaching of the Bible*.

amelynek segítségével a neofita szembe nézhet és legyőzheti az eddig benne szunnyadó önzés és tisztátalanság minden rejtett és fel nem ismert elemét.

A felső tudat győzedelmes hangja bejelenti az elért győzelmet, és meghirdeti a háborút a föld és a tenger lakói ellen (a szenvedély és az alsó pszichizmus elemei ellen), míg az aszszony két sasszárnyat kap (a szellemi felemelkedés törekvése és ereje).

Eddig a lépcsőfokig a vágy szenvedély-birodalma volt az összeütközések központja. A legyőzendő további elemeket a vadállat megjelenése jelzi, amely a „tengerből” (az érzelmek birodalmából) jön elő, később pedig az álbárány, amely a „földből”, a testi tevékenységek világából emelkedik ki. Mivel e teremtmények jelképrendszerét már elmagyaráztuk, itt elég csak megjegyezni, hogy ennél a pontnál megjelenve előrevetítik az érzelmek és a vágyak teljes megnemesedését, amit még majd meg kell vizsgálni, és ami a dráma későbbi részében valósul meg. Az elsőt – az érzelmek megnemesítését – a szőlő szüretelése (a szívközpontoknak, az érzelmek elsődleges színterének meghódítása) jelzi az allegóriában, a második pedig a hét végső csapáson vagy a kiöntött csészéken keresztül valósul meg, e tisztulási próba során a vágytermészet teljesen átnemesedik. A jelenlegi szinten ezek az elkövetkező munkák még csak közeledökként jelennek meg.

A felvonás a Bárány felemelkedésének látomásával végződik, ami a korábbiakhoz hasonlóan a megnyilvánult képességei által körülvelt belül lakozó szellemet festi meg. Aries, a kos vagy a bárány a fején viselt koronával jelenik meg, amit itt „Sion hegyének” neveznek, ami ezoterikus nyelven az agy legbelsőbb zugait, a Felső Én székhelyét jelenti. A Báránnyal együtt van a 144,000, ami – a korábban elmagyarázottaknak megfelelően – a neofita minden tulajdonságát és jellemzőjét jelenti, amelyet mostanra begyűjtött és kifejeződésük legmagasabb szintjére emelt.

A látomást az ötödik kórus kíséri. Az énekelt szózatot ezen a szinten nem nyilatkoztatják ki („Az éneket senki sem tudta megtanulni.”), mert az titok, kimondhatatlan dolog, amit tilos kibeszélni, ami a „harmadik mennyországhoz” vagy a misztikus transz magas szintjéhez tartozik, ahová csak a beavatás egy magas szintjén lehet belépni.⁸¹

A jelölt lényének összegyűjtött vagy egyesített elemei, amelyek összekapcsolódnak ebben a kórusban, szűzies erőkként jelennek meg, amik megtisztultak és a Legmagasabb szolgálatába álltak, mert „mindenüvé követték a Bárányt, bárhová ment”. A hárfások pedig, akik csatlakoznak ehhez az ujjongó dalhoz, a tudat minden szintjén válaszként megszólaló hangok, amelyek most a magasabb szellemi rezgésekkel harmonikus összhangban törnek elő.

4. felvonás AZ ARATÁS

Ez a felvonás egy háromszoros angyali énekkel kezdődik, amely megfogalmazza az örvendetes és diadalmas ígéretet a jelölt számára, hogy közeledik a győzelme. E mennyei ének első versszaka kinyilatkoztatja Isten mindenhatóságát, az ÉN korlátlan hatalmát, amikor egyesül isteni princípiumával. A második felismerteti az Én-en belül, hogy az alsóbb természetét már legyőzte („elesett a nagy Babilon”), míg a harmadik ennek az alsóbb természetnek az Én általi végső megtagadása annak vágy-elme (a Vadállat) aspektusában, és bizonyíték arra, hogy annak hatalma megtört. A „Mostantól fogva boldogok a halottak, akik az Úrban haltak meg” annak biztosítása, hogy a meghalás erre az alsóbb létezésre belépést jelent az örök élet üdvösségére, míg az inkarnációs ciklusok munkájából és eredményéből semmi sem veszik el, hanem minden összegyűlik, mert „tetteik elkísérik őket”. E bevezető után a felvonás nyitóképe a föld aratása és a szőlő szüretelése.

---

⁸¹ 2. Kor. XII. 4.

A gabona (kenyér) és a bor megjelenik az összes misztériumban. Az ókor természet-imádóinál a Napisten jótékony ajándékait jelenítik meg, aki a tél sötétségéből kiemelkedve újra életre kelti a természetet, megérleli a gabonaszemeket és borrá változtatja a vizet a szőlő levében. Idővel ezek az elemek elkezdtek a Napistenség életét szimbolizálni, amely az ember táplálására áradt ki. A görög misztériumokban, ahol egy szellemi táplálékot értettek ugyan-ezek az elemeken, Dionüszosz boraként és Demeter búzakévéjeként jelennek meg. Más misztikus iskolák szertartási előírásaiban a felszenteléshez szükséges elemekként maradtak fenn.⁸² A zsidó hagyományban először Melkizedek, a titokzatos „legfőbb Isten papja” ajánlotta fel áldozati ételként, előrevetítve ezzel Krisztus kereszttáldozati közbenjárását.⁸³ Ez a belső rend főpapja, aki „apa és anya nélkül született”, a Béke királya, és „az Isten fiához hasonlóan keletkezett, nem más, mint maga az ember, Krisztussá vált, tökéletesedett vagy istenné vált állapotában.”⁸⁴ Az általa felajánlott kenyér és bor saját lényének átváltoztatott elemei, a saját maga által kicsépeelt gabona vagy szubsztancia, a saját maga által kipréselt élet.⁸⁵ A Mesterek egyaránt beszélnek magukról „az élet kenyereként” és „a valódi borként”, az Evangélium utolsó vacsorájának elbeszélése pedig ebben a krisztusivá vált életben elért szintet jelöli, amikor ezt az elkülönült esszenciát, a megvalósulás gyümölcsét, ami szimbolikusan kenyérként és borként jelenik meg, a szellemi élet táplálására ajánlják fel. Hasonló módon az apokalipszisi aratás ennek az élet-esszenciának a jelölt általi elválasztására utal halandó létezésétől, és annak felajánlására a halhatatlan élet számára.

Eddig azonban az aratásnak csak a misztikus háttérjelentésével foglalkoztunk. Okkult jelentésének felfogásához meg kell érteni azt a folyamatot, ahogyan a magasabb testek felépülnek.

Az emberi fejlődési ciklus folyamán végig az Én vagy a Magasabb Én egy állandó tudathordozó eszközben tartózkodik. Ez, a kauzális test⁸⁶ a mentális sík magasabb szintjein marad, miközben magából az Én-ből származó sugár – saját lényének egy része – belevetül az alsóbb síkokon vagy a személyiségben történő a testet öltésbe, amely életről életre változik. A személyiség, felszerelve háromszoros tudathordozójával, anyagi és finomabb testeivel, kapcsolatba lép az alsóbb síkokkal, és ott a fizikai, érzelmi és mentális tapasztalások minden fázisán végig megy. Mindezen tapasztalások értékes része – úgymond lepárolt esszenciája – felgyülemlik minden földi élet lezárulásakor, és az Én szellemi erőfeszítése átlényegíti tulajdonsággá, képességgé és tudássá. Ami rossz, az figyelmen kívül marad, a maradék pedig a felhalmozott jó összege, amelyet az egyes inkarnációk során összesen megszerzett, így rögzül a kauzális testben, ami a tapasztalások hatalmas tárháza. E tapasztalat képességekben és bölcsességben jelentkező eredménye az a szellemi szubsztancia, amit az Én fokozatosan magába von, és aminek segítségével a kauzális test felépül, ami folyamatosan egyre magasabban szervezetté, körvonalaiiban tisztábbá, színében ragyogóbbá válik, ahogyan a fejlődése halad előre.

Meg kell érteni továbbá, hogy amíg a földi tapasztalások aratásának szokásos rendje az, hogy csak a testet öltési periódus lezárulásakor (az ezt követő mennyországi életben) történik a begyűjtés, előrehaladott egyéniség esetén megtörténhet a fizikai síkon való élet folyamán is. Ez akkor válik lehetővé, amikor a tanítvány tudatosságra ébred a kauzális szinteken, és ennek következtében a személyiség összekapcsolódik a Magasabb Én-nel.

Ezzel analóg folyamat játszódik le egy későbbi szinten, a naptest, a tökéletesedett ember „dicsőségtestének” felépülésekor. Amikor ennek ideje elérkezik a beavatás folyamatában,

⁸² Lásd W. L. Wilmshurst: *The Masonic Initiation*.

⁸³ *Gen. XIV. 18. és Zsidókhöz, VII. 1-3.*

⁸⁴ Eckhartshausen azt mondja a *Melkizedek* névről: „Ennek a szónak betű szerint a legmagasabb és legszélesebb jelentése van... Szó szerinti tanítást jelent az élet valódi szubsztanciájában és ennek a valódi élet-szubsztancia elkülönülésében a halandó buroktól, ami önmagába zárja. (*The Cloud upon the Sanctuary*)

⁸⁵ Érdekes emlékeztetni ebben az összefüggésben arra, hogy angolul a „gyötrelem”, amin keresztül a legtöbb átnemesedési folyamat lezajlik, olyan szó, ami „a gabona kicsépelését” jelenti.

⁸⁶ Úgynevezett kauzális test, mert ez az az alsóbb síkokon zajló élet oka és állapotának tényezője.

a kauzális test, nagyon sokáig az Én lakhelye, fokozatosan kiürül, amikor a felszabadult lélek, megszabadulva az Én végső bilincseitől és az elkülönültség sokáig kitartó érzékétől, felölti magára a Feltámadás sugárzó testét. Az ekkor felemelkedő, istenszerű lény „atya és anya nélküli”, önmagától eredő, önmagától megfogant és terhessé vált, önmaga által táplált, a test pedig, amelyben ettől kezdve lakozik, hasonlóan ahhoz a formához, amit azokból a minőségek-ből felöltött, amelyek először megnyilvánultak az alsóbb síkokon, most átlényegül és beleolvad a Nap életáramába. Ahogyan az érett szőlő levét kiperéselik, hogy bor legyen belőle, úgy az érett lélek-esszencia is kivonódik, hogy felépítse a naptestet.

Ez tehát az Apokalipszis által megfestett aratás ezoterikus jelentése. Először jön a fizikai sík élete „földjének” betakarítása, a gyümölcsének leszedése, amelynek során az érzékszervi észlelés és a tudat kifelé fordult abban a tevékenységben, amiben részt vett, majd ezt követi a „szőlő”, a gondolatok és az érzelmek gyümölcsének leszüretelése, ami a pszichikai – szellemi élet törekvéseinek eredménye.

Ez az aratás a naptest kialakítására fordítódik, amit helyesen ír le az allegória, amely szerint „a város falán kívül” jelenik meg, mert ekkor egy csodálatos aura látható, ami körbeveszi a fizikai testet, és messze túlnyúlik azon. Visszatérve a pszichológiai értelmezéshez, az aratás a szív belsejében található központok meghódítására utal, mivel a „bor” hivatkozás a vérre, az élet szállítójára.

Már említettük, hogy az itt szereplő *ezerhatszáz* szám geometriai átírással *soma heliakon*-ként fordítható, aminek jelentése: „a nap teste”, míg a „lovak zablája”, ameddig a kifolyt vér terjed, azok a központok, amelyekben keresztül a szoláris energia vezet. A szőlőprés a szellemi erő, amellyel ez a munka megvalósul, Isten „haragjának” közegeként jelenik meg. Ezt a szót azonban talán helyesebb úgy fordítani, mint Isten tüze vagy energiája vagy hevesége, mert egy szellemi megújító energiát jelez, amely felfrissít, miközben látszólag pusztít.

5. felvonás A CSÉSZÉK KIÖNTÉSE

A diadal közeledtének várakozásában ez a felvonás egy dicsőítő kórossal (sorban a hatodikkal) kezdődik, amit a megváltott és összehangolt elemek énekelnek, „akik legyőzték a vadállatot”. A neofita még egyszer misztikus meditációba merül, tudata az elme magasabb birodalmaiban központosul. A „tűzben játszó, csillogó üvegtenger” emlékeztet egy korábbi látomás üvegtengerére és tüzes trónjára, és – ahogyan akkor is – a kifinomodott érzelmi természetet jelenti, amely összekeveredett a magasabb mentális képességekkel a mennyei üdvösség-tudatban. Mózes éneke itt arra a diadalmas erőfeszítésre utal, amely az izraeliták Vöröstengeren való átkelése után következett⁸⁷, és ami bibliai nyelven mindig is a nemzés szimbóluma. Az említett átkelés történetével való összehasonlítás ugyanazt a folyamatot tárja fel, mint amit az apokaliptikus allegória leír, csak egy másfajta jelképrendszert használva. Mózes Ariesként, a kosként (az intellektuális vezetőként) a győzedelmes „bárány”. Az emberek, akiket kivezet a rabszolgaságból, a szellem fokozatosan felszabaduló, elnyomott erői. Az egyiptomiak – Babilonhoz hasonlóan – az egykor uralkodó érzéki természet jelképei, a Vöröstenger pedig a nemzés birodalma. Ez a „kiszáritás” – ahogyan az Eufráteszé is – lehetővé teszi az átkelést a létezés egyfajta új rendjébe, míg az ott megfulladt „ló és lovasa” a létezés fizikai síkjának érzéki energiái és vágyai.

Ezt a kórust követően a hét egymás utáni csapás vagy szerencsétlenség tör elő, amely az energia központokon keresztül haladó tisztító áradatot ír le, amely a tanítványból kisöpri a tisztátalanság utolsó maradványait.

---

⁸⁷ Kivon. XV. 1-19.

Az első csésze a „földre” ömlik ki, a legelső központra, az álbárány vagy a „hamis próféta” lakóhelyére. Az „akik a vadállat jegyét viselték” jelentését már korábban megmagyaráztuk. Ezek a vágy-elme (a „vadállat”) által befolyásolt érzéki gondolatok, amelyek a fizikai természetben kelt választ. A most megjelenő „fájdalmas fekély” ennek a hatásnak a fokozatos megsemmisítését jelzi, ahogyan a fizikai szervezet kiveti magából a betegséget és megtisztítja magát a mérgező anyagtól ilyen kilökődési módszerrel, ugyanúgy ez a pszichikus gyulladás is a finomabb testben levő tisztátalan anyag eltüntetésének analóg folyamatára utal.

A második csésze a „tengerbe” (a szenvedély természet és a sárkány lakóhelye) ömlik, eltüntetve onnan az ösztönös vágyak utolsó magvait is („minden tengeri élőlény elpusztult”).

A harmadik csésze „a folyókba és a vízforrásokba” (érzelme) ömlik, az asztrális testre kifejtett hatásával. A vallásos birodalomban az alsóbb érzelmi erők abban az erőszakos és szentségtelen hitbuzgóságban találnak levezetésre, amely a bigottságot és türelmetlenséget szüli, amely felszítja a gyűlöletet, a fanatikus ellenségeskedést és üldözést. Ebből ered a vád: „a szentek és a próféták vérének kiontották”.

A negyedik csésze „a napra” ömlik. Ez az életközpont, amely a szívben helyezkedik el, és az itt felszabaduló „tűz” (szoláris energia) serkenti a spirituális természetet, azokat az erőket pedig gátolja, amelyek nem ebben a szellemi életben összpontosulnak. Most az isteni tudat uralkodik minden felett, és mindazok, amelyek az alacsonyabb életben vesznek részt, ellenszegülökként és megátalkodottakként jelennek meg.

Az ötödik csésze a „vadállat trónjára” (a napfonatra) ömlik, amely a nagy szimpatikus rendszert irányítja, és ennek következtében a vágy-elmével van összekapcsolva.

A hatodik csésze az Eufrátesz folyóba ömlik (a gerincoszlop, amelyen keresztül az életáramok folynak). A bibliai nyelvezetben a szárazföldet elöntő folyó mindig az isteni élet áramának szimbóluma, amely az emberiségen keresztül árad ki. A Jordán, „Isten folyója” mindig ezzel a jelentéssel bír, de ne feledjük, hogy más ősi vallások bizonyos folyókat szentnek tartottak, például a Nílust, a Gangeszt és az Indust. Hasonló módon az Apokalipszis Szent Városában egy „kristálytisztá” folyó folyik, ami az élet vizét vagy az isteni erő felszabadult áramát jelképezi. Az Eufráteszt a Teremtés II. 14. említi a négy folyó egyikeként, amelyek az Édenkertből folynak ki (a szellemi erők egyike, amely az emberen keresztül áramlik). A név „teremtő erőt” jelent,⁸⁸ és itt a kígyóerőre utal, amely most már szabadon működik a központi idegrendszeren keresztül. Az, hogy ez a folyó „kiszáradtként” jelenik meg, azt jelzi, hogy az idegi erő, amely eddig energiával látta el a szervezetet, mellőzésre vagy lecserélésre került, és hogy a kundalini tüzes árama („a napkelet királyainak útja”) most akadály nélkül áramlik.

Ez csupán egy másik mód annak jelzésére, hogy ezen a szinten a teremtő erő teljesen megfordul, és felfelé irányul, utat vágva a szellemi, felélénkítő erő áramlásához.

Ezt követi a három, „békához”⁸⁹ hasonló tisztátalan szellem kiűzése. Ezek a három első testből kihajtott gonoszság, vagy a tisztátalan jellem háromszoros pszichikus kiáradása. Az emberi életciklusban a tevékenység, érzelem és gondolat három világán át az egyén meghal a fizikai világ számára, hogy átköltözzön az érzelmi vagy asztrális birodalmakba (amikről néha átmeneti világokként beszélnek), majd ismét meghal azon állapot számára, hogy tovább éljen a felsőbb mentális síkok mennyei világában.

Minden ilyen „halál” esetében hátra marad a holttest vagy az elhasznált test, amelyből a tudat visszahúzódott, és amely magával viszi a hulladékot vagy a kilökött gonosz elemeket, amik minden egymást követő megtestesülésben létrejönnek.

Ezek a kísértetek egy bizonyos ideig fennmaradnak, az őket még mindig éltető impulzus erejétől függően. Határozottan gonosz természetűek, amelyekben a sűrű és érzéki vágyak

⁸⁸ Fabre D'Olivet szerint a pontos jelentése „a termékenység princípiuma”. (*The Hebraic Tongue Restored*)

⁸⁹ A béka kételtű lény, és itt burkolt célzás az emberben levő „föld” és „tenger” elemekre, más szavakkal a fizikai és érzelmi életére.

még ott lézengenek, megtartják az élet látszatát, sok visszataszító formát éltetnek, és továbbra is kifejtik mérgező hatásukat a környezetükre.

Ezen kísértet-élet folyamán a kicsapongás és a bűntény tanyáihoz vonzódnak, létrehozva az erkölcsi fertő erőteljes forrását, beszennyezve a pszichikus légkört, ösztönözve a kicsapongásra és növelve az emberi hajlandóságot a bűntényekre. Addig maradnak fenn, amíg az őket éltető energia ki nem merül, ami után lassan feloszlanak, átlépnek oda, amit néha a nyolcadik szféraként emlegetnek, a megsemmisülés helyszínének. A gonosz e végső felbomlására az Apokalipszis „tüzes tóként” és „második halálként”⁹⁰ utal. Ennek a résznek a magyarázata az is, amely kijelenti a Vadállatról, hogy ő „lesz a nyolcadik, a hét közül való, de vesztébe is rohan”.⁹¹

A beavatás későbbi fokozatai során az egyén egy analóg folyamaton megy keresztül, miközben még mindig a fizikai testben tartózkodik. (A hamis prófétától, a sárkánytól és a vadállattól származó,) az érzékek birodalmából kiűzött szennyes elemek, érzelmek és gondolatok megsemmisülnek a testet öltés folyamán. A gonosznak állandóan a nyomukban kell járnia, ahol csak hatásuk választ vált ki, de végül összegyűlnek a megsemmisülés birodalmában, amit „héberül Armageddonnak hívnak”, hogy ott felbomoljanak.⁹²

A hetedik csésze a „levegőbe” (az agyi központokba) ömlik, és ezen a ponton a tanítvány tudatára ébred céljának elérésére, mert a hang a „mennyből” (a magasabb tudattól) kijelenti, hogy „végbement”. Ez emlékeztet Krisztus passiójának csúcsponti pillanatára, ami után a „bevégeztetett” szó hangzik el.

A hetedik kiöntést vihar és földrengés követi, ami olyan szófordulat, amellyel már találkoztunk annak az erőteljes megrázkódtatás érzésénél, amit az agyközpontok megnövekedett rezgési tevékenysége okoz. A hatodik központon keresztül rohanó kígyótűz árama lengő mozgást kelt az agyalapi mirigyben, ami az inga gyors lengéséhez hasonlítható, és ez, nekiütődve a tobozmirigynek, erős zavart kelt, amelyre már utaltunk e központok energizálásával kapcsolatban.

Ez a tisztító erőáradat, ami hatásában hétszeres, miután átömlött a testen, a „városon” (a benne lakó szellem helyén), amely korábban négy részre osztott volt, most csak három részre oszlik, mert a legelső teljesen, gyökerestül kiirtódott. A nagy Babilon, a büszke fellegvár nemcsak az emberben levő nemi funkciók és szenvedélyelemek szimbóluma, hanem a fizikai és alsó pszichikus síkokra korlátozott élet teljes birodalmáé is, röviden, a teljes anyagiassá váló ösztönösségé is, tartozzon az élet vagy gondolkodás bármely osztályához is. Ezen a szinten vereséget szenved és véglegesen megbukik.

KÖZJÁTÉK: BABILON LÁTOMÁSA

Most pedig Babilon állam bemutatása jelenik meg a Nagy Szajha képében, amit egy hosszadalmas eszmecsere vagy közbeiktatott tanítás követ, amely e gonosz diadalát írja le. Ezek együttesen a könyv XVII. – XIX. fejezeteit alkotják. Az egész ezoterikus jelentése röviden az alábbiak szerint magyarázható meg:

Ahogy két város, Babilon és Új-Jeruzsálem jelenik meg az Apokalipszisben, úgy két asszony is van, a Szajha és a Menyasszony, és ezek a szimbólumok ugyanazt jelentik. Mindkettő a szeretet-bölcsesség princípiumban az felsőt és az alsót képviseli, az egyik a magasztos, a szent, a szellemi, a másik ennek hamis és megfordított tükröződése, a gonosz, a tisztátalan és az anyagi. Az elfajzott szeretet önző vággyá, önszeretetté és a saját igények kielégítésévé válik, legalsóbb szintjén pedig testi, szexuális túlkapássá fajul. A bölcsesség tévhitté és babo-

---

⁹⁰ *Jelenések*, XX.14.

⁹¹ *Ugyanott*, XVII. 11.

⁹² *Ugyanott*, XVI. 13-16.

nává, bálványimádássá, szenteskedéssé és hamis tanítássá fajul el, világias büszkeséggel, türelmetlenséggel és kegyetlenséggel, ami mindig követi felébredését.

A szexualitás és az én erős elemi erők az emberben, amelyek minden újraszületési cikluson keresztül a legnagyobb kísértését hozzák létre, és a leghevesebb, legmakacsabb ellenállást jelentik a szellem számára. Az értelmi síkon a megfelelőjük az anyagiasító és elkülönítő hajlamok, amelyek kitartóan szülik a hazudozást és a tévhitet. A vallástörténet megmutatja, hogy újra és újra hogyan emelkedik a leírt szöveg a szellem fölé, és a tanítás anyagiasodása hogyan homályosítja el teljesen az igazságot. Ez az a tendencia, párosulva a büszkeséggel és az időleges hatalom iránti vágyakozással, ami hozzájárul a türelmetlenséghez, amely létrehozza a papság erőszakosan kinyilvánított tekintélyét, és ez elvezet a csaláshoz, a szem vak-ságához és a szív keménységéhez.

Ahogy az egyénben, az emberiségben is ez a kettős romlottság működik, állandó háborút viselve a szeretet és az igazság ellen azzal, hogy e két isteni valóság hamis és elfajzott torzképét állítja fel. Egyedül ez hozza létre a bálványozást, ami a hamis imádása az igaz helyett, a valótlan felcserélése a valóssal, és pontosan ilyen bálványozás az, amivel a „föld királyait” itt vádolják. Nem időleges uralkodók – azok, akiket világi és papi hatalommal felruháznak – hanem az ember alsóbb természetében lakozó értelmi és pszichikai képességek, amik hosszú időszakokon keresztül uralják lényét, azok, amikre itt utalás történik.

Ezek azok a hamis belső uralkodók, akik állandóan megcsalják, azt eredményezik, hogy a valótlanság megtéveszti, és hogy elszenvedí egész természetének lealacsonyodását az alantasabb elemek szövetségének következtében. Egy ilyen hazug és szentségtelen szövetségre a Bibliában mindig prostitúcióként vagy paráználkodásként utalnak, míg a lélek valódi egyedülését a szellemmel misztikus nyelven „házasságként” jelenítik meg, az Isteni Egyesülésként, amelyben a nőnemű lélek eggyé válik szellemi princípiumával. A tökéletessé vált lélek az, ami a Bárány menyasszonyává válik, miután megszabadult vagy kilépett az érzéki uralom babiloni vagy szajha-állapotából.

A különböző szent ősi mítoszokban a vétkező lelket egy özvegyként ábrázolják, aki valódi társa elvesztését gyászolja a számkivetettségben vagy a keserű magányban. Így olvashatunk arról, hogy Isis Osirist keresi, Psyche pedig Erost. Ez egy későbbi szintet jelenít meg a lélek fejlődésében, amelyben tudatossá válik saját valódi és belső természetével és a kielégítetlen szellemi vágygal kapcsolatban. Ezzel szemben a Babilon-állapotot teljes hanyagságként, az anyag világában való tökéletes feloldódásként, a figyelmeztető belső hang semmibe vevéseként ábrázolja: „Hisz ezt mondja magában: Királynőként trónolok, nem vagyok özvegy, és nem ismerem a gyászt.”⁹³

A nagy város pusztulása, amit rendkívül szemléletes képekkel ábrázol, ezen elem végső meghódítását és teljes leigázását írja le. A tanítvány, most már végső felszabadulásához közeledve felismerte ennek természetét, és annak megingathatatlan elutasításával, hogy engedje a további rajta való uralkodását, megsemmisíti hatalmát. Az érzéki élet vonzása többé már nem hathat rá ragyogásával. Minden csillogó kirakatával, színlelt élvezeteivel, a tudás látszatával többé már nem köti meg, megszűnik bármilyen valóságosnak látszani, bármilyen hatalmat gyakorolni, bármilyen tekintélyt bitorolni. „Volt és most nincs”, mert az a gondolat, ami megtévesztő árnyékát a tanítványra vetette a jelenségek félrevezető birodalmában, nem létezik a valóság világában.⁹⁴

Folytatva az előző fejezetek jelképrendszerét, a látnok úgy ábrázolja a szajha Babilont, hogy egy hét fejű és tíz szarvú vadállaton ül. Ezek az általuk létrehozott alsó természet hét legfőbb vágya és hatalma, a skarlátvörös és a bíbor a szenvedélyt és az értelem büszkeségét jelzik.

---

⁹³ *Jelenések*, XVIII. 7.

⁹⁴ *Jelenések*, XVII. és XVIII.

Itt jelenik meg a titokzatos utalás a hét királyra, „öt közülük már a múlté, egy most uralkodik, az utolsó még nem jött el”. Ezt lehet úgy értelmezni, hogy a hét testet öltés ciklusára vonatkozik, amely folyamán a beavatás teljessé válik. Ezen a szinten a jelölt már áthaladt öt ilyen testet öltésen, jelenleg a hatodiknál tart, és még egy vár rá.⁹⁵ Ezért a Sárkány (a vágy) még nem pusztítható el véglegesen, mert a fizikai létezés iránti vágnak még egyszer utat kell engedni egy megtestesülésben. „Le kell láncolni” vagy inaktívvá tenni „ezer évre”, ami szimbolikusan a testet öltések közötti mennyei élet időszakát jelenti,⁹⁶ amelynek befejezésekor ismét meg fog jelenni, és az egyént még egyszer a földi élet arénájába húzza, majd egy rövid időszak után véglegesen el fog pusztulni.

A keleti misztikus irodalomban hivatkozást találunk a Brahma, a Teremtő teste és a négy kaszt – papok, katonák, kereskedők, munkások – közötti megfelelésre. Ezek a megfelelések nyomon követhetők az ember felépítésében is. Ez adja meg a kulcsot az emberiség különböző osztályainak a siránkozásához Babilon bukásán. Ezeket a „királyokként” (uralkodók és harcosok), a „kereskedőkként” (vállalkozó osztályok) és a „tengerészekként” (az élet tengerének szerény dolgozói) írja le, amelyek a háromszoros, egymással összefüggő életet szimbolizálják az érzékek, az érzések és a gondolatok alsó síkjain. Ebből az összetett elementális énből a hatalom kiszakad, tevékenységei irányítás alá kerülnek, uralmának vége szakad, miközben az Én erőinek és bölcsességének most akadálytalanul fel kell tárulnia a szellem birodalmaiban.

6. felvonás: AZ UTOLSÓ ÍTÉLET

A neofita végső győzelmét kihirdetve a hetedik és utolsó kórus az, amely megelőzi ezt a felvonást. A legbelülről, a „trónról” vagy a Bennlakozó Istenségtől érkező hang felszólítja az egész természetet, hogy hódoljanak neki, és ez választ kelt minden megtisztult elemből, amelyek „hatalmas tömegben” gyülekeznek össze. A kórus előrevetíti a „menyegzőt” vagy Isteni Egyesülést, mert a tökéletessé vált lélek maga a „Bárány menyasszonya”, aki most már felkészült.

*

A jelenet a fehér lovas egy harcos képében történő ismételt felbukkanásával kezdődik, ami azt jelenti, hogy a jelölt teljes szellemi ereje most a megújító munka befejezésére irányul. A kígyótűz által felébresztett szoláris erővel felszerelve jelenik meg, a szeme olyan, „mint a lobogó tűz”, ami a teljes szellemi érzékelést szimbolizálja. „Sok koronája” a létezés sok síkján megszerzett erőt jelképezi. Titkos neve az új isteni tudatosság, amelybe belépett, „vértől ázott” ruházata az isteni életáram, amelybe belemerült. A fehér öltözetű égi sereg, amely kíséri a megtisztult gondolatait, a lovak a szellemi irányultságú erői. A kard és a vasvessző a hatalom és az önuralom emblémái, míg a szőlőprés taposásában saját lényéből kiáraszt egy életadó energiaáramot.⁹⁷ Csípőjére (combjára) bizonyos szent nevek vannak felírva, amik azok igazságát és szentségét jelzik,⁹⁸ a neve pedig – „Isten Szava” – a Logosz tükröződéseként és isten-emberként hirdeti őt.

Majd következik belépése az Ítélet színpadára.

A világ minden vallási hagyományában a lelkek halál utáni ítélete a legfőbb helyet foglalta el. Az ezzel kapcsolatos tanítások a legvadabb, antropomorf elképzelésektől kezdve a mélyes misztikus és spirituális természetű gondolatokig változnak.

---

⁹⁵ Ezt a fokozatot hívják a buddhisták *Sakadâgâmi*-nak, „aki egyszer tér vissza”, mivel már csak egy inkarnációra van szüksége.

⁹⁶ *TAU*, 63. és 190. oldalak.

⁹⁷ Lásd: 4. fejezet.

⁹⁸ A bibliai nyelvezetben a comb egy gyakori eufemizmus a falloszra, aminek életadó szervként szent jelensége volt. Ebből ered a szokás, amire eskütételként utalnak (Lásd: Gen. XXIV. 2, XLVII. 9.)

Az egyiptomi szertartásrendben, amit a *Halottak Könyve* őrzött meg, óriási hangsúlyt fektettek az elhunyt feletti ítélkezésre. A stanzák leírják vizsgálatát a negyvenkét ítélkező előtt, a szívének lemérését az Igazság mérlegén, a teremtményeket, akik arra várnak, hogy felfalják, ha elbukik a vizsgálaton, erényeinek és jó cselekedeteinek részletes számba vételét. Csak amikor megkapja a feloldozást, akkor léphet be az üdvösség lakóhelyeire.

A korai keresztény teológia kiterjesztette ezt a témát, megőrizve sokat a kereszténység előtti elképzelésekből, de különösen hosszasan beszélt a bűnösök büntetéséről és teljes megsemmisüléséről, amit a középkori művészetek egyfajta naiv realizmussal ábrázoltak. Mindazonáltal a nagy okkult igazságok fennmaradtak az Ítélet e vad megjelenítései mögött, az ezoterikus hagyomány pedig helyreállítja a valamennyi mögött húzódó igazságot.

A belső tanítás szerint a „jók” – akiket feloldoznak, befogadnak vagy megváltanak, akik belépnek a mennyei birodalmakba – magában az emberben levő megtisztult elemek, a szellemi tulajdonságai és átnemesített jellemzői, ami az elvégzett munkát illeti. Tulajdonképpen mindazok, amiket ő maga „megváltott” vagy összegyűjtött egy szellemi aratásban a földi életből. Míg a „bűnösök” azok az elemek, amelyek átnemesítése, megtisztítása, megújítása még nem történt meg. Azok nem léphetnek be a szellemi világok életébe, ezért egyfajta szétválasztás történik, a jó megőrződik, míg a rossz megsemmisítődik.

A rossz elemek e megsemmisítése vagy felbomlása folyamán minden a saját szintjére süllyed, elfoglalja a „saját helyét” egy pszichikus vonzási vagy gravitációs folyamatban, amit nem valamilyen önkényes parancs határoz meg, hanem az engedelmeskedés egy szellemi törvénynek, ami rögzített és bizonyos, mint amilyen a gravitáció természeti törvénye. Más szavakkal, az, amit az emberben elementális életnek nevezünk, visszatér saját világába, hogy visszaoldódjon és elkeveredjen azon birodalom élet-esszenciájában.

Továbbá, amit az átlagember a halál után megtapasztal, azon a magasan fejlett beavatott – ahogyan korábban elmondtuk – már akkor keresztülmegy, amikor még fizikai testben tartózkodik. Így az apokaliptizsi Ítéletben a beavatott, aki most már a testet öltések ciklusának végéhez közeledik, felsorakozva látja maga előtt a háromszoros elementális személyiséget, amit most fel kell bontania. Az üzenet, amit a „napban álló” angyal nyilatkoztat ki, saját szellemi akarátának kijelentése, azt kívánva, hogy az ég ragadozó madarai (a romboló pszichikus erők) most egyék meg (emésszék el és oldják fel) „a királyok húsát, a vezérek húsát, a bajnok húsát, a lovak és lovasok húsát” (az elementális én egykor uralkodó erőit, energiáit és éltető esszenciáját).

A háromszoros alsó életből a „vadállat” (az alsó vágy-elme képviselője) és a „hamis próféta” (az anyagiassító ösztönök képviselője) véglegesen legyőzettek. Ezeket kiűzte és belevetette a „tüzes tóba” (saját elementális életáramának forrongó óceánjába), és így azok elhamvadnak és véglegesen eltűnnek.

Egy végső ellenség azonban megmarad a sárkányban, ami az e szinten túlélő utolsó vágyat jeleníti meg, a fizikai létezését vagy *tanhá*-ét, „az élet utáni szomjúságot”, ami még egyszer életre fog kelni, mivel a jelölt előtt még egy testet öltés áll. Mindazonáltal a jelenlegi élet e maradványát le kell igázni, el kell nyomni, ki kell törölni az emlékezetből. Ezt jelzi az allegóriában a lánc és a kulcs, amit az angyal hoz, és amivel a sárkányt leláncolja és lepecsételi a „feneketlen mélységben” (számúzi a tudatalatti legtávolabbi vidékére) „ezer évre”. Ez a testet öltések között eltelő határozatlan időszakot jelenti, amelynek a végén az élet utáni vágy még egyszer meg fog nyilvánulni, „akkor rövid időre szabadon engedik”.

Ebben az ítéletben tehát, amit az Én önmaga felett hoz meg, azok a tulajdonságok, képességek és jellemzők, amik tökéletessé váltak, „Krisztussal” élnek, osztozva a Magasabb Én életében a létezés szellemi síkjain. Ez az „első feltámadás”, vagyis ez a szellemi tudatosság, amit az átnemesített természet elért, miközben a testet öltések ciklusa még nem ért véget. Ezt az üdvözültség időszakát, az azt követő, a mennyei világokban töltött életszakasszal követnie kell a fizikai síkon való élet utáni vágy újbóli felemelkedésének, amikor „a sátán kiszabadul

börtönéből”. Még egy heves és rövid harcot kell megvívni a fizikai testben, még egy döntő megpróbáltatást kell elviselni.

A szembenálló erők a „szentek tábora” (minden megtisztult tulajdonság) és a „szeregett város” (a szellemi test) ellen vonulnak. A végső és teljes győzelem a tűz segítségével születik meg, ami „az égből, az Istentől száll le” (a Magasabb Én által birtokolt és kezelt szoláris erők), a sárkányt is a tüzes tóba vetik, és az elementális élet utolsó maradványai így megsemmisülnek.

Mint egy záró látomás, összegezve az egészet, bemutatásra kerül az ítélszék egy „hatalmas fehér trónként” (a tudat legbelsőbb régiója), amelyről az emelkedett állapotú Én áttekinti a testet öltések teljes ciklusát, kiszabadít, és újra vizsgál mindent, amit a „tenger” (az érzelmi élet) és a „halál és pokol” (a fizikai és pszichikai létezés) megszült és megőrzött. Ebben a hatalmas visszatekintésben és önfeltárásban megtörténik az ítélet.

Az ekkor kinyitott „könyvek” a kitörölhetetlen feljegyzések, amik az emlékezetbe vannak bevésve, míg a „másik könyv”, amit „az élet könyvének” neveznek, az Isteni Bölcsesség annak fényében, amiben minden helyesen látható és megérthető. Ez az isteni tudatosság is, amelybe csak a megváltott és megtisztított elemek keveredhetnek bele. Ezért minden más – minden, „aki nem volt beírva az élet könyvébe” –, „azt a tüzes tóba vetették”, és átesett a végső felbomláson, ami „a második halál”.

7. felvonás: A MENYEGZŐ

Minden ősi misztérium-rítusban volt egy szimbolikus menyegző, ami a lélek és a szellem egyesülését jelenti, amely minden szellemi törekvés végső célja és rendeltetése. Az emberi fejlődés egész, korszakokat felölelő folyamata ennek beteljesülése felé halad. Böhme megfogalmazásával két létezés – egy belső mennyei és egy külső mennyei (az egyéniesült szellem és az egyetemes szellem) – mindörökké eljegyzik egymást, és örökké a tökéletes egyesülés módját keresik.⁹⁹ Ez a „te teremtőd a férjed” bibliai kifejezés által közvetített belső jelentés, mert a valódi „egyben levés” annak a Legfelsőbb Egyesülésnek a lélek általi felismerése és tudatos elérése.

A szentek és a misztikusok, akik elérték a vallási révület legmagasabb szintjét, átélésükről úgy beszélnek, mint szellemi menyegzőről, a misztikus kontempláció belső állapotáról, amelyben ízelítőt kapnak az Isteni Egyesülésből, és amelyben a még testben tartózkodó ember számára lehetséges legmagasabb elragadtatást élék át. Avilai Szent Teréz ezt a Hetedik Palotának nevezi, amelyhez az imádság előző hat „palotája” vagy szintje fokozatos előkészületeként vagy megközelítési szintjeiként szolgált. Ennek utolsó szintjéről a következőt mondja: „Isten a lélek központjában látszik... a lélek... eggyé válik Istennel. A Szellemi Menyegző olyan, mint amikor az égből eső zúdul egy folyóba vagy egy patakba, egy és ugyanazon vízzé válik, és így a folyó vize és az eső nem választható ketté. Egy kis patakra emlékeztet, ami az óceánba folyik, amelyet aztán nem lehet tőle elválasztani.”¹⁰⁰ A Szellemi Menyegző ezen állapotáról – amit néha „átváltó egyesülésnek” is neveznek – bizonyos teológiai írásokban *istenülésként* beszélnek, mivel a szellemi tudatosság olyan állapotként értékelik, amelyben a lélek – az Isteni Természetben való részvételével – önmagát *Istennel eggyé* ismeri fel.¹⁰¹

Olyan állapot ez, amely a legmagasabb misztikus kontempláció röpké pillanataiban belsőleg ismerhető meg, az emberi beavatási ciklus befejezésekor, a szellemi létezés állandó tudatosságában, amelyben a Szellem beköltözése teljesen megtörténik, tökéletes és megsza-

⁹⁹ Jakob Böhme: *Mysterium Magnum*.

¹⁰⁰ A The Interior Castle-ből származó bekezdés egésze feltűnően emlékeztet a költői buddhista hasonlatra: „a harmatcsepp beleszűszik a ragyogó tengerbe”, ami az Én Magasabb Énben történő feloldódásának ténylegesen ugyanaz az elképzelése.

¹⁰¹ Lásd A. Poulain (a Jézus Társaság tagja): *The Graces of Interior Prayer*, 19. fejezet.

kíthatatlan egyesülésben. Amikor a lélek véglegesen megtisztul, amikor minden tulajdonsága és energiája a létezés legfelsőbb síkjára nemesedik, és ott működik, amikor minden, ami az alsó természeté volt, kitisztul, és minden rejtett szellemi képesség és erő teljes és tökéletes kifejeződésre jut, akkor a Bárány menyasszonya „készen áll”, akkor a lélek felkészült, és jelentkezik a végső beteljesülésre.

Az Apokalipszisben a szellemi menyegzőre felkészült lélek látomása a Szent Városként jelenik meg, annak szimbolikus leírásaként, amit a továbbiakban megvizsgálunk.

A SZENT VÁROS

A Jelenések Könyve záró fejezeteinek teljes megértéséhez vissza kell kanyarodnunk a Teremtés könyvének (Genézis) első fejezeteihez. A Biblia első és utolsó könyvei szimbolikus módon bemutatják az emberi fejlődési ciklus kezdetét és végét, kezdve az Atya kebeléből való előjövételével az anyag világaiba, hogy utána a szellemi kibontakozás korszakokat átölelő folyamatán keresztül menjen, amíg visszatér a szellemi birodalomba egy tökéletessé vált, istenszerű lényként.

Az ember korszakok zarándoka. A Biblia azoknak a próbatételeknek és kísértéseknek, azoknak a veszélyeknek és nehézségeknek, a megismételt kudarainak és végső beteljesülésének a feljegyzése, amelyekkel útja során találkozik. Az elsőtől az utolsóig a lélek-tapasztalás kézikönyve, az Apokalipszisben pedig tökéletesedése utolsó lépcsőfokainak magyarázatát hozza közelségbe.

Minden, ami kezdetben szunnyad a természetében, a végére teljes erejében teljeseedik ki, minden tulajdonsága, energiája, képessége és isteni ereje, ami átalussza benne fejlődésének korai fázisait, egymás után felébred és előjön, mindennél teljesebb mértékben nyilvánul meg. Az emberi ciklus teljes körét és lehetőségét körbejárta, a lélek-tapasztalás egész skáláját lefedte, leckéit tökéletesen megtanulta, a lélek többé nem „lép ki” az inkarnációk kerekére.

Óriásiak az ezen túl nyúló ciklusok, még ragyogóbb a lélek törekvésének a köre, és még sokkal tündöklőbb a látomás, mert az isteni élet végtelen kiterjedés és csoda, amelynek ő is része, és a létezés emberi ciklusának teljesítésével egy birodalmon vagy életfokozaton túlnőtt, a szellemi fejlődés hatalmas létrájának ez a foka már mögötte van.

Ezzel a tanítással összhangban a Biblia ezoterikus tanulmányozása során azt találjuk, hogy kezdetben az emberi lélek úgy jelenik meg, mint ami magában hordoz bizonyos tökéletlen elemeket, amelyek ismét megjelennek a végén megtisztulva vagy tökéletesedve. Ahogyan láttuk, a lélek rendelkezik olyan potenciálokkal, amelyek csak nagyon fokozatosan elevenednek meg, olyan különböző tulajdonságokkal és jellemzőkkel, amelyek először kezdetleges állapotban jelennek meg, hogy később, a kibontakozás folyamatában kifejlődjenek és értetté váljanak. Amikor ezt megértjük, a bibliai elbeszélésekben szereplő bizonyos szimbólumok folyamatos megjelenésének jelentése világossá válik, különösen azoké, amelyek kiemelkedő szereplőket alakítanak kezdetkor és a végén. Lássuk a részleteket:

Az Édenkert allegóriájában Ádám és Éva a forma és az élet, a test és a lélek, az anyag és a szellem kettősségét jeleníti meg. Maguk a nevek is feltárják ezt, mivel Ádám a „földet” jelenti, Éva pedig a „lélegzetet” vagy az „életet”.¹⁰² A történet bemutatja, hogy a vágyak (a kígyó) által vonzott lélek belép a nemzés birodalmába,¹⁰³ „az ember alattvalójává” válik (az anyag uralma alá kerül), hogy ebben az állapotban hosszú és fájdalmas rabszolgaságban szenvedjen.

¹⁰² Lásd: *Mystery Teaching of the Bible*, a „Nevek” című fejezet.

¹⁰³ A bibliai történettel általában összekapcsolt alma valójában gránátalma, amely – magjai nagy számának következtében – a nemzés egyik ősi szimbóluma volt. Ez volt az a gyümölcs, amit Proserpina megevett, és ez csábította be az alvilágba, hogy annak sötét uralkodójának, Plutónak a felesége legyen.

A Jelenések Könyvében az alattvalóság véget ér, mert a szembenálló erők egybehangolódnak, és a kettőből egy lesz, a külső olyanná válik, mint a belső. A Szent Város a meg-nemesedett forma (most egy szellemi test), a megtisztult lélek tökéletes kifejeződése, az eskü-vői ruha, amellyel a Menyasszony „készen áll” a misztikus menyegzőre. Ez az Új Jeruzsálem az Istenség szintjére emelkedett férfi-nő, aki önmagát szülte meg az agy androgün szervein belül. Ahogyan szétváltak, e kiegészítő lényeknek szükségük van egymásra, amíg hozzá van-nak kötve a jelenségi létezés birodalmához, ami a dualitás birodalma. Elérte e dualitás egyesü-lését, az „ellentétpárok” pedig egyensúlyba és összhangba kerülnek benne, az újjászületett, egyben levő ember örökre megszabadult a szükségszerűség ciklusától.

Ebben az allegóriában tehát menyegzői város maga a beavatott, ahogyan naptestébe öltözve megjelenik. Ez a véső tökéletesedés és felszabadulás, amelyet a keresztény Hiszekegy záró szavai is megerősítenek: *Hiszek... a test feltámadásában* (az újrászületésben a dicsőséges naptestben vagy feltámadás-testben) *és az örök életben* (a korszakokon tartó életben a szelle-mi birodalomban).

Ahogy már elmondtuk, az ADAM név számértéke 144, és ez, „az ember mértéke” egyben a város mértéke is. A forma ekkor (kezdetben az állat-emberi tudat halandó burka) végső állapotában az Augoeides-szé, vagy a halhatatlanság ragyogó öltözékévé válik. A foly-tonosan változó formát meglelkesítő élet az asszony. Kezdetben mint Éva, ő a lélek, akit meg-fogott a jelenségi világ varázslata vagy mâya-ja, és hosszú időre abban van bebörtönözve. Végül a „Napba öltözött” Égi Asszonnyá válik, aki visszakerül a Szellemmel való tudatos egyesülés dicsőséges állapotába.

A kígyót vagy a sárkányt, az egykori kísértőt, a vágyak megjelenési formájában le-győzte és kiúzta a lélek törekvése és teljesítménye, így beteljesítve a Genézis próféciáját: „az asszony magja (a lélek munkájából eredő szellemi tevékenység) a kígyó fejét fogja taposni”, mert csak ezen a belső háborún keresztül lehet a vágy-életet átnemesíteni és a felszabadulást elérni.

Az Apokalipszisben újra megjelenik továbbá a Genézis folyója is. Ez az Édenkert fo-lyója, ami négy ágra bomlik. Ez az energia szétoszlását jelenti a tevékenység különböző szint-jeire, az életerő szétválasztását a fizikai, érzelmi, értelmi és szellemi síkok és az azoknak meg-felelő tudatossági módok különböző rezgési frekvenciáira. Ez az embert jelképezte, amint megnyilvánult a jelenségi síkokon négyszeres lényként, míg az egy folyó, ami a Szent Vár-oson keresztül folyik, ezzel ellentétben a tökéletesedett ember visszaintegrálódott tudatát je-lenti. Az ember egybe olvadt, egésszé vált, egyesült. Ahogyan az egyiptomi rituáléban a lélek kijelenti: „Egybe gyűjtöttem magamat a négy negyedből”.

A négy sarokpont misztikusan a tudat négy síkja: észak = test, nyugat = elme, dél = lé-lek és kelet = szellem. A négy folyóból, ami elhagyta az Édent, a negyedik, az Eufrátesz az, aminek a folyásiránya „kelet felé” fordul, ami az emberben levő szellemi elemet jelképezi, és ez a folyó az, ami az Apokalipszisben egyedül meg van nevezve. Ez most a Szent Város útjá-nak közepén jelenik meg, kristálytisztaként, életadóként. Ahogyan már megjegyeztük, ez utal a kígyótűzre is, amely most a gerincoszlop mentén áramlik, felváltva a korábbi életáramot, és így szállítja a rendkívül megnövekedett rezgési frekvenciájú „életet” a tudat összességében magasabb szintjére.

Továbbá az Édenkert közepén volt két fa, az élet fája és a jó és rossz tudásának fája. A Szent Városban csak egyetlen fa marad meg, mivel a halandó létezés (jó és rossz) dualitása egyesült a magasabb tudatban. A tizenkét fajta gyümölcs – az év minden hónapjának egy – a beavatott megérett tulajdonságai és képességei kifejeződésének eredménye, míg a falevelek, amelyek „a népek gyógyulására szolgálnak”, a szellemi élet szépségben és szolgálatban való sokirányú kiáradását jelképezik.

A tizenkét gyümölcsnek megfelelően és ugyanazt a jelentést hordozva a városnak ti-zenkét kapuja van, amelyek Izrael törzseivel kapcsolatosak. Ahogyan a Nap a zodiákus körén

belül süt, úgy a szellemi ÉN (a Bárány) a fénylő test közepén helyezkedik el, „az Isten ragyogja be őket”. A fényt kibocsátó drágakövet az opállal azonosítják, amelyben minden szín szikrázó, tüzes izzással ragyog. A város fala az aura. Az alapkövei, amelyekre a Bárány tizenkét apostolának nevei vannak felírva, a testben levő tizenkét erőközpont, a „kapui” a fölöttük levő angyalokkal az aurában található megfelelő érintkezési pontok.

Minden kapunál van egy gyöngy. A gyöngyöt a tengerben búvárkodók találják, és így a megszerzett kincs és a léleknek a vágyak vizeibe való lemerülése által kibontakoztatott tulajdonságok szimbóluma.¹⁰⁴ Amikor a Mester a mennyei birodalmat egy nagy értékű gyöngyöz hasonlította, ezzel jelezte azt az értéket, amit el kell nyerni a földi élet leckéiből. A jól ismert gnosztikus töredékben pedig a lélek úgy jelenik meg, mint amit a mennyei birodalomból testet öltésbe küldenek, és hatalmas megpróbáltatásokon megy keresztül egy gyöngyöt keresve.¹⁰⁵

A drágakövekből, amikre a város épült, tizenkét fajta van, ami az aura szivárványszínét és csillogó ragyogását jelenti. Valószínű, hogy ugyanezek a színek jelentek meg abban a tizenkét kőben, ami a zsidó főpap mellédíszét alkották, és amit különböző színűekként írtak le, egy-egy Izrael minden törzsének.¹⁰⁶ A színek hét színe az öt átmeneti árnyalattal képezi a tizenkét árnyalatú kromatikus színskálát, és ezek egy körben elrendezve formálják meg a naptest szivárványos vagy opálos auráját. Maga a város aranyból épül fel, „kristályhoz hasonló színaranyból”, ami a kápráztató, mégis átlátszó szoláris tűz ábrázolása, ami most betölti az élet minden útját és átjárja a teljes létezést.

Erről a magától fénylő dicsőségtestről az Upanishad-ok a következőt írják:

A nap ott nem süt,
Sem a hold, sem a csillagok:
Ezek a fények elhalványodnak
E [földi] tűz mellett!
Ő utána, amint Ő világít, minden fénylik,
Az egész világot bevilágítja a fény.¹⁰⁷

*

Ezzel a ragyogó látomással a dráma a végéhez ér. A látók bizonyosságot tesznek, hogy látták és hallották, és azt a parancsot kapta, hogy ne „pecsételje le” vagy tartsa vissza, ami feltárult előtte, mert azt meg kell őrizni mindazok számára, akik meghallják a Szellem hangját, és azok, akik „követik a parancsolatokat”, maguk is rálépnek a beavatás útjára.

A szigorú figyelmeztetés és a büntetés megővendőlése azoknak, akik ezekhez a szavakhoz hozzátesznek, vagy elvesznek belőlük, azt a célt szolgálja, hogy megvédje a szöveget az eltorzítástól. Ez egy gyakran alkalmazott eszköz volt azokban az időkben, amikor minden könyvet kézzel másoltak, és amikor a kézírás gondatlansága vagy megfontolt szándékosság következtében egy rész teljes jelentése megváltozhatott. Az Apokalipszisben, amelyben – mint láttuk – számtalan rejtvényvel és a szimbolizmus legötletesebb eszközeivel találkozunk, különösen szükséges volt, hogy a szövegben semmilyen változtatás ne történjen.

Ebben a döbbenetes drámában feltárult a szemünk előtt az Isteni Egyesüléshez a beavatáson és megtisztuláson keresztül vezető titokzatos út. A beavatott átélte az egymás utáni megvilágosodásokat a „pecsétek” felnyitásakor, a szellemi energia új áramlatainak felszabadulását, amik segítségével ráébredt a tudatosság magasabb módozataira. A „harsonák megfújásakor” magasztos hangok mennydörgik elő a túlsó világból a Hatalom erőteljes szavait. A

¹⁰⁴ Talán ebből ered a népszerű hit, hogy a gyöngy könnyeket vagy fájdalmas tapasztalatokat hordoz.

¹⁰⁵ „Hymn of the Robe of Glory”, G. R. S. Mead fordítása.

¹⁰⁶ Kivonulás, XXVIII. 17-21.

¹⁰⁷ *Mundaka Upanishad*, II. 2. 10.

titkokat csak azok kapják meg, akik elnyerték a belső szellemi érzékelés misztikus magasságait. Az „aratásban” pedig, amelyben szemtanúja a testet öltési ciklus eredményei begyűjtésének, most átnemesedett szellemi erővé.

Teljesítette a Tűz és a Víz próbáit. Az első, a „háború a mennyekben” volt, a félelmetes küzdelem, amelyben az alsóbb én minden erejével és hatalmával szembe kellett nézni, és annak ellenállni. A második a csészek kiöntése volt, amelyben a végső megtisztulási megpróbáltatást kellett elviselni, míg az ítélet során – az utolsó és legszörnyűbb próba – megküzdött saját múltjával és az általa előidézett gonoszság összességével.

Ez a végső próba befejeződött, a tisztátalanság utolsó nyomait is eltávolította, és a Isteni Egyesülés létrejött az égi menyegzőben. A győztes megkapja jutalmát, tökéletes emberként belép a szellemi birodalomba. A Korszakok Zarándoka elérte célját, többé nem vándorol tovább. Róla írják: „Nézd csak! Te lettél a Fény, Te lettél a Hang, Te vagy a Mester és az Isten”.

A SZERZŐRŐL

Daisy E. Grove 1879-ben született Ausztráliában, és 1920-ban csatlakozott a Teozófiai Társulathoz. A Társulatban a Keresztény Misztikus Alosztály, valamint a Jersey Alosztály vezetője is volt. Elkötelezett keresztényként a teozófiát nagy mélységeiben tanulmányozta, az írásaiban pedig világosan kifejtette a kereszténység jelképrendszerét. A könyvei egyaránt részletesen foglalkoznak a kereszténység misztériumával és racionalitásával. Annie Besant rendkívüli hatást tett rá, és Grove neki ajánlotta 80. születésnapjára az *Ezoterikus Kereszténység* című tanfolyami anyagát.

A FORDÍTÓ MEGJEGYZÉSE

Bár Daisy E. Grove a könyveit az 1930-as években írta, azok nyomtatásban csak a 2000-es években jelentek meg – ezért a magyar teozófusok korábban nem találkozhattak velük. A fordítás alapjául a 2005-ös I. adyari kiadás szolgált, amit 2010-ben, a római Teozófiai Világkongresszuson sikerült megvásárolni.

A szerző többször hivatkozik J. M. Pryse könyvére, a *The Apocalypse Unsealed*-re, amely megtalálható az interneten, és onnan letölthető. Az érthetőség kedvéért ez utóbbi könyvből átvettem a 21. oldalon található ábrát, ami az eredeti angol nyelvű könyvben nem szerepelt.

Ugyancsak a könnyebb feldolgozhatóság érdekében mellékletben szerepeltetem a legújabb, hivatalos magyar Biblia-fordításból kiemelt *Jelenések Könyvét*, Dr. Paskai László bíboros, prímás utószavával.

Szabari János, 2012. június

MELLÉKLET: A JELENÉSEK KÖNYVE

i. Bevezetés

¹ Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyet azért adott neki az Isten, hogy szolgálóinak megmutasson mindent, aminek csakhamar be kell következnie. Elküldte angyalát, így adta tudtul szolgájának, Jánosnak,

² aki tanúskodik Isten Igéjéről és Jézus Krisztus tanúságtételéről: mindenről, amit látott.

³ Boldog, aki olvassa és aki hallgatja ezeket a próféta szavakat, és meg is tartja, ami bennük meg van írva, mert az idő közel van.

I. LEVÉL AZ ÁZSIAI EGYHÁZAKNAK

Címzés

⁴ János a hét ázsiai egyháznak. Kegyelem és békesség nektek attól, aki van, aki volt és aki eljő, meg a hét lélektől, aki trónja előtt áll,

⁵ és Jézus Krisztustól, a hűséges tanútól, a halottak elsőszülöttétől és a föld királyainak fejedelmétől!

⁶ Ő szeret minket, vérével megváltott bűneinktől, s Atyjának, az Istennek országává és papjává tett bennünket. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké! Amen.

⁷ Íme, közeledik a felhőkben, látni fogja minden szem, még azoké is, akik átszúrták! A föld minden népe veri majd a mellét. Igen. Amen.

⁸ „Én vagyok az alfa és az ómega (a kezdet és a vég)” – mondja az Úr, az Isten, aki van, aki volt és aki eljő, a Mindenható.

A bevezető látomás

⁹ Én, János, a királyságban és a türelmes várásban testvéretek Jézusban, és az üldöztetésben társatok, a Patmosz nevű szigeten voltam, az Isten szava miatt, és Jézus tanúságtétele miatt.

¹⁰ Az Úr napján elragadtatásba estem. Hátam mögül, mint valami harsona,

¹¹ megszólalt egy hang: „Amit látsz, írd le egy könyvbe, és küldd el a hét egyháznak: Efezusba, Szmírnába, Pergamonba, Tiatirába, Szárdeszbe, Filadelfiába és Laodiceába”.

¹² Erre megfordultam, hogy megnézzem, mely hang szól hozzám. Amint odafordultam, hét arany gyertyatartót láttam,

¹³ a gyertyatartók közt pedig az Emberfiához hasonlót. Bokáig érő ruhát viselt, aranyöv övezte mellét.

¹⁴ Feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a lobogó tűz,

¹⁵ lába, mint a kohóban izzó sárgaréz, hangja, mint a nagy vizek zúgása.

¹⁶ Jobbjában hét csillagot tartott, szájából kétélű hegyes kard tört elő, arca pedig olyan volt, mint a teljes erejében ragyogó nap.

János megbízatása

¹⁷ Amikor megpillantottam, mint egy halott a lába elé rogytam, de megérintett jobbával, és megszólított: „Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó

¹⁸ és az élő. Meghaltam, s íme, mégis élek, örökké. Nálam vannak a halálnak és az alvilágnak a kulcsai.

¹⁹ Írd le hát, amit láttál, a jelent és ami ezután történik.

²⁰ A hét csillagnak, amit a jobbomban láttál, és a hét arany gyertyatartónak ez a titka: a hét csillag a hét egyház angyala, a hét gyertyatartó meg a hét egyház.”

ii. Levél az efezusi egyháznak

¹ „Az efezusi egyház angyalának ezt ír: Aki a hét csillagot jobbjában tartja, s aki a hét arany gyertyatartó közt jár, a következőket mondja:

² Tudok tetteidről, fáradozásaidról és kitarásodról. Tudom, hogy nem tűröd a gonoszokat: próbára tetted, akik apostolnak mondják magukat, noha nem azok, és hazugnak találtad őket.

³ Hűséges is vagy, szenvedtél a nevemért, és nem fáradtál bele.

⁴ De van egy kifogásom ellened, az, hogy kezdeti szeretetedtől eltértél.

⁵ Gondold meg, honnan sülyedtél ide! Térj meg, és térj vissza korábbi cselekedeteidhez! Mert elmegyek és elmozdítom helyéről gyertyatartódat, ha nem tartasz bűnbánatot.

⁶ Azt viszont, hogy gyűlölöd a nikolaiták tetteit, a javadra lehet írni – én is gyűlölöm őket.

⁷ Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: A győztesnek az élet fájáról adok enni, amely az Isten paradicsomában van.”

Levél a szmirnai egyháznak

⁸ „A szmirnai egyház angyalának ezt ír: Ezt mondja az első és utolsó, aki halott volt, de életre kelt:

⁹ Tudok szorongattatásodról, arról, hogy szegény vagy, de valójában mégis gazdag. Tudom, hogy gyaláznak, akik zsidónak vallják magukat, noha nem azok, hanem a sátán zsinagógája.

¹⁰ Ne félj a rád váró szenvedésektől! A sátán néhányotokat fogságba vet, hogy próbára tegyen benneteket. Megpróbáltatásotok tíz napig tart. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koszorúját.

¹¹ Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: A győztesen nem vesz erőt a második halál.”

Levél a pergamoni egyháznak

¹² „A pergamoni egyház angyalának ezt ír: Ezt mondja, aki a kétélű hegyes kardot tartja:

¹³ Tudom, hol lakol; ott, ahol a sátán trónja áll. Ragaszkodol a nevemhez, nem tagadtad meg hitemet még azokban a napokban sem, amikor Antipászt, hűséges vértanúmat megölték nálatok, ahol a sátán lakik.

¹⁴ De van némi kifogásom ellened. Élnek köztetek olyanok, akik Bileám tanításához ragaszkodnak, aki kioktatta Bálakot, hogy áldozati hús evésére és erkölcstelenségre csábítsa Izrael fiait.

¹⁵ Olyanok is élnek köztetek, akik a nikolaiták tanításához ragaszkodnak.

¹⁶ Térj meg tehát! Mert ha nem, késedelem nélkül odamegyek, és harcba szállok velük, számnak kardjával.

¹⁷ Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: A győztesnek rejtett mannát adok és egy fehér követ. A kövön új név van, amelyet senki más nem ért, csak aki megkapja.”

Levél a tiatirai egyháznak

¹⁸ „A tiatirai egyház angyalának ezt ír: Ezt mondja az Isten Fia, akinek szeme, mint a lobogó tűz és lába, mint a sárgaréz:

¹⁹ Tudok tetteidről, szeretetedről, hitedről, szolgálataidról és állhatatosságodról, arról, hogy most több cselekedeted van, mint azelőtt.

²⁰ De van ellened egy kifogásom: eltűröd, hogy Jezabel asszony, aki prófétának mondja magát, tanításával arra csábítsa szolgálómat, hogy erkölcstelenedjenek és egyenek a bálványoknak bemutatott áldozatok húsából.

²¹ Adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából.

²² Ágynak döntöm, akik meg házasságot törnek velem, azokat nagy nyomorúságokba, hacsak meg nem térnek cselekedeteikből.

²³ Gyermeküket halálra adom, hadd tudja meg minden egyház, hogy én vagyok, aki a veséket és a szíveket vizsgálja, és megfizetek mindenkinek, kinek-kinek a tettei szerint.

²⁴ Nektek meg, többi tiatiraiak, akik nem követitek ezt a tanítást, és akik – hogy úgy mondjam – nem ismeritek a sátán mélységeit, ezt üzenem: Nem rakok rátok más terhet.

²⁵ De amitek van, ahhoz ragaszkodjatok, amíg eljövök.

²⁶ A győztesnek, aki mindvégig kitar tetteimben, hatalmat adok a népek fölött.

²⁷ Vaspálcával fogja kormányozni, és mint cserépedényeket, összetöri őket.

²⁸ Ezt a hatalmat Atyámtól kaptam. És neki adom a hajnalcsillagot.

²⁹ Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak.”

iii. Levél a szárdeszi egyháznak

¹ „A szárdeszi egyház angyalának ezt írđ: Ezt mondja az, akié az Isten hét lelke és a hét csillag: Tudok tetteidről. Tudom, hogy élőnek neveznek, de halott vagy.

² Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halálukon vannak. Tetteidet nem találok Istenem előtt teljeseznek.

³ Emlékezzél, hogyan kaptad és hallottad; tarts ki mellette, és térj meg! Ha nem vigyázol, úgy érkezem, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában leplek meg!

⁴ De vannak néhányan Szárdeszben, akik nem szennyezték be ruhájukat: ezek fehér ruhában fognak járni velem, mert méltók rá.

⁵ A győztest fehér ruhába öltöztetik. Nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem megvallom majd Atyám és angyalai előtt.

⁶ Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak.”

Levél a filadelfiai egyháznak

⁷ „A filadelfiai egyház angyalának ezt írđ: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél Dávid kulcsa van, aki ha valamit kinyit, senki be nem zárja, s ha valamit bezár, senki ki nem nyitja:

⁸ Ismerem tetteidet. Nézd, ajtót nyitottam előtted, senki nem tudja bezárni. Bár nincs sok erőd, mégis megtartottad tanításomat, és nem tagadtad meg nevemet.

⁹ Nézd, hozok néhányat a sátán zsinagógájából, olyanokat, akik zsidónak mondják magukat, noha nem azok, hanem hazugok. Kényszerítem őket, hogy jöjjenek, boruljanak lábad elé, és tudják meg, hogy téged szerettelek.

¹⁰ Mivel megtartottad a kitartásra vonatkozó tanításomat, én is megszabadítlak a megpróbáltatás órájától, amely az egész világot éri, hogy próbára tegye a föld lakóit.

¹¹ Hamarosan eljövök. Ragaszkodjál ahhoz, amid van, hogy senki el ne vegye koszorúdat.

¹² A győztest oszloppá teszem Istenem templomában, és többé nem kerül ki onnan. Ráírom Istenem nevét és Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely Istenemtől száll alá az égből, és az én új nevemet.

¹³ Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak.”

Levél a laodiceai egyháznak

¹⁴ „A laodiceai egyház angyalának ezt írđ: Ezt mondja az Amen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete.

¹⁵ Ismerem tetteidet, hogy se hideg, se meleg nem vagy. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg!

¹⁶ De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból.

¹⁷ Azt mondod: Gazdag vagyok, dúsgazdag, nincs szükségem semmire. - Nem látod, hogy nyomorult vagy, szájalomra méltó, szegény, vak és mezítelen?

¹⁸ Azt tanácsolom neked: Végy tőlem tűzben kipróbált aranyat, hogy meggazdagodj; fehér ruhát, hogy felöltözz, s ne lássék szégyenletes meztelenséged; kenetet, hogy megkend szemedet és láss.

¹⁹ Akiket szeretek, azokat korholom és fenyítem. Buzdulj fel, és térj meg!

²⁰ Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.

²¹ A győztest magam mellé ültetem a trónra, ahogy én is győztem, és együtt ülök Atyámmal a trónon.

²² Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak.”

II. LÁTOMÁS AZ ELJÖVENDŐKRŐL

1. ISTEN NAGY NAPJA

iv. A trónon ülő

¹ Ezek után láttam, hogy egyszer csak kapu nyílt az égen, és az előbbi hang, amelyet olyan-
nak hallottam, mintha harsona szólt volna hozzám, folytatta: „Gyere fel ide, és megmutatok neked
mindent, aminek ezek után történnie kell.”

² Nyomban elragadtatásba estem a Lélekben: És íme, trónt állítottak fel a mennyben és a tró-
non ült valaki.

³ Az ott ülő tekintete jáspishoz és kárneolhoz hasonlított, és smaragdhoz hasonló szivárvány
trónja körül.

⁴ A trón körül huszonnégy szék, a székeken huszonnégy vén ült, fehér ruhába öltözve, a fejü-
kön aranykoszorú.

⁵ A trónból zengő, mennydörgő villámok csapkodtak. A trón előtt hét lobogó fáklya lángolt: Is-
ten hét szelleme.

⁶ A trón előtt kristályként csillogó üvegtenger. A trón közepén a trón körül négy élőlény, elől,
hátral tele szemekkel.

⁷ Az első élőlény oroszlánhoz hasonlított, a második fiatal bikához, a harmadiknak emberhez
hasonló arca volt, a negyedik pedig repülő sashoz hasonlított.

⁸ Mind a négy élőlénynek hat-hat szárnya volt körös-körül és belül is, tele szemekkel. Éjjel-
nappal folyvást ezt zengték: „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van és aki
eljő!”

⁹ Míg az élőlények dicsőséget, áldást és hálát zengtek a trónon ülőnek, az örökkön-örökké
élőnek,

¹⁰ a huszonnégy vén leborult a trónon ülő előtt, és imádta az örökkön-örökké élő. Koszorújukat
a trón elé tették és zengték:

¹¹ „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztelet és a hatalom, mert
te teremtetted a mindenséget, akaratom hívott létre és teremtett mindent.”

v. A hétpecsétetes könyv

¹ A trónon ülő jobbában egy kívül-belül teleírt könyvtekercset láttam, amely hét pecséttel volt
lepecsételve.

² Aztán láttam egy hatalmas angyalt, aki nagy hangon kérdezte: „Ki méltó rá, hogy kibontsa a
tekercset, feltörje pecsétjeit?”

³ De senki sem tudta, sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt kibontani és elolvasni a
tekercset.

⁴ Erre sírva fakadtam, hogy senki sem volt méltó a tekercset kinyitni és elolvasni.

⁵ Ekkor a vének közül az egyik így szólt hozzám: „Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda tör-
zséből, Dávid sarja. Ő majd kinyitja a könyvet, feltöri hét pecsétjét.”

A Bárány

⁶ Most azt láttam, hogy a trón és a négy élőlény és a huszonnégy vén között ott áll a Bárány,
mintha leölték volna. Hét szarva volt és hét szeme – ezek az Isten hét szelleme, akiknek küldetésük
az egész földre szól.

⁷ A (Bárány) odament, és átvette a trónon ülő jobbából a könyvet.

⁸ Amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt. Hárfá-
ja volt mindegyiknek és tömjénnel tele aranycsészéje – ezek a szentek imádságai.

⁹ Új éneket énekeltek: „Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet és feltörd pecsétjeit, mert megölték,
és véreddel megváltottad (az embereket) Istennek, minden nyelvből, népből és nemzetből,

¹⁰ Istenünk országává és papjaivá tetted őket, és uralkodni fognak a földön.”

¹¹ És láttam meg hallottam sok angyalt, az élőlények és a vének hangját, akik a trón körül vol-
tak, számuk tízezerszer tízezer, és ezerszer ezer volt,

¹² és nagy szóval mondták: „Méltó a Bárány, akit megölték, hogy övé legyen a hatalom, a gaz-
dagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás.”

¹³ Majd hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben levőkkel együtt ezt mondta: „A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!”

¹⁴ A négy élőlény így felelt: „Amen”, a vének pedig leborultak és imádták.

vi. Az első pecsét feltörése

¹ Ekkor láttam, hogy a Bárány feltörte a hét pecsét közül az egyiket, és hallottam, hogy a négy élőlény közül az egyik mennydörgő hangon szólt: „Jöjj!”

² Erre a szemem előtt egy fehér ló jelent meg. A lovasnak íja volt. Koszorút nyújtottak át neki, s ő diadalmasan kivonult, hogy győzelmet arasson.

A második pecsét feltörése

³ Amikor a második pecsétet feltörte, hallottam, hogy a második élőlény szólt: „Jöjj!”

⁴ Erre előjött egy vörös ló. Aki rajta ült, hatalmat kapott, hogy megbontsa a földön a békét, hadd gyilkolják egymást az emberek. Hosszú kardot adtak neki.

A harmadik pecsét feltörése

⁵ Amikor feltörte a harmadik pecsétet, hallottam, hogy a harmadik élőlény szólt: „Jöjj!” Ekkor fekete lovat láttam, lovasa mérleget tartott a kezében.

⁶ Úgy hallottam, mintha a négy élőlény közt szózat hallatszott volna: „Egy mérő búza egy dénár, három mérő árpa egy dénár. De az olajat és a bort ne bántsát!”

A negyedik pecsét feltörése

⁷ Amikor feltörte a negyedik pecsétet, hallottam, hogy a negyedik élőlény szólt: „Jöjj!”

⁸ Erre fakó lovat láttam, a Halál ült rajta, nyomában az alvilág. Hatalmat kapott a föld negyedik része fölött, hogy karddal, éhínséggel, halállal és fenevadakkal pusztítsák az életet.

Az ötödik pecsét feltörése

⁹ Amikor feltörte az ötödik pecsétet, az oltár alatt azoknak a lelkét láttam, akiket az Isten szávéért és tanúságtételükért öltek meg.

¹⁰ Nagy szóval kiáltották, mondván: „Urunk, te szent és igaz, meddig vársz még az ítélettel? Mikor állsz bosszút a vérünkért a föld lakóin?”

¹¹ Mindannyian fehér ruhát kaptak, azzal, hogy egy kis ideig legyenek még türelemmel, míg teljessé nem lesz szolgatársaik és testvéreik száma, akiket szintén megölnék, akárcsak őket.

A hatodik pecsét feltörése

¹² Amikor feltörte a hatodik pecsétet, láttam, hogy nagy földrengés támadt. A Nap olyan fekete lett, mint a szőrzsák, a Hold pedig olyan, mint a vér.

¹³ Az ég csillagai a földre hullottak, mint amikor a fügefafa hullatja éretlen fügéit, ha erős szél rázza.

¹⁴ Az ég összehúzódott, mint egy felgöngyölt könyvtekercs. Minden hegy és sziget elmozdult a helyéről.

¹⁵ A föld királyai, nagyjai és vezérei, a gazdagok és a hatalmasok, mindenki, rabszolga és szabad elrejtőzött a barlangokban és a sziklák közt.

¹⁶ És így szóltak a hegyekhez és a sziklákhöz: „Szakadjatok ránk, s rejtsetek el bennünket a trónon ülő és a Bárány haragja elől!”

¹⁷ Eljött haragjuk nagy napja, ugyan ki állhat meg előttük?”

vii. Az igazak megjelölése

¹ Ezután négy angyalt láttam, a föld négy sarkán álltak. Feltartóztatták a föld négy szelét, hogy ne fújjanak a földön, sem a tengeren, sem semmiféle fán.

² Majd láttam, hogy napkeletről egy másik angyal száll fel, az élő Isten pecsétje volt nála. Nagy hangon kiáltott a négy angyalnak, akiknek hatalmuk volt rá, hogy ártsanak a földnek és a tengernek:

³ „Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak, míg meg nem jelöljük homlokukon Istenünk szolgáit!”

⁴ Ekkor hallottam a megjelöltek számát: száznegyvennégyezren voltak Izrael fiainak minden törzséből:

⁵ Júda törzséből tizenkétezer, Ruben törzséből tizenkétezer, Gád törzséből tizenkétezer,

⁶ Áser törzséből tizenkétezer, Naftali törzséből tizenkétezer, Manassze törzséből tizenkétezer,

⁷ Simeon törzséből tizenkétezer, Lévi törzséből tizenkétezer, Isszachár törzséből tizenkétezer,

⁸ Zebulun törzséből tizenkétezer, József törzséből tizenkétezer, Benjamin törzséből tizenkétezer.

A győztesek serege

⁹ Ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számolni. Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből álltak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaág.

¹⁰ Nagy szóval kiáltották és mondták: „Üdv Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!”

¹¹ Az angyalok mind a trón, a vének és a négy élőlény körül álltak, arcra borultak a trón előtt, és imádták az Istent,

¹² mondván: „Amen, áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Amen.”

¹³ Ekkor a vének közül az egyik megszólított. Azt kérdezte tőlem: „Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?”

¹⁴ Így válaszoltam: „Te tudod, uram.” „Ezek a nagy szorongatásból jöttek – magyarázta meg –, ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében.

¹⁵ Ezért állnak Isten trónja előtt, s éjjel-nappal szolgálnak neki a templomában. A trónon ülő közöttük lakozik.

¹⁶ Nem éheznek és nem szomjaznak többé, a nap nem égeti őket, sem másfajta hőség,

¹⁷ mert a Bárány, aki a trón közepén áll, legetteti, és élő vizek forrásához tereli őket, az Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet.”

viii. A hetedik pecsét feltörése

¹ Amikor feltörte a hetedik pecsétet, csönd lett az égben, úgy egy félórára.

² Ekkor hét angyalt láttam, az Úr előtt álltak, és hét harsonát kaptak.

³ Jött egy másik angyal, megállt az oltár előtt, aranyfüstölő volt nála. Sok tömjént kapott, hogy az összes szent imádasával tegye az aranyoltárra, amely az Isten trónusa előtt állt.

⁴ Az angyal kezéből a tömjén füstje a szentek imádasával felszállt az Isten elé.

⁵ Most az angyal fogta a füstölőt, megtöltötte az oltár paraszával, és leszórta a földre. Erre mennydörgés, égzengés, villámlás és földrengés támadt.

⁶ A hét angyal pedig, akinél a hét harsona volt, felkészült, hogy megfújja a harsonát.

Az első négy harsonaszó

⁷ Az első angyal megfújta a harsonát. Erre vérrel vegyes jégeső és tűz záporozott a földre. A föld harmada elégett, a fák harmada pernyévé lett, és a zöldellő fű mind elhamvadt.

⁸ A második angyal is megfújta a harsonát. Erre mint lángban égő hatalmas hegy, valami a tengerbe zuhant. A tenger egyharmada vérré vált,

⁹ a tengerben élő állatok egyharmada elpusztult, és a hajók egyharmada elsüllyedt.

¹⁰ A harmadik angyal is megfújta a harsonát. Erre az égből lehullott egy nagy csillag, s mint égő fáklya, lobogott. A folyó egyharmadára hullott és a vízforrásokra.

¹¹ A csillagnak Üröm volt a neve. A vizek egyharmada ürömmé vált, és sok ember meghalt a víztől, mert megkeseredett.

¹²A negyedik angyal is megfújta a harsonát. Erre a Nap harmadát, a Hold harmadát és a csillagok harmadát érte a csapás: harmadrészük elsötétedett, a nappal és az éjszaka világossága a harmadával csökkent.

A sas megjelenése

¹³És láttam meg hallottam, hogy az ég magasában egy sas repült, hallottam, amint hangosan kiáltozott: „Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak a többi három harsona miatt, amit az angyalok most készülnek megfújni.”

ix. Az ötödik harsonaszó

¹Az ötödik angyal is megfújta a harsonát. Erre egy csillagot láttam, amint az égből a földre zuhant. Nála volt a mélység kútjának kulcsa.

²Megnyitotta az alvilágot, a kútból füst szállt fel, amilyen a nagy kohó füstje. A nap és az égbolt elsötétedett a kút füstjétől.

³A füstből sáskák lepték el a földet, és akkora erejük volt, amilyen a föld skorpióinak van.

⁴Parancsot kaptak, hogy ne ártsanak a föld fűvének, a zöldellő növénynek és fának, hanem csak az embereknek, akik nem hordják homlokukon az Isten pecsétjét.

⁵Parancsuk volt, hogy ne öljék meg őket, csak kínozzák öt hónapig. Olyan fájdalmat okoztak, mint amikor a skorpió megmarja az embert.

⁶Ezekben a napokban az emberek keresni fogják a halált, de nem találják, meghalni kívánnak, de a halál elfut előlük.

⁷A sáskák külsejükre a harcba induló lovakhoz hasonlítottak. Mintha aranykorona lett volna a fejükön, az arcuk pedig emberi arcra hasonlított.

⁸Hajuk olyan volt, mint az asszonyok haja, a foguk mint az oroszlán foga.

⁹Mellüket vaspáncélhoz hasonló vért fődte, szárnyuk csattogása meg olyan volt, mint a csatába száguldó harci szekerek zörgése.

¹⁰Farkuk és fullánkjuk, mint a skorpióé. Farkukban olyan erő volt, hogy öt hónapig árthattak az embereknek.

¹¹A mélység angyala volt a királyuk, akinek héberül Abaddón, görögül pedig Apollión a neve.

¹²Az első jaj elmúlt, de lám, két másik jaj közeledik!

A hatodik harsonaszó

¹³A hatodik angyal is megfújta a harsonát. Erre szózatot hallottam az Isten előtt álló aranyoltár négy sarka közül.

¹⁴Így szólt a hatodik harsonás angyalhoz: „Oldozd fel a négy angyalt, aki a nagy Eufrátesz folyónál meg van kötözve!”

¹⁵A négy angyal megszabadult kötelekeitől, és készen állt órára, napra, hónapra és évre, hogy megölje az emberek egyharmadát.

¹⁶A lovas sereg száma húszezerszer tízezerre rúgott: hallottam a számát.

¹⁷A látomásban ilyennek láttam a lovakat és a lovasokat: tűzvörös, kék és kénsárga (páncél) borította őket, a lovak feje olyan volt, mint az oroszláné, s a szájukból tűz, füst és kénkö csapott ki.

¹⁸Ez a három csapás – a szájukból kicsapó tűz, füst és kénkö – megölte az emberek egyharmadát.

¹⁹A lovak ereje a szájukban és a farkukban rejlett: a farkuk ugyanis olyan volt, mint a kígyó, feje volt, amivel marni tudtak.

²⁰A többi ember, aki nem halt meg a csapások alatt, mégsem tért meg gonosz tetteiből, hanem továbbra is imádta a démonokat és az aranyból, ezüstből, bronzból, kőből és fából készült bálványokat, amelyek nem látnak, nem hallanak és nem járnak,

²¹nem tértek meg sem a gyilkosságból, sem a varázslatból, sem paráznaságukból, sem a lopásokból.

x. Angyal a könyvvel

¹Ekkor láttam, hogy egy másik hatalmas angyal száll le az égből. Felhő övezte, és szivárvány ívelt a feje fölött, arca ragyogott, mint a Nap, lába meg izzott, mint a tűzoszlop.

²Kezében kibontott kis könyvtekeresztet tartott. Jobb lábával a tengerben állt, a ballal a földön.

³Nagy szóval kiáltott, ahogy az oroszán ordít. Kiáltására hét mennydörgés válaszolt.

⁴Amikor hallottam a hét mennydörgést, írni akartam, de az égből szózat hallatszott: „Jegyezd meg, amit a hét mennydörgés hirdetett, de ne írd le!”

⁵És láttam, hogy az angyal, aki a tengerben és a földön állt, jobbát az égre emelte,

⁶megeküldött az örökkön-örökké élőre, aki teremtette az eget és ami benne van, a földet s ami benne van, a tengert és ami benne van: „Nincs többé haladék!

⁷Azon a napon, amikor a hetedik angyal megfújja a harsonát, beteljesedik az Isten titka, amint ezt tudtul adta szolgálóinak, a prófétáknak.”

János lenyeli a könyvet

⁸Azután az égi hang újra szólt hozzám: „Menj, vedd el a nyitott könyvet az angyal kezéből, aki a tengerben és a földön áll.”

⁹Odamentem az angyalhoz, hogy adja át nekem a könyvecskét. Így szólt hozzám: „Nesze, nyeld le! Keserű lesz tőle a gyomrod, de a szád olyan édes, mint a méz.”

¹⁰Elvettem az angyal kezéből a könyvecskét és lenyeltem. A szám édes lett tőle, mint a méz. De amikor lenyeltem, a gyomrom keserű lett.

¹¹Ekkor ezt mondták nekem: „Ismét jövendőlnöd kell sok népről, nemzetről, nyelvről és királyról.”

xi. A templom felmérése

¹Ekkor bothoz hasonló mérőnádát adott ezeknek a szavaknak a kíséretében: „Menj, mérd fel az Isten templomát az oltárral és a benne imádkozókkal együtt.

²De a templom külső udvarát hagyd ki, és ne mérd fel, mert a pogányoké lesz, akik a szent várost negyvenkét hónapig tiporják.”

A két tanú

³„Két tanúmnak meghagyom, hogy szőrzsákba öltözve ezerkétszázhatvan napig hirdessenek bűnbánatot.”

⁴Ők a két olajfa és a két gyertyatartó, amely a föld Urának színe előtt áll.

⁵Ha valaki ártani akar nekik, tűz csap ki szájukból, és elpusztítja ellenségeiket. Mert aki ártani akar nekik, annak így kell elpusztulnia.

⁶Hatalmuk van, hogy bezárják az eget, hogy küldetésük idején ne essen az eső. Hatalmuk van arra is, hogy a vizet vérré változtassák, és annyi csapással sújtsák a földet, amennyivel csak akarják.

⁷Amikor befejezik tanúságtételüket, a vadállat feljön a mélységből, harcra kel ellenük, legyőzi és megöli őket.

⁸Holttestük ott hever majd a nagyváros utcáján, amelyet átvitt értelemben Szodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol Urukát is keresztre feszítették.

⁹Holttestüket sokan fogják nézni a népek, törzsek, nyelvek és nemzetek közül három és fél napon át, nem engedik, hogy tetemüket sírba tegyék.

¹⁰Ezen a föld lakói ujjonganak és vigadnak, és örömben ajándékot küldenek egymásnak, hiszen ez a két próféta gyötrelmére volt a föld lakóinak.

¹¹De három és fél nap elteltével az Istentől az élet lehelete szállt beléjük, és talpra álltak. Akik látták őket, azokat nagy félelem fogta el.

¹²Az égből hangos szózat hallatszott: „Gyertek fel ide!” S ellenségeik szeme láttára egy felhő fölszálltak az égbe.

¹³Abban az órában heves földrengés támadt, a város tizedrésze romba dőlt, a földrengés következtében hétezer ember meghalt, a többi pedig félelem fogta el, és dicsőséget zengtek az ég Istenének.

¹⁴Elmúlt a második jaj, de hamarosan itt lesz a harmadik.

A hetedik harsonaszó

¹⁵ A hetedik angyal is megfújta a harsonát. Nagy szózatok hallatszottak az égből: „Urunk és Fölkentje megszerezte az uralmat a világ felett, és uralkodni fog örökkön-örökké!”

¹⁶ Ekkor a huszonnégy vén, aki az Úr színe előtt a trónuson ült, arcra borult, és imádta az Istent:

¹⁷ „Hálát adunk neked, mindenható Urunk, Istenünk, aki vagy és aki voltál, mert átvetted a főhatalmat és uralkodol.

¹⁸ A népek ugyan felbőszültek, de eljött haragodnak és a halottak fölötti ítékezésnek ideje. Jutalmazd meg szolgálóidat, a prófétákat, a szenteket és akik félik nevedet, a kicsiket és a nagyokat egyaránt! A föld megrontói megpusztuljanak!”

¹⁹ Megnyílt az égből az Isten temploma, és láthatóvá vált a szövetség ládája a templomban. Erre villámlás, égzengés, földrengés és nagy jégeső támadt.

xii. Az égi asszony és a sárkány

¹ Az égből nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona.

² Áldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott.

³ Most egy másik jel tűnt fel az égből: egy nagy vörös sárkány, hét feje volt és tíz szarva, s mindegyik fején korona.

⁴ Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát, és a földre szórta. Ekkor a sárkány odaállt a szülő asszony elé, hogy mihelyt megszülné, elnyelje gyermekét.

⁵ Fiút szült, fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket. Gyermekeit elragadták Istenhez és az ő trónjához.

⁶ Az asszony a pusztába menekült, ahol az Isten helyet készített számára, hogy ott éljen ezer-kétszázhatvan napig.

Mihály legyőzi a sárkányt

⁷ Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek,

⁸ de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben.

⁹ Levetették a nagy sárkányt, az ősi kígyót, aki maga az ördög, a sátán, aki tévútra vezeti az egész világot. A földre vetették, s vele együtt letaszították angyalait is.

¹⁰ Ekkor harsány hangot hallottam az égből: „Eljött Istenünk üdvössége, ereje és országa, és az ő Fölkentjének uralma, mert letaszították testvéreink vádlóját, aki éjjel-nappal vádolta őket Istenünk színe előtt.

¹¹ De legyőzték a Bárány vérével és tanúságuk szavával, s nem kímélték életüket mindhalálig.

¹² Ezért örüljétek, egek, és ti, akik benne laktok! Jaj a földnek és a tengernek, mert oda szállt le a sátán nagy haragjában. Tudja, hogy kevés ideje van hátra.”

A sárkány üldözőbe veszi az égi asszonyt

¹³ Amikor a sárkány látta, hogy a földre taszították, üldözőbe vette az asszonyt, aki fiúgyermeket szült.

¹⁴ Az asszony azonban kapott két nagy sasszárnyat, hogy a pusztába repüljön, a rejtekhelyére, ahol majd a kígyótól távol egy évig, két évig és félévig táplálják.

¹⁵ Erre a kígyó annyi vizet lövellt a szájából az asszony után, mint egy folyó, hogy elsodorja az ár.

¹⁶ De a föld segítette az asszonyon: megnyílt a mélye, és elnyelte a sárkány szájából kiáradó folyót.

¹⁷ A sárkány haragra lobbant az asszony ellen, és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitart Jézus tanúsága mellett.

¹⁸ Kiállt a tenger partjára.

xiii. A tengeri vadállat

¹ Ekkor láttam, hogy a tengerből egy vadállat bukkan fel. Tíz szarva volt és hét feje, szarvain tíz korona, fején meg istenkáromló név.

² A vadállat, amelyet láttam, hasonlított a párduchoz, lába mint a medvéé, szája pedig az oroszlán szája. A sárkány neki adta erejét és trónját, nagy hatalmával együtt.

³ Az egyik feje mintha halálra lett volna sebezve, de halálos sebe meggyógyult. Az egész föld csodálta a vadállatot.

⁴ Leborultak a sárkány előtt, hogy hatalmat adott a vadállatnak. Leborultak a vadállat előtt is, és így imádták: „Ki fogható a vadállathoz, ki tudja vele fölvenni a harcot?”

⁵ Gőgös, káromló szája volt, és hatalmat kapott, hogy negyvenkét hónapig jártassa.

⁶ Káromlásra nyitotta száját az Isten ellen, káromolta a nevét, hajlékát és az ég lakóit.

⁷ Hatalmat kapott, hogy megtámadja a szenteket és győzelmet arasson. Hatalma kiterjedt minden törzsre, népre, nyelvre és nemzetre.

⁸ A föld lakói, akiknek a neve a világ kezdetétől nincs beírva a megölt Bárány életkönyvébe, mind leborulnak majd előtte.

⁹ Akinek van füle, hallja meg!

¹⁰ Aki mást fogságba hurcol, fogságba kerül. Aki karddal öl, annak kard által kell elhullnia. Ez a szentek állhatatosságának és hitének az alapja.

A szárazföldi vadállat

¹¹ Akkor láttam, hogy egy másik vadállat emelkedik ki a földből. Két szarva volt, mint a Báránynak, de úgy beszélt, mint a sárkány.

¹² Az első vadállatnak minden hatalmát gyakorolta a jelenlétében. A földet és lakóit rávette, hogy boruljanak le az első vadállat előtt, amely kigyógyult halálos sebéből.

¹³ Nagy csodajeleket vitt végbe, még tüzet is bocsátott le az égből az emberek szeme láttára.

¹⁴ A föld lakóit megtévesztette a csodajelekkel, amelyeket a vadállat előtt véghezvihetett. Rávette a föld lakóit, hogy emeljenek szobrot a vadállatnak, amelyet a kard megsebezett, de felgyógyult.

¹⁵ Hatalmat kapott, hogy leheljen a vadállat szobrába, hogy megszólaljon a vadállat szobra, meg hogy megölje azokat, akik nem borulnak le a vadállat szobra előtt.

¹⁶ Elrendelte, hogy mindenkinek, kicsinek és nagynak, gazdagnak és szegénynek, szabadnak és rabszolgának jelöljék meg a jobb karját vagy a homlokát,

¹⁷ és hogy senki ne adhasson-vehessen, ha nem viseli a vadállat jelét: nevét vagy nevének a számát.

¹⁸ Ez a bölcsesség! Akinek van esze, számítsa ki a vadállat számát, hisz emberi szám: hat-százhatvanhat.

xiv. A Bárány és kísérete

¹ S láttam a Bárányt, ott állt Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezer, aki viselte az ő és Atyjának homlokára írt nevét.

² Aztán szózatot hallottam az égből, mint nagy vizek zúgását vagy szörnyű mennydörgés robaját. A szózat, amelyet hallottam, emlékeztetett arra, ahogyan a hárfások pengetik hárfájukat.

³ Új éneket énekeltek a trón előtt, a négy élőlény és a vének előtt. Az éneket senki sem tudta megtanulni, csak a földről megváltott száznegyvennégyezer.

⁴ Ezek azok, akik asszonnal nem szennyezték be magukat, szüzek maradtak és mindenüvé követték a Bárányt, bárhová ment. Ők a megváltottak az emberek közül, az Isten és a Bárány első termése.

⁵ Ajkukon nincs hazugság: szeplőtelenek.

Az ítélet meghirdetése

⁶ Aztán láttam, hogy egy másik angyal átrepül az égbolton. Nála volt az örök evangélium, hogy hirdesse a föld minden lakójának, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek.

⁷ Nagy szóval hirdette: „Féljétek az Istent és dicsőítsétek, mert eljött ítéletének órája! Boruljatok le az ég és a föld, a tenger és a vízforrások alkotója előtt!”

⁸ Ezt (az angyalt) egy másik angyal követte; ezt hirdette: „Elesett, elesett a nagy Babilon, amely kicsapongása tüzes borával megrészegítette mind a nemzeteket.”

⁹ Egy harmadik angyal is megjelent, és nagy hangon így szólt: „Aki leborul a vadállat és képmása előtt, és homlokán vagy karján viseli bélyegét,

¹⁰ az inni fog az Isten haragjának borából, amelyet szintisztán töltött haragja kelyhébe. Kénköves tűzben fog gyötrődni a szent angyalok és a Bárány színe előtt.

¹¹ Gyötrelmének füstje felszáll örökkön-örökké, és nem találnak nyugtot sem éjjel, sem nappal, mert leborultak a vadállat és képmása előtt, s viselték nevének bélyegét.”

¹² Ez az alapja a szentek állhatatosságának, akik megtartják Isten parancsait és Jézus hitét.

¹³ Erre szótartot hallottam az égből: „Jegyezd fel: Mostantól fogva boldogok a halottak, akik az Úrban haltak meg. Igen, mondja a Lélek, hadd pihenjék ki fáradalmaikat, mert tetteik elkísérik őket.”

Az ítélet végrehajtása

¹⁴ Ezután fehér felhőt láttam, a felhőn ült valaki, aki az Emberfiához hasonlított. A fején aranykorona volt, a kezében éles sarló.

¹⁵ A templomból egy másik angyal jött ki, és nagy szóval kiáltott a felhőn ülőnek: „Ereszd neki sarlódat és arass, mert eljött az aratás ideje, és a vetés már érett a földön.”

¹⁶ A felhőn ülő a földre vetette sarlóját és learatta a földet.

¹⁷ Majd egy másik angyal lépett ki az ég templomából, éles metszőkés volt nála.

¹⁸ Egy harmadik angyal az oltárról lépett elő, ennek a tűz fölött volt hatalma. Harsány hangon szólt annak, akinél az éles metszőkés volt: „Ereszd neki éles metszőkésedet, és szüreteld le a föld szőlőfürtjeit, mert beértek a szemek.”

¹⁹ Erre az angyal a földre vetette metszőkését, leszüretelte a föld szőlőjét, és bedobálta Isten haragjának hatalmas sajtójába.

²⁰ A kádat a városon kívül kikaposták, és ezerhatszáz stádiumnyira annyi vér folyt ki belőle, hogy a lovaknak a zablájukig ért.

xv. A hét csésze angyala

¹ Egy másik csodálatos nagy jelet is láttam az égen: Hét angyalt, a hét végső csapás volt rájuk bízva – ezzel lesz teljessé az Isten haragja.

² Tűzben játszó, csillogó üvegtengert láttam. Akik legyőzték a vadállatot, képmását és nevének számát, ott álltak az üvegtengeren, a kezükben az Isten hárfája.

³ Mózesnek, az Isten szolgájának, és a Báránynak énekét énekelték: „Nagyok és csodálatosak a tetteid, Uram, mindenható Isten! Útjaid igazságosak és igazak, nemzetek Királya.

⁴ Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a neved? Mert csak te vagy szent! Minden nemzet eljön és leborul színed előtt. mert ítéleteid kinyilvánultak.”

⁵ Ezután láttam, hogy megnyílt az égből a tanúságtétel sátrának temploma.

⁶ A templomból hét angyal lépett ki a hét csapással. Ragyogóan fehér vászonruhába voltak öltözve, mellükön aranyöv.

⁷ A négy közül az egyik élőlény a hét angyalnak hét aranycsészét adott. Ezek az örökkön-örökké élő Isten haragjával voltak tele.

⁸ A templom megtelt Isten dicsőségének és erejének füstjével, és senki sem léphetett be a templomba addig, amíg a hét angyal hét csapása be nem teljesedett.

xvi. A hét csésze kiöntése

¹ Akkor nagy szótartot hallottam a templomból, a hét angyalnak szólt: „Rajta, öntsétek ki Isten haragjának hét csészéjét a földre!”

² Az első elindult és kiöntötte csészéjét a földre. Rosszindulatú, fájdalmas fekély keletkezett az embereken, akik a vadállat jegyét viselték, és a képmása előtt leborultak.

³ A második a tengerbe öntötte csészéjét. Erre az a halottak véréhez vált hasonlóná, és minden tengeri élőlény elpusztult.

⁴ A harmadik a folyókba és a vízforrásokba öntötte csészéjét, mire vérré váltak.

⁵ Hallottam, hogy a nagy vizek angyala felkiáltott: „Igazságos vagy, te, aki vagy és aki voltál!

⁶ Szent vagy, hogy így ítélte; amiért a szentek és a próféták vérét kiontották, vért adtál nekik inni. Rászolgáltak!”

⁷ Hallottam, hogy az oltár felől egy hang felelt: „Igen, Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak ítéleteid.”

⁸ A negyedik a Napra öntötte csészéjét. Hatalmat kapott, hogy az embereket tűzzel gyötörje.

⁹ Az emberek kínlódtak a nagy hőségben, mégsem kaptak észbe, nem hódoltak előtte, hanem káromolták az Isten nevét, akinek hatalma kiterjed e csapásokra.

¹⁰ Az ötödik a vadállat trónjára öntötte csészéjét, mire sötétség lett országában. Az emberek fájdalmukban a nyelvüket harapdálták,

¹¹ s káromolták az ég Istenét kínjuk és fekélyeik miatt, de tetteiket nem bánták meg.

¹² A hatodik (angyal) a nagy Eufrátesz folyóba öntötte csészéjét. Erre kiszáradt a vize, hogy utat nyisson napkelet királyainak.

¹³ S láttam, hogy a sárkány szájából, a vadállat szájából és a hamis próféta szájából három békához hasonló tisztátalan lélek jött elő.

¹⁴ Sátáni lelkek, akik csodákat művelnek, és elmennek a földkerekség királyaihoz, hogy harcra toborozzák őket a mindenható Isten nagy napjára.

¹⁵ Íme, úgy jövök, mint tolvaj. Boldog, aki virraszt és vigyáz ruhájára, hogy ne járjon mezítelenül, és ne lássák szégyenét.

¹⁶ Összegyűjtötték őket arra a helyre, amelyet héberül Harmagedónnak hívnak.

¹⁷ A hetedik a levegőbe öntötte csészéjét. Erre az égi templomból, a trónusról egy hatalmas hang hangzott, és mondta: „Végbement!”

¹⁸ Villámlás, égzengés, mennydörgés és akkora földrengés támadt, olyan nagy, amilyen még nem volt, amióta ember él a földön.

¹⁹ A nagyváros háromfelé vált, és a pogányok városai romba dőltek. Az Isten színe előtt megemlékeztek a nagy Babilonról, és izzó haragja borának kelyhét nyújtották neki.

²⁰ Minden sziget eltűnt, és a hegyeket nem lehetett többé megtalálni.

²¹ Az égből mázsás szemekben jégeső zúdult az emberekre. Az emberek káromolták az Istent a jégverés csapása miatt, mert rettenetesen nagy csapás volt.

2. BABILON BŰNHŐDÉSE

xvii. A nagy kéjné

¹ Akkor a hét csészét tartó hét angyal közül az egyik odalépett hozzám és hívott: „Gyere, megmutatom neked a nagy kéjné ítéletét, aki a nagy vizek fölött ül.

² Vele bujálkodtak a föld királyai, és a föld lakói megrészegültek kéje borától.”

³ Lélekben elvitt a pusztába. Ott láttam egy asszonyt, skarlátvörös vadállaton ült, amely tele volt káromló nevekkel, s hét feje és tíz szarva volt.

⁴ Az asszony bíborba és skarlátba öltözve, arannyal, drágakővel és gyöngyökkel ékesítve. Kezében undoksággal és tisztátalan kéjjel telt aranyserleg.

⁵ Homlokára egy titokzatos név volt írva: „A nagy Babilon, a föld utálatra méltó kicsapongóinak anyja.”

⁶ Láttam, hogy az asszony megrészegedett a szenteknek és Jézus tanúinak véréből. A látomásom nagyon elámultam.

A látomás magyarázata

⁷ Az angyal megkérdezte: „Miért csodálkozol? Megmagyarázom neked az asszony titkát, s a hétfejű és tízszarvú vadállatát is, amely hordozza.

⁸ A vadállat, amelyet láttál, volt, de már nincs. Felbukkan a mélységből, de vesztébe rohan. A föld lakói, akiknek a neve nincs beírva a világ kezdetétől fogva az élet könyvébe, csodálkozni fognak a vadállat láttára, amely volt, többé nincs, de ismét megjelenik.

⁹ Ide bölcsességgel párosult ész kell!” „A hét fej hét hegyet jelent, az asszony ezeken ül. De jelenti a hét királyt is.

¹⁰ Őt közülük már a múlté, egy most uralkodik, az utolsó még nem jött el, de amikor eljön, rövid ideig lesz csak maradása.

¹¹ A vadállat, amely volt, de többé nincs, lesz a nyolcadik, a hét közül való, de vesztébe is rohan.

¹² A tíz szarv, amelyet láttál, tíz királyt jelent. Még nem jutottak uralomra, de a vadállattal királyi hatalmat kaptak egy órára.

¹³ Egyetértének a vadállattal, erejüket és hatalmukat átengedik a vadállatnak.

¹⁴ Harcot indítanak a Bárány ellen, de a Bárány legyőzi őket, mert ő az Urak Ura és a Királyok Királya. A vele meghívtak, a kiválasztottak és a hűségesek.”

¹⁵ Azután folytatta: „A vizek, amelyeken – mint láttad – a kéjűt ült, a népeket, fajokat, nemzeteket és nyelveket jelenti.

¹⁶ A tíz szarv, amelyet láttál, meg a vadállat, meggyűlölik a kéjűt, kifosztják és levetkőztetik, a húsán rágódnak, és tűzön megégetik.

¹⁷ Mert Isten sugalmazta nekik, hogy a tervét végrehajtsák, és uralmukat ruházzák egyetértően a vadállatra, amíg be nem teljesednek az Istennek a szavai.

¹⁸ Az asszony, akit láttál, az a nagy város, amely a föld királyain uralkodik.”

xviii. Babilon bukásának meghirdetése

¹ Ezután láttam egy másik angyalt, amint alászállt az égből. Nagy hatalma volt, s fénye bera-gyogta a földet.

² Teljes erejéből kiáltozott: „Elesett, elesett a nagy Babilon! Ördögök tanyája lett, minden tisztá-talan szellem hajléka, minden tisztátalan madár fészke, minden tisztátalan és gyűlöletes állat odúja,

³ mert erkölcstelensége tüzes borából minden nemzet ivott, vele paráznalkodtak a föld királyai, és a föld kereskedői meggazdagodtak határtalan fényűzéséből.”

A keresztények figyelmeztetése

⁴ Egy másik szózatot is hallottam az égből, ez így hangzott: „Én népem, vonuljatok ki onnét, nehogy részetek legyen bűneikben, és benneteket is érjenek csapásaik!

⁵ Bűneik az eget verik, de az Úr számon tartja gonoszságaikat.

⁶ Úgy fizessetek neki, ahogy ő fizetett nektek, tetteit kétszeresen viszonozzátok. Serlegébe töltsetek kétannyit, mint amennyit ő töltött.

⁷ Amennyit gőgösködött és dőzsölt, annyi gyötrelmet és bánatot okoztatok neki. Hisz ezt mondja magában: Királynőként trónolok, nem vagyok özvegy, és nem ismerem a gyászt.

⁸ Ezért egyetlen napon zúdulnak rá a csapások: halál, gyász, éhség, sőt tűz fogja elhamvasz-tani, mert hatalmas az Úr, az Isten, aki ítéletet tart fölötte.”

A királyok gyásza

⁹ Siratják és gyászolják majd a föld királyai, akik vele bujálkodtak és dőzsöltek, amikor majd látják, hogy füstölögve ég.

¹⁰ De gyötrelmeitől való félelmükben távol állnak, és így kiáltoznak: „Jaj, jaj, te nagy város, Ba-bilon, te hatalmas város! Egy óra alatt beteljesedett rajtad az ítélet.”

A kereskedők gyásza

¹¹ A föld kereskedői is siratják és gyászolják, mert senki sem veszi meg többé áruikat:

¹² az arany- és ezüstárut, a drágakövet és gyöngyöket, a patyolatot, bíort, selymet és karma-zsint, a sokféle tujafát és elefántcsont csecsebecsét, az értékes fából, bronzból, vasból és márványból készült mindenféle edényt,

¹³ a fahéjat és balzsamot, az illatszert, mirhát és tömjént, a bort és olajat, a lisztlángot és búzát, a barmokat, juhokat és lovakat, a kocsikat s a rabszolgák testét és lelkét.

¹⁴ Az érett gyümölcs, amelyre lelkebben vágyódtál, elfonnyadt. Minden fény és pompa odavan, és nyomuk sem lesz többé.

¹⁵ A kereskedők, akik meggazdagodtak belőle, gyötrelmeitől való félelmükben távol tőle meg-állnak, siránkoznak és jajgatnak:

¹⁶ „Jaj, jaj, te nagy város! Patyolatba, bíborba és skarlátba öltöztél, arannyal, drágakővel és gyönggyel voltál ékes.

¹⁷ Egy óra alatt elpusztult ekkora gazdagság!” Minden hajókormányos és révész, minden hajós és tengerész megállt a távolban, amikor megpillantotta füstölgő tűzét,

¹⁸ és így kiáltozott: „Melyik város hasonlít ehhez a nagy városhoz?”

¹⁹ Hamut szórtak a fejükre, zokogva és gyászolva siránkoztak: „Jaj, jaj, te nagy város! A te gazdagságodból gazdagodott meg mindenki, akinek hajója járt a tengeren. Egy óra elég volt, hogy elpusztulj!”

²⁰ „Örüljetez neki, te ég, ti szentek, apostolok és próféták! Isten kimondta felette az ítéletet miattatok!”

A tengerbe vetett kő

²¹ Egy erős angyal ekkor fölemelt egy malomkő nagyságú követ, és bedobta a tengerbe ezekkel a szavakkal: „Ilyen lendülettel vetik majd el Babilont, a nagy várost, és többé nyomát sem találni.

²² Többé nem zeng benned hárfa, ének, fuvola és harsona, nem él benned semmiféle mesterember, még malomzúgás sem hallatszik.

²³ Nem világít benned többé mécsesnek világa, nem hallatszik benned többé vőlegénynek és menyasszonynak hangja. Kereskedőid a föld nagyjai voltak, varázslataid tévútra vezettek minden nemzetet.

²⁴ Kezéhez tapad a próféták és a szentek vére, és mindenkié, akit csak megöltek a földön.”

xix. Öröm a mennyben

¹ Aztán hallottam, hogy nagy sokaság zengi a mennyben, ezt mondva: „Alleluja! Üdv, dicsőség és hatalom legyen a mi Istenünknek,

² mert igazak és igazságosak ítéletei! Elítélte a nagy kéjnt, aki megrontotta a földet paráznságával és megbosszulta rajta szolgálói vérét, melyet keze ontott ki.”

³ Másodszor is felhangzott: „Alleluja! És a parázna asszony füstje felszáll, örökkön-örökké!”

⁴ A huszonnégy vén és a négy élőlény leborult, imádták a trónon ülő Istent, ezekkel a szavakkal: „Amen! Alleluja!”

⁵ És a trónról hang tört elő, s így szólt: „Dicsőítsétek Istenünket, akik szolgáltok neki és féltétek, kicsik és nagyok!”

A Bárány menyegzője

⁶ És hallottam, mint hatalmas tömeg moráját, mint nagy vizek zúgását, mint zengő mennydörgés robaját: „Alleluja! Megkezdte uralmát Urunk, Istenünk, a Mindenható.

⁷ Örüljünk, ujjongjunk és dicsőítsük, mert eljött a Bárány menyegzőjének napja. Menyasszonya felkészült.

⁸ Megadatott neki, hogy ragyogó fehér patyolatba öltözzék.” A patyolat a szentek igaz tetteit jelenti.

⁹ Ekkor hozzám fordult: „Írd! Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzői lakomájára!” Majd folytatta: „Istennek ezek a szavai igazak.”

¹⁰ Lába elé borultam, hogy imádjam, de ő így szólt: „Vigyázz, ne tedd! Szolgatársad vagyok, neked és testvéreidnek, akik tanúságot tesznek Jézusról. Az Istent imádd!” Mert Jézus tanúsága a prófétaság lelke.

3. A POGÁNY NÉPEK MEGSEMMISÜLÉSE

Az Ige a fehér lovon

¹¹ Ekkor nyitva láttam az eget. Egyszerre egy fehér ló jelent meg. Aki rajta ült, azt Hűségeseznek és Igaznak hívták. Igazságosan ítél és harcol.

¹² Szeme olyan, mint a lobogó tűz, fején sok korona, ráírva a név, amelyet senki sem tud, csak ő.

¹³ Vértől ázott ruha van rajta, a nevét Isten Igéjének hívják.

¹⁴ Az égi seregek fehér lovon kísérik, tiszta fehér patyolatba öltözve.

¹⁵ Szájából éles kard tör elő, hogy lesújtson a nemzetekre. Vasvesszővel kormányozza majd őket, és tapossa a mindenható Isten haragja tüzes borának sajtóját.

¹⁶ Öltözetén a csipő körül ez a név volt felírva: Királyok Királya és Urak Ura.

Az ellenség leverése

¹⁷ Láttam, hogy egy angyal áll a napban. Nagy szóval kiáltotta az égen repülő madaraknak: „Gyertek, gyűljetek össze az Isten nagy lakomájára.

¹⁸ Egyétek a királyok húsát, a vezérek húsát, a bajnokok húsát, a lovak és lovasok húsát, minden szabadnak és rabszolgának, kicsinek és nagynak a húsát!”

¹⁹ Majd láttam: A vadállat és a föld királyai összegyűltek a seregeikkel együtt, hogy harcra keljenek a Lovassal és seregével.

²⁰ De ezek elfogták a vadállatot és vele együtt a hamis prófétát, aki csodákat tett, és félrevezette velük azokat, akik a vadállat bélyegét viselték, és a képmását imádták. Elevenen bevetették mind a kettőt a kénköves, tüzes tóba.

²¹ A többit a Lovas kardja ölte meg, amely a szájából tört elő. És az összes madár jóllakott a húsból.

xx. Krisztus ezeréves országa

¹ Aztán láttam, hogy egy angyal szállt alá a mennyből, a mélység kulcsa volt nála, és nagy láncot tartott a kezében.

² Megragadta a sárkányt, az őskígyót, vagyis az ördögöt, a sátánt, és ezer évre láncra verte.

³ Letaszította a mélységbe, bezárta, és lepecsételte, hogy ne vezesse félre többé a népeket, míg le nem jár az ezer esztendő. Akkor rövid időre szabadon engedik.

⁴ Ezután trónokat láttam, azok ültek rajtuk, akikre az ítélkezést bízták. És (láttam) a lelkeket, akiket Jézus melletti tanúságtételükért és az Isten szaváért lefejeztek, akik nem borultak le sem a vadállat, sem képmása előtt, sem bélyegét nem viselték homlokukon vagy karjukon. Életre keltek, és ezer évig uralkodtak Krisztussal.

⁵ A többi halott csak akkor kelt életre, amikor eltelt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.

⁶ Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban. A második halálnak ezeken nincs hatalma, hanem Istennek és Krisztusnak lesznek papjai, és ezer évig uralkodnak vele.

⁷ Amikor eltelik az ezer esztendő, a sátán kiszabadul börtönéből,

⁸ és útra kel, hogy a föld négy sarkán félrevezesse a népeket, Gógot és Magógot, és harcra toborozza őket. Számuk annyi, mint a tenger fövénye.

⁹ Felvonultak szerte az egész földön, bekerítették a szentek táborát és a szeretett várost. És tűz szállt le az égből és elemésztette őket.

¹⁰ A sátánt, aki félrevezette őket, kénköves, tüzes tóba vetették – itt fog gyötrődni a vadállattal és a hamis prófétával éjjel-nappal, örökkön-örökké.

Az utolsó ítélet

¹¹ Akkor hatalmas ragyogó trónt láttam, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől menekült a föld s az ég, de nem maradt számukra hely.

¹² Láttam, hogy trónja előtt állnak a halottak, kicsinyek és nagyok. Könyveket nyitottak ki. Kinyitottak egy másik könyvet is, az élet könyvét. A halottak fölött ítélkeztek, ahogy a könyvekben fel volt jegyezve, a tetteik szerint.

¹³ A tenger visszaadta a beleveszett halottakat. A halál és az alvilág is visszaadta halottjait, és mindenki fölött ítéletet tartottak a tettei alapján.

¹⁴ A halált és az alvilágot a tüzes tóba vetették. A tüzes tó a második halál.

¹⁵ Aki nem volt beírva az élet könyvébe, azt a tüzes tóba vetették.

4. A MENNYEI JERUZSÁLEM

xxi. Új ég és új föld

¹ Új eget és új földet láttam. Az első ég és az első föld ugyanis elmúltak, és tenger sincs többé.

² Akkor láttam, hogy a szent város, az új Jeruzsálem alászállt az égből, az Istentől. Olyan volt, mint a vőlegényének fölékesített menyasszony.

³ Akkor hallottam, hogy a trón felől megszólal egy hangos szózat, ezt mondva: „Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük.

⁴ Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradtság, mert az elsők elmúltak.”

⁵ Akkor a trónon ülő megszólalt: „Íme, újjáteremtek mindent!” Majd hozzám fordult: „Írd fel: ezek a szavak hitelesek és igazak.”

⁶ Aztán folytatta: „Megtörténtek. Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég. A szomjazónak ingyen adok az élet forrásának a vizéből.

⁷ Ez lesz a győztes öröksége: az Istene leszek, és ő az én fiam lesz.

⁸ A gyávák, hitetlenek, gonoszok, gyilkosok, kicsapongók, csalók, bálványimádók és hazugok mind a lánggal égő kénköves tóba kerülnek. Ez lesz a második halál.”

Az új Jeruzsálem

⁹ Akkor odajött hozzám a hét angyal közül az egyik, az, akinél az utolsó hét csapással teli hét csésze volt, és megszólított: „Gyere, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány hitvesét!”

¹⁰ És lélekben elvittem egy nagy magas hegyre, s ott megmutatta nekem a mennyből, az Istentől alászállt szent várost, Jeruzsálemet.

¹¹ Isten dicsőségét sugározta. Ragyogott, mint a drágakő, mint a kristálytisztá jáspis.

¹² Széles, magas fala volt, rajta tizenkét kapu. A kapuk fölött tizenkét angyal. Nevek voltak rájuk írva, mégpedig Izrael fiai tizenkét törzsének a nevei.

¹³ Keleten három kapu, északon három kapu, délen három kapu és nyugaton három kapu.

¹⁴ A város falának tizenkét alapköve volt, rajtuk a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve.

¹⁵ Annál, aki beszélt velem, arany mérőnád volt, hogy megmérje a várost, kapuit és falát.

¹⁶ A város négyszögben épült, a hossza annyi volt, mint a szélessége. Megmérte a várost e náddal: tizenkétezer stádium. Hossza, szélessége és magassága ugyanannyi volt.

¹⁷ Megmérte a falat: száznegyvennégy könyök emberi mérték szerint, ami egyenlő az angyal mértékével is.

¹⁸ Falai jáspiskőből épültek, a város pedig kristályhoz hasonló színaranyból.

¹⁹ A város falainak alapjait mindenféle drágakő díszítette. Az első alapkövő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd,

²⁰ az ötödik szardonix, a hatodik kárneol, a hetedik topáz, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt.

²¹ A tizenkét kapu tizenkét gyöngy: mindegyik kapu egy-egy gyöngy. A város utcái tükörfényes színaranyból voltak.

²² De templomot nem láttam benne, mert a Mindenható, az Úr, az Isten és a Bárány a temploma.

²³ A városnak nincs szüksége sem Napra, sem Holdra, hogy világítsanak, mert az Isten dicsősége ragyogja be, világossága pedig a Bárány.

²⁴ Fényében járnak a nemzetek, és a föld királyai elhozzák bele dicsőségüket.

²⁵ Kapuit nem zárják be soha, hisz ott nincs éjszaka.

²⁶ A népek odahordják kincseiket és értékeiket.

²⁷ Nem jut oda be tisztátalan, sem gonosztevő, sem hazug, csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.

xxii.

¹ És megmutatta nekem az élet folyóját, kristályhoz hasonlóan ragyogott, Isten és a Bárány trónjából fakadt.

² Az utca közepén és a folyam két partján az élet fái álltak. Tizenkétszer hoznak gyümölcsöt, vagyis minden hónapban teremnek, a fa levelei meg a népek gyógyulására szolgálnak.

³ Átok többé nem lesz benne. Az Isten és a Bárány trónja áll majd ott, és szolgálói hódolnak neki.

⁴ Látni fogják arcát, és a homlokukon lesz a neve.

⁵ Nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak rá a lámpa világítására, sem a nap fényére. Az Úr, az Isten ragyogja be őket, és uralkodni fognak örökkön-örökké.

Befejezés

⁶ Aztán így szólt hozzám: „Ezek a szavak hitelesek és igazak. Az Úr, a próféták lelkeinek Istene elküldte angyalát, hogy hírvil adja szolgálóinak, aminek csakhamar be kell következnie.

⁷ Íme, hamarosan eljövök. Boldog, aki megszívleli ennek a könyvnek prófétai szavait.”

⁸ Én, János hallottam és láttam ezeket. Miután hallottam és láttam, arcra borultam az angyal előtt, aki ezeket megmutatta nekem, hogy imádjam.

⁹ De így szólt: „Vigyázz, ne tedd! Csak neked és testvéreidnek vagyok szolgatársa, a prófétáké és azoké, akik megtartják ennek a könyvnek a szavait. Az Istent imádd!”

¹⁰ Majd folytatta: „Ne pecsételd le ennek a könyvnek prófétai szavait, mert az idő közel van.

¹¹ Aki igazságtalan, legyen továbbra is igazságtalan. Aki tisztátalan, legyen továbbra is tisztátalan. De aki igaz, járjon továbbra is az igazság útján, és aki szent, legyen továbbra is szent.

¹² Hamarosan eljövök, s velem lesz a jutalmam, hogy mindenkinek megfizessek tettei szerint.

¹³ Én vagyok az alfa és az ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

¹⁴ Boldogok, akik megmossák ruhájukat (a Bárány vérében). Hatalmuk lesz az élet fája fölött, és a kapukon mennek be a városba.

¹⁵ A kutyák, csalók, erkölcstelének, gyilkosok, bálványimádók és mindazok, akik a hamisságot szeretik és művelik, kinn maradnak.

¹⁶ Én, Jézus, elküldtem angyalomat, hogy az egyházakban tanúsítsa ezeket: Én vagyok Dávid gyökere és sarja, a fényes hajnalcsillag.”

¹⁷ A Lélek és a menyasszony mondják: „Jöjj el!” Aki hallja, mondja: „Jöjj el!” Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen vegye.

¹⁸ Tanúsítom mindenki előtt, aki ennek a könyvnek prófétai szavait hallja: Aki ehhez hozzáad, azt Isten azokkal a csapásokkal sújtja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben.

¹⁹ S ha valaki elvesz ennek a prófétai könyvnek szavaiból, Isten megvonja tőle a jogot az élet fájához és a szent városhoz, amelyek ebben a könyvben meg vannak írva.

²⁰ Aki mindezt tanúsítja, az mondja: „Igen, hamarosan eljövök. Amen.” Jöjj el, Uram Jézus!

²¹ Uruk, Jézus kegyelme legyen minden szenttel! Amen.

A KATOLIKUS BIBLIA

Szent István Társulat

A Szentírás új fordítása először 1973-ban jelent meg, ezt több kiadás követte. A mai megváltozott körülmények között szükségesnek látszott, hogy ne csak egy kötetben kerüljön kiadásra, hanem kisebb, könnyebben kezelhető formában is. A Szent István Társulat vállalta ezt a feladatot, és a Társulat Biblikus Bizottsága elvégezte a szövegben a szükséges javításokat.

Hitünk forrása a Szentírás, az Egyház hagyományos értelmezésével. Az egyes könyvekhez írt bevezetés és a szöveghez kapcsolódó jegyzetek szolgálják a jobb megértést, a leírtaknak az üdvösségtörténetbe való elhelyezését, hogy a betűn túl megismerhetővé váljék az Egyház eleven hite. Már Szent Pál apostol is hangsúlyozta, hogy nem a holt betűt, hanem a szellemet és tartalmat kell felismernünk, amelyet a Szentlélek vitt az Írásba (vö.: 2Kor 3,6). Az Egyház a liturgiában bőségesen olvastatja a szentírási szövegeket, hogy megtaláljuk ezek összefüggését az egész kinyilatkoztatással. Az Egyház célját teljesen csak akkor érhetjük el, ha a Szentírást gyakran olvassuk.

A Szentírás olvasóinak szívből kívánom, hogy megvalósuljon az apostol tanítása: "Minden írás, amit Isten sugalmazott, jól használható a tanításra, az érvelésre, a feddésre, az igaz életre való nevelésre, hogy az Isten embere tökéletes legyen és minden jóra hajoljon" (2Tim 3,16-17).

Esztergom, 1996-ban, a millecentenárium évében

Dr. Paskai László bíboros, prímás esztergom-budapesti érsek